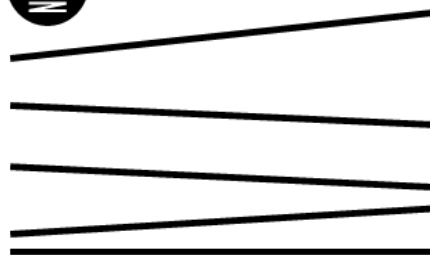

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

C. Johansen Hornum.

Grev Carl til Intholm, født Greve til Jendekov :
Roman skreven til Menigmand

Vol. 1

Kjøbenhavn : Forfatterens Forlag, 1856

2 bd. (183,311 s.).

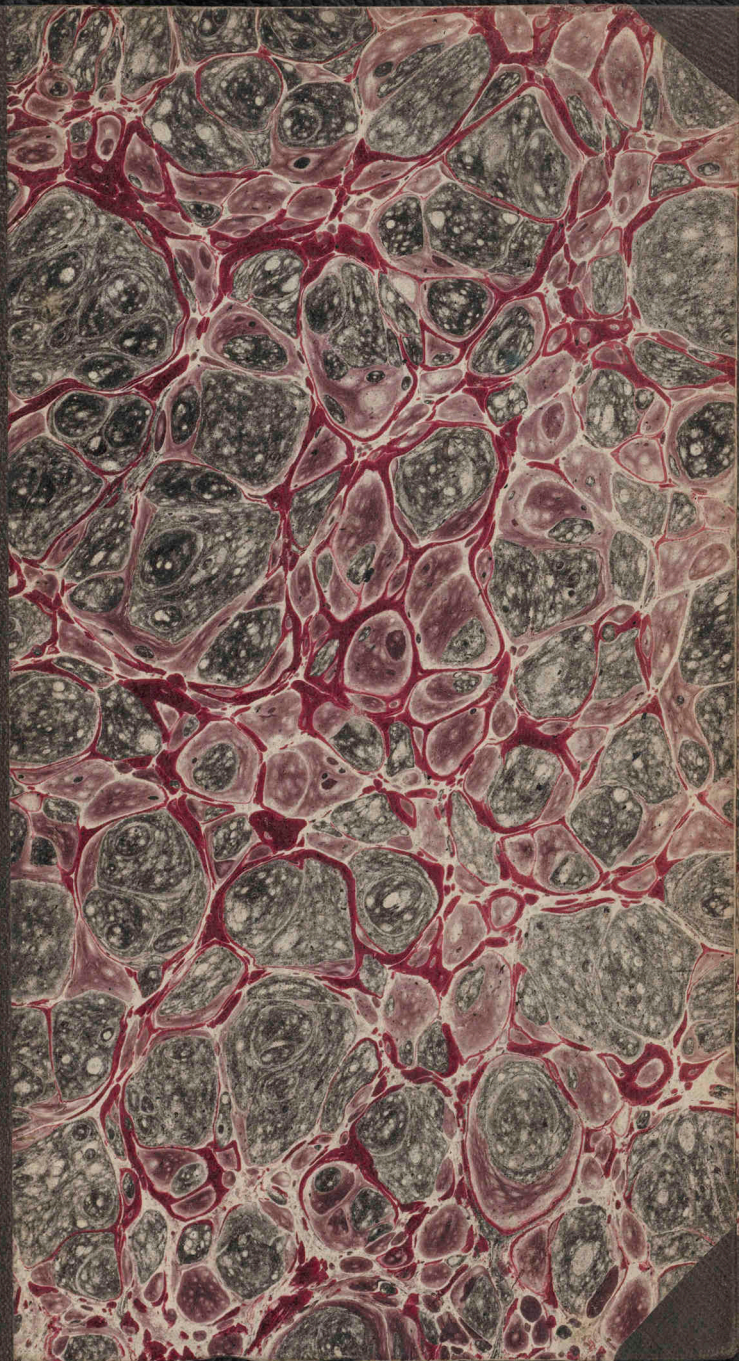
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57. - 170.

Det Kgl. Bibliotek

130025450524

Greve Carl til Intholm,

født Greve til Jendekov.

Roman

skreven til Menigmand

af

C. Johansen Hornum,

Opvarter paa Regentsen.

Første Deel.

Kjøbenhavn.

Forfatterens Forlag.

H. G. Brill's Bogtrykkeri.

1856.

Fortale.

Idet jeg fremlægger nærværende Roman for mine Læsere, beder jeg udtrykkelig bemærket, hvad der ogsaa findes anført paa Titelbladet, at dens egentlige Hensigt kun er at skaffe Almues- og Menigmand en efter hele hans Udvikling og Dannelse passende Underholdning. Som den, der, selv Menigmand, kun har nydt almindelig Skoleunderviisning, saaledes som den gives i en Landsbyfskole, kan jeg naturligviis ikke vente, at denne Roman vil kunne have videre Interesse for den mere dannede Klasse; men hvis den maatte komme i Saadannes Hænder, som ere vante til bedre Lecture, da vover jeg at haabe, at de istedetfor at dadle hellere ville undskyldte mig.

Med disse saa Ord skal jeg lade dette mit første Forsøg paa Romanens Gebeet komme frem for Dagens Lys, haabende en skaaansom Bedømmelse deraf.

Kjøbenhavn den 1. August 1856.

Forfatteren.

Forinden jeg gaaer over til at fortælle mit Livs Historie, som jeg nærmest har nedskrevet til Lærdom og Advarsel for mine Efterkommere, for at de deraf kunne see, hvad Ondt en Stedmoder kan afstedkomme, ved at lade sig beherske af onde Tilbøjeligheder, som Havesyge og Begjærlighed, finder jeg det nødvendigt at forudstikke nogle Bemærkninger om mine Forældres Forhold. Min Fader, hvis Familienavn var Zendelev, var en svensk Greve, meget rig og ejede et stort Gods i Skaane. I Forening med to andre Herrer var han kommen her til Kjøbenhavn for at besøge den daværende svenske Minister, som i den Anledning gjorde et meget stort Bal. Min Moder og hendes Forældre vare paa samme Tid heri Byen, og da hendes Fader var en intim Ven af Ministeren, blev han med Kone og Datter ogsaa indbudet. Paa dette Bal fik min Fader for første Gang min Moder at see; han forsøgte flere Gange at nærme sig hende, men hun traf sig altid besteden tilbage. Min Fader, som troede, at Grunden dertil laa i, at han var hende ganske fremmed, friede til hende igjennem hendes Fader, som, uagtet det var hende og hendes Moder imod, villig

gav sit Minde dertil, da han haabede ved Hjælp af min Faders Penge at kunne tilbagekjøbe sit ved Processer forøbte Gods. Dette hans Haab gik imidlertid ikke i Opfyldelse, da han døde kort efter sin Datters Bryllup. Dette forudsikket skal jeg gaae over til at fortælle

Mit Livs Historie.

Cap. 1.

Jeg blev født den 15 Januar 1648 paa en meget stor Herregaard, beliggende Nord for Kjøbenhavn, og som var min Moders hele Arv efter hendes Forældre. Min Moder blev saa svag efter min Fødsel, at hun døde, da jeg neppe var et Aar gammel; min Bedstemoder paatog sig mit Formynderskab, og da først tilbagekjøbte min Fader sine Svigerforældres Gods, som blev mig tilfrevet som Arv efter min Moder. Min Bedstemoder var meget glad over, at hendes Datters Søn engang i Tiden, som hun meente, kom i Besiddelse af det i hendes Familie i en lang Række Aar nedarvede Gods, og hun lod udsærdige et Dokument, som bestemte, at jeg skulde nyde al min Underviisning paa Dansk, og at jeg ikke maatte modtage noget Embede uden i Danmark. Denne Bestemmelse maatte min Fader, skjøndt mod sin Villie, underskrive.

Et Par Aar efter min Moders Død ægtede min Fader en rig Contesse fra Sverrig. Min Fa-

der opholdt sig verelvlis heri Danmark og i Sverrig, for at paasee, at Alt gik i den behørigte Orden. Jeg var bestandig hos min Bedstemoder, og man vil let kunne tænke sig, at jeg var hendes Alt. Min Stedmoder viste sig i Begyndelsen saa venlig imod min Bedstemoder og mig, at denne troede, at hun var en sand Engel, men Tiden viste snart, at hun tvertimod var en ond Qvinde. Hun indbildte saaledes, altid med sit falske Smil paa Læberne, min Bedstemoder, at hun ikke vilde blive Moder, „men det kunde ogsaa være det Samme, da hun elskede mig saa høit, at ingen Moder kunde elske sit Barn højere; jeg vilde derfor blive en meget rig Arving.“ Men efter nogle Aars Forløb fik Alt et andet Udseende. Da jeg omtrent var bleven 4 Aar gammel, sagde min Bedstemoder til mig, at jeg snart vilde faae en lille Broder eller en lille Søster, og hun spurgte mig, hvad jeg syntes derom. Jeg blev saa glad derover, at jeg klappede med mine smaa Hænder og sagde: „saa vil jeg lege med ham hele Dagen“; men min Bedstemoder fældte Taarer, trykkede mig til sit Hjerte og sagde: „nu har Du ingen Moder uden mig, og jeg er desto værre for gammel og svag til at leve med Dig i mange Aar.“ Med disse Ord skjulte hun sit Ansigt i sine Hænder. Det blev, som min Bedstemoder havde forudseet: min Fader og min Stedmoder glemte mig; Ingen tog sig af mig uden min

Bedstemoder og min Amme. Det var nu paa Tiden, at jeg begyndte at læse, min Bedstemoder skrev derfor til Kjøbenhavn til en af sine Venner om at skaffe en Lærer til mig. En Maanedes Tid derefter meldte der sig et ungt Menneske hos os. Han havde et blidt Udortes, var venlig i sin hele Optræden og Tale og vandt derved strax baade min Bedstemoder og mig. Efterat min Bedstemoder havde gennemlæst hans Anbefalinger, sagde hun: „Det glæder mig at see, at De er en Søn af den meget agtede Pastor Jensen, vi blive derfor vistnok fornøjede med hinanden.“

Min Fader modtog min tilkommende Lærer med synlig Kulde, men uden at lade sig afstrække derved erklærede han ligefrem, „at han nok haabede, at han skulde gjøre sig værdig til Hans Naades Ugtelse.“ Til denne aabne, ligefremme Udtalelse svarede min Fader blot: „ja det har vel ingen Nød,“ — et Mundheld, som han anvendte ved enhver Leilighed og til enhver Tid. Min Stedmoder modtog ham ikke bedre; i hele hendes Væsen og Fremtræden laa noget saa Uhyggeligt, saa Forstilt og saa Hyklerisk, at han ved Synet af hende veeg et Skridt tilbage; han syntes ulige bedre om min Faders Kulde end om min Stedmoders fornemme Nedlathenhed. Min Bedstemoder var saaledes den Eneste, der viste ham velvillig Imødekommen.

Da jeg havde let ved at lære, og min Lærer forstod at benytte mit Nemme paa forstandig Maade, gik min Underviisning rask fremad, og jeg havde det Held ikke alene at vinde hans Venjskab, men ogsaa hans Kjærlighed. Naar jeg havde lært mine Lektier, gik min Lærer med mig ud i Skoven; her lærte han mig at kjende alleslags Træer, og hvad ethvert af dem var meest nyttigt til; jeg havde en stor Vidsbegjærlighed, og derfor lærte jeg snart at gjøre Forskjel mellem de hyppigst forekommende Træarter. Han lærte mig at kjende alleslags indenlandtske Dyr, baade tamme og vilde, og ved Eiden af min Underviisning inden Døre fik jeg saaledes ude i Guds frie Natur et efter min Alder godt Overblik og Kjendskab til Plante- og Dyreriget.

Min Stedmoder nedkom med en Søn, og, som min Bedstemoder havde forudsæet, jeg blev aldeles forglemt. Min Fader havde altid, naturligtviis ved Paavirken af min Stedmoder, været kold imod mig, og hvad min Stedmoder angik, da blev hendes ufjærlige og umoderlige Omsorg for mig rigelig erstattet ved min Lærers fjærlige, ja jeg kunde gjerne sige faderlige Omhu for Alt, hvad der angik mig; selv i den Grad hængte jeg ved ham og han ved mig, at min ejegode Bedstemoder næsten syntes at misunde ham, da hun troede, at jeg holdt mere af ham end af hende. Gamle Folk, veed man jo nok, sætte stor

Pris paa altid at see om dem de Personer, de have enten medfødt eller tilvant Kjærlighed for, min hyppige Fraværelse og tilsyneladende større Kjærlighed for min Lærer end for hende, bedrovede hende derfor saameget mere, som hun følte sig sit Endeligt nær. Hendes Svagelighed tiltog lidt efter lidt i den Grad, at hun Dag ud og Dag ind maatte holde Sengen og da jeg var bleven lidt over 9 Aar gammel, omstiftede hun det Timelige med det Evige. Hendes sidste Bøn til min Lærer var, at han vilde lære mig at elske Gud og min Næste og at ære min Moder og hendes Minde.

Efter min Bedstemoders Død maatte min Amme strax forlade min Faders Huus; min Stedmoder havde aldrig kunnet lide dem, der holdt af mig, men saalænge min Bedstemoder levede, turde hun ikke sjerne hende; men takket være min Bedstemoder kunde min gode Amme ved en hende testamenteret Sum henleve sin korte Rest af Aar uden Sorg og Bekymring.

Det Første min Fader efter min Bedstemoders Død sørgede for var at skaffe mig bort fra Hjemmet; denne Foranstaltning gif mig imidlertid ikke nær til Hjertet, da de To, som jeg meest elskede, vare mig berøvede deels ved Døden og deels ved Adskillelse. Min Lærer og jeg reisste til Kjøbenhavn i Slutningen af April; vi kom til at logere paa Østergade hos

en Tante til min Lærer, som modtog os med Glæde, og i hvis Huus jeg strax den første Dag fandt mig rigtig hjemme. Dagen derpaa maatte vi paa Latin-skolen; Rectoren modtog os meget venlig, min Lærer gav ham mine Papirer, og da han havde læst dem, sagde han: „Det er altsaa den lille Zendekov, som jeg har den Ære at modtage, jeg har hørt at din Bedstemoder er død, hun har sikkert været Dig en meget god Moder. Disse deeltagende Ord fik mig til at græde.

„Græd ikke min lille Ven,“ sagde Rectoren, idet han klappede mig paa kinden, „jeg skal ikke alene være din Lærer, men jeg er allerede din Ven. Din Oldefader skylder jeg og hele min Familie al vor Lykke, idet han holdt min Fader, der ikke var Andet end en Degnesøn, til at studere for sin Regning.

Det var en stor Glæde for mig at høre mine Forsædre saa godt omtalte.

Efterat være bleven anvist min Klasse, og hvilke Bøger jeg skulde bruge, sagde Rectoren mig et venligt Farvel, og min Huuslærer og jeg vendte tilfredse med Udsaldet tilbage til vort Logie.

Cap. II.

Jeg tog nu rask fat paa Bogen, min Hovmesters utrættelige og omhyggelige Veiledning bragte mig snart saavidt, at jeg lidt efter lidt erhvervede mig

mine Læreres Roes og Beundring, ja man kunde næsten sige Forundring.

Sommerferien kom, og jeg blev næsten overrasket, da jeg hørte, at vi fik Lov til at reise hjem. Da jeg kom hjem til min Hovmester, fortalte han mig, at min Fader kom den næste Dag til Byen, for at hente mig.

„Skal De ikke med,“ spurgte jeg ham, idet jeg blev saa bleg som et Liig.

„Nei,“ svarede han; „jeg har tilskrevet din Fader og udbedet mig Tilladelse til i nogle Dage at reise hjem til min gamle Moder. Jeg fik strax det Svar tilbage, at jeg kunde have en fjorten Dages Tid til min egen Raadighed, og at han selv vilde komme for at hente Dig.“

Jeg syntes slet ikke godt om Alt dette, men der var jo ikke Noget at gjøre derved. Jeg frygtede den Dag imorgen. Det gik nemlig ikke mig som mine Skolekammerater, de glædede dem til at gjensee deres kjærlige Forældre, medens jeg derimod ventede en kold og frastødende Fader. Enhver vil derfor nok kunne tænke sig, at det var et sandt Tordenflag for mig at høre, at min Hovmester, den Eneste, om hvem jeg med Visshed kunde sige, at jeg var ham kjær, vilde forlade mig i en 14 Dage.

„Jeg seer nok,“ sagde han den næste Morgen, idet han klappede mig paa kinden, „at det bedrøyer

Dig, at jeg reiser fra Dig, men berolige Dig, jeg skal komme tilbage, saasnart jeg blot har bragt mine Ting i Orden, skjøndt jeg veed, at det vil gjøre min Moder ondt, at see mig reise saasnart igjen."

Han blev her afbrudt, ved at der blev banket raff paa Døren, som strax ovenpaa gik op. Jeg ryfede over hele mit Legeme, da jeg havde ventet at see min Fader træde ind, men det var kun blind Alarm. Det var en af mine Skolekammerater, som kom for at sige mig Farvel og tillige for at høre, med hvilken Leilighed jeg tog hjem. Han havde faaet Brev fra sin Fader, hvori denne underrettede ham om, at han ikke selv kunde hente ham, da hans ene Hest var bleven syg, og derfor maatte han see sig om efter en Leilighed.

"Min Fader," sagde jeg, "kommer selv herind og henter mig, men jeg skal ikke kunne sige Dig, om han vil tillade Dig at kjøre med os, eller om der er Plads til Dig."

"Bliv Du, min lille Ven, sagde min Hovmester, "til Carls Fader kommer, saa skal jeg tale med ham derom, og der vil vist ikke være Noget iveien derfor."

Min Ven syntes meget godt om dette, og jeg ansaae det for en Lykke for mig at vide, at jeg ikke skulde reise alene med min Fader.

Pigen kom nu og meldte os, at min Fader var ankommen, og at Frokostbordet stod dækket.

„Det er godt,“ svarede min Hovmester, „men hils min Tante og sig, at vi idag komme En mere til Frokost, men sig det blot saaledes, at den fremmede Greve ikke saaer det at høre; men skulde hun spørge om, hvem den Fredie er, saa kan Du sige, at det er en af Carls Benner. Og hør nu Du, Carl, vil Du lyde mit Raad, saa gaa Du din Fader raast imøde, ræk ham Haanden, byd ham velkommen og spørg til din Moders og Sødsfendes Befindende.“

Da vi kom ned i Spisestuen, sad min Fader allerede ved det dækkede Bord. Jeg tog Mod til mig og gik raast hen til min Fader, som min Hovmester havde raadet mig til. Han tog mod al Forventning meget venlig imod mig og fortalte mig, at jeg nu havde saaet mig en lille Broder til, og at saavel min Moder som mine Brødre befandt dem vel. Min Hovmester udvirkede let hos min Fader, at min Skolekammerat kom til at kjøre hjem med os. Efterat have saaet nogle Penge til at kjøbe nogle Smaagjenstande for til mine Brødre og til en Foræring til min Moder, gik min Ven og jeg en Timestid ud i Byen, for at besørge vort Indkjøb. Min Værtinde havde lovet mig at besørge Kjøbet af noget rigtigt Smukt til min Moder, saa at vi snart kunde blive færdig. Min Ven og jeg bleve, medens vi gik

Gade op og Gade ned, enige om, at vi i Ferien skulde besøge hinanden, efterat vi havde faaet Tilladelse dertil af vore Forældre. Mit barnlige Hjerter blev ved Tanken herom saa lettet, at jeg nu kunde sige min Formester Farvel uden at græde. Da vi kom tilbage, var Vognen allerede forspændt. Min Bertinde havde kjøbt en smuk Blomstervase med en Bouket malede Tvibloster tillige med en Glaskuppel til at sætte over den for at bevare den for Støv. Min Fader, som ogsaa havde haat nogle Grinder at besøge, kom hjem, medens vi besaae Vasen, og syntes særdeles godt om den. Den var bleven kjøbt paa den engelske Ministers Auction, og min Bertinde forsikrede, at Magen til den ikke var til at opdrive i hele Byen. Min Fader takkede hende for hendes Meilighed, og gav hende en Pafse, som han paa-laae hende, at hun ikke maatte aabne, forinden vi vare borte. Vi toge nu Afseid med hende og kjørte ad Hjemmet til.

Min Stedmoder modtog mig ret kjærligt, og da jeg kom frem med Bouketten, kunde jeg tydelig see, at min Gave var hende kjærkommen. Min Broder blev ogsaa glad, da han fik det Legetoi, som jeg havde kjøbt til ham; skjøndt det neppe var 3 Maaneder siden at jeg forlod mit Hjem, forekom det mig, at han var bleven ualmindelig større, end han var, da jeg reiste hjemmefra. Min Broder og jeg vare i de første

Dage meget gode Venner, men det varede ikke længe, forinden han behandlede mig ligesaa uartigt, som han behandlede sin Faders Tjenstehyende. Jeg skal ikke beskrive, hvorvidt hans Uartigheder imod mig gik, men jeg skal blot sige, at jeg aldrig i den Henseende har kjendt hans Lige.

Man vil kunne slutte sig til, med hvor stor Glæde jeg under disse Forhold modtog min saalænge savnede Hovmester. Efter hans Ankomst begyndte jeg atter at læse, og derfor kom jeg kun meget lidt i Berørelse med min nærmeste Familie, ja jeg kunde næsten sige, at det kun stete til de sædvanlige Spisetider. Naar jeg havde læst mine Lectier, gik nemlig min Hovmester med mig ud i Skoven eller i Markerne, og ikke sjeldent ud for at fiske i Fjorden, hvilket var min største Fornøielse. Min Ferie fik saaledes med disse Beskjæftigelser en Ende, og vi reiste atter til Kjøbenhavn.

Cap. III.

Jeg skal imidlertid forbigaae mine Drengenaar, som naturligviis ganske lignede Andres, og kun sige, at jeg i mit 18de Aar, navnlig ved den utrættelige Flid, der vistest fra min Hovmesters Side, kunde tænke paa at gaae op til juridisk Embedseramen. En Morgen, da jeg havde læst hele Natten, gik jeg mig en Tour ud af Besterport tillige med en af mine Ven-

ner, med hvem jeg læste paa Partie, for at trække lidt frist Lust, hvorpaa der er saa stor Mangel i Byen. da vi vare komne et lille Stykke ud af Bejen, kom der os en Vogn imøde, hvorpaa der sad to Damer og en Herre, som selv kjørte; bagefter den kom en anden Vogn, som medbragte Familiens Flyttegods. Da vi vare komne dem nær paa en Snees Skridt, væltede den forreste Vogn. Jeg ilte med Bynets Hurtighed til, rev en Sæk Sæd, som laa ovenpaa den yngste Dame, i en Fart bort og tog hende livløs op i mine Arme. Hendes Hoved sank ned paa min Skulder og hendes Ansigt berørte min bare Hals. I et Dieblif stod hendes Hjerter stille, men efter kort Tids Forløb slog det med Hurtighed mod mit Bryst, og da hun slog sine Dine op, foer der en Gysen igjennem hele hendes Legeme.

Min Ven havde imidlertid ved Tilfældes Hjælp atter faaet Vognen reist. Herren og Fruen vare ikke komne til nogen videre Skade, de vare blot blevne noget fortumlede ved Faldet. Konen var den første, som kom til sig selv, hun ilede strax hen til sin Datter.

„Du er dog ikke kommen til nogen Skade?“ spurgte Moderen.

„Nei, kjære Moder! men mit ene Been gjør lidt ondt, men det gaaer nok over, naar jeg faaer rettet det lidt.“

Støttet af hendes Moders og min Arm, fik vi hende anbragt i en beqvem Stilling i Vognen. Hun rakte mig sin lille sneehvide Haand og takkede mig for min Hjælp. Da jeg berørte den, skjælvede den i min og Undseelsens Rødme farvede hendes blege Kinder. Jeg kan ikke med Ord beskrive hendes Skjønhed, nok er det, hun lignede en Engel. Ved Faldet var hendes Haar kommet lidt i Vorden, og hendes blonde Løkker faldt følgende ned under hendes smukke Hat. Hendes Forældre takkede min Ven og mig for vor Hjælp, og bade os om at besøge dem i deres Logie, den første Gæstgivergaard ved Vester vold paa høire Haand, naar man kommer ind af Porten. Vi takkede dem meget, men lode dem vide, at vor Tid var meget knap tilmaalt, da vi netop vare oppe til Examen, og at vi derfor maatte gribe Leiligheden dertil, som den bedst faldt.

Vi fortsatte herefter vor Vej ud til Frederiksberg, hvor vi muntrede os op med en Kop Caffe; Tiden var imidlertid saa at sige gledet os ud af Hænderne, og jeg blev overrasket ved at see, at Klokkeren var bleven saamange, at vi kun havde 5 Minutter tilbage, indtil vi skulde møde hos vor Manufacteur. Vi maatte derfor mere løbe end gaae, for at komme til nogenlunde bestemt Tid. Efter en Times Forløb gik vi hen og spiste til Middag, men jeg skal ikke nægte, at jeg havde større Lyst til at aflægge et Be-

søg i Gæstgivergaarden ved Vestervold. Istedetsfor at spise, lod jeg Kniv og Gaffel ligge og havde mine Tanker udelukkende henvendt paa den lille Dame, som jeg havde bidraget Mit til at redde.

„Hvad gaaer der dog af Dig, kjære Carl?“ sagde min Ven, idet han slog mig paa Skulderen. „Du skulde dog vel aldrig have forset Dig paa den unge Dame, som Du havde den Lykke at redde fra at blive qvalt?“

Ved denne Tilstale vaktes jeg op af mine Drømmerier; jeg kunde ikke finde et eneste Ord, hvormed jeg kunde undskylde min Tausshed, endstjøndt det ellers aldrig plejede at fattes mig paa Ord. Min Ven foreslog, at vi skulde gaae op i Gæstgivergaarden, for idetmindste at faae at vide, hvad den Familie heed, som vi havde ydet vor Hjælp; men da vi kom derop, vare de allerede reiste. Vi forhørte os vel om, hvor de vare reiste hen og hvad de heed, men det Hele, vi fik at vide, var, at det var Præstefolk, og at de skulde reise langt nordpaa, hvor Præsten havde faaet et nyt Kald; hvad de heed, kunde Ingen give Besked om, ligesaaalidet som Nogen vidste, hvilket Sogn han var blevet forflyttet til.

„Der falder mig Noget ind,“ udbroød min Ven; „kunde det ikke være paa dit eget Gods, det var rigtignok dumt af mig, at jeg ikke spurgte Herren Grev Carl til Jntholm. I. 2

derom, thi Dig maatte man jo undskyldes, da Du var bleven forelsket i Datteren."

Jeg svarede ham ikke et Ord hertil, da jeg kun altfor vel fulte, at hans Ord vare den rene Sandhed, og at komme frem med en Usandhed havde altid været mig umuligt. At følge Sandheden, selv hvor den kunde blive mig til nok saa stor en Skade, havde jeg engang for alle gjort mig til Regel, og den skal og vil jeg følge, saalænge jeg lever.

Da jeg kom hjem, og jeg havde læst til langt ud paa Natten, gif jeg tilfængs for ved en rolig Søvn at styrke mig til den næste for mig saa vigtige Dag, min Examinsdag; men det var mig umuligt at falde i Søvn, uagtet jeg ikke havde sovet hele den foregaaende Nat. Jeg vendte mig snart paa den ene og snart paa den anden Side; jeg søgte at fastholde en vis bestemt Tanke og giennemgif for mig selv de væsentligste Punkter i den Videnskab, hvori jeg den næste Dag skulde aflægge offentlig Prøve. Lidt efter lidt omfløredes mine Begreber som af en Taage, igjennem hvilken jeg utydelig skimtede Billedet af den smukke, ubekjendte Dame, til hvis Redning jeg den foregaaende Dag havde bidraget Mit. Jeg slumrede ind et Dieblis, og det forekom mig da, at hun stod ved min Seng, klædt i en sneehvid Dragt; hun tilsmilede mig saa sørgmodig, at det ordentlig gyste i mig; jeg vilde tale, men kunde ikke, jeg strakte mine

Arme ud imod hende, men ved denne uvilkaarlige Bevægelse vaagnede jeg. Mine Dine luffedes atter efter nogen Tids Forløb. Hun viste sig paany for mig ligesaa skinnende hvid som før, men denne gang forekom det mig, at vi vare i en Skov, da vi vare omgivne af Træer, som stode i deres fulde grønne Pragt. Min Fader kom til i det Samme, han saae saa vred ud, at jeg blev ganske forfærdet; hvad han sagde eller hvad der foregik imellem os, er det mig umuligt at erindre, kun Saameget er jeg istand til at huske, at hendes Billede efterhaanden tabte sig i det Fjerne, indtil jeg endelig faldt i en rolig Søvn til høilys Dag.

Jeg klædte mig paa i en Hast og var fuldt færdig, da min Ven kom for at hente mig. Det gik os Begge meget heldigt til vor Embedsexamen, da vi Begge fik bedste Carachteer.

Cap. IV.

Jeg reiste nu hjem, for at sunde mig lidt, som man siger. Min Fader modtog mig med udstrakte Arme og omfavnede mig ret hjerteligt; det var første Gang i hele mit Liv, og det var og blev ogsaa den sidste. Min Stedmoder havde ikke forandret sig, hun viste sig ligesaa hyklerisk som før. Hun udbroød i Lovtaler over mig og meente, at min Fader ret havde Grund til at være stolt af sin ældste Søn. Samme

Dag fik jeg et slaaende Beviis paa hendes Falskhed. Jeg havde nemlig fattet en Plan for Fremtiden, hvorom jeg nærmere ønskede at høre min Faders Mening, og gik derfor ned i hans Bærelse. Jeg traf ham ikke og vilde netop til at gaae bort igjen, da jeg hørte mit Navn nævne i Bærelset ved Siden af. Det var mine Forældre, som talte om mig.

„. da det er aabenbart,“ sagde min Stedmoder, „at Du nu, da han er kommen hjem, søger at trække ham til Dig, istedetfor at faae ham ryddet afvejen.“

„Hvem mener Du?“ spurgte min Fader.

„Hvem anden vel end Carl!“

„Raser Du! Du vil altsaa, at jeg skal dræbe min egen Søn!“

Jeg ønskede ikke at høre Mere af en for mig saalidet opbyggelig Samtale, og forlod derfor forsigtigt og hurtigt Bærelset. Jeg ilte ud i Skoven, men hvorhen vidste jeg ikke; jeg løb afsted som et vildt Dyr, der jages af et Kobbel Hunde. Hvorlænge jeg saaledes foer afsted veed jeg ikke, men Solen havde forlænge siden kastet sine sidste Straaler paa Træernes Toppe, indtil endelig et høit Gjærde, som hegnede om Skoven, fik mig til at standse. Det var med sand Glæde, at jeg ikke langt borte opdagede en Kilde, da jeg var nærved at forgaae af Tørst. Aldrig før har Vand smagt mig saa godt; efter at have

druffet en god Slurk deraf og badet mit hede Hoved dermed, kom jeg igjen til min fulde Bevidsthed, men følte mig, hvad der ikke var saa forunderligt, en heel Deel mat.

Jeg havde sat mig ned ved Kilden, forat faae et Diebliks Hvile, men jeg havde ikke siddet ret længe, inden jeg blev opmærksom paa tre Personer, som kom henimod mig. Det var en Herre og to Damer, hvoraf den yngste gik foran, medens Herren og den ældre Dame fulgte bagefter Arm i Arm. Jeg vilde staae op, forat gaae min Vej, men jeg blev ligesom fastnaglet til Stedet ved Synet af den unge Dame. Det var min smukke Ubekjendte og hendes Forældre, som min Ven og jeg havde ræret saa heldige at komme tilhjælp ved deres Uheld udenfor Besterport ved Kjøbenhavn. Da hun blev mig vaer, blev hun bange og gjorde sine Forældre opmærksomme paa mig. Hendes Fader gav hende ved et Bink med Haanden tilkjende, at hun skulde holde sig tilbage, medens han selv vilde gaae foran. Jeg stod op forat gaae dem imøde, men jeg kunde ikke faae mine Been ud af Stedet. Da de kom hen til mig, hilste de paa mig med venlige Ord; jeg havde det ikke i min Magt at fremføre et eneste Ord, min Gjenhilsen maa derfor vistnok have forekommet dem noget besynderlig, da jeg ikke saa mig istand til at besvare deres med Andet end et simpelt Nis.

„Men er det ikke Dem, min Herre!“ sagde Moderen, efterat have betragtet mig et Dieblif, „som saa betimelig og beredvillig kom os til Hjælp, da vi væltede udenfor Kjøbenhavn?“

„Jo!“ svarede jeg, „det forekommer ogsaa mig, at jeg har havt den Fornøjelse at see Dem før.“

Hun gav mig sin Haand og takkede mig endnu engang.

„Hvorledes har De det egentligt, min kjære Ven“, spurgte Præsten mig, idet han ligeledes rakte mig Haanden, „De skjælver jo over hele Legemet, om De havde Feber.“

„Jeg føler mig blot en Deel mat, da jeg har gaaet en temmelig lang Tour og maaskee har været uforsigtig ved, saa varm som jeg var, at drikke af det kolde Vand heri Kilden.“

„Det skulle vi nok komme ud af,“ sagde den gode Præst, „kom De nu og følg med os hjem, min Kone vil nok vide at indrette det saaledes, at De snart vil gjenvinde Deres Kræfter.“

„Jeg takker Hr. Pastoren meget for den venlige Indbydelse, men min lange Traværelse kunde let gjøre den Familie, Besidderen af dette Gods, hos hvem jeg fortiden opholder mig, urolig.“

„Ingen Indvendinger, min Kjære! For det Første har De over en Måil at gaae, inden De naaer Grevens Borg, og det vilde maaskee tage lang

Tid at tilbagelægge den, saa udmiattet som De er, og for det Andet er der kun et kort Stykke Bei hjem til Bort, og det skal være mig en Glæde, efterat De har taget tilstafte med, hvad vort Huus formaaer, at stille et Par Heste til Deres Raadighed, for at De desto snarere kan komme hjem."

"Jeg tør nu ikke længere undslaae mig for Deres venlige Indbydelse," svarede jeg, "og takker Dem meget for det gjorte Tilbud."

Mine Dine søgte ved disse Ord Datterens, og det glædede mig at see, at mit Svar bragte hende ud af den ængstelige Opmærksomhed, hvormed hun havde fulgt Samtalen. Hun slog Dinene ned og en forræderisk Rødme farvede for et Øjeblik hendes Kinder.

Medens Moder og Datter gik forud, for i en Hast at sørge for Bordet, fulgte jeg og Præsten adstadig bagefter; hvad han talte til mig om, veed jeg ikke, jeg havde kun Øje for hans Datter, hvis ranke og smukke Figur jeg ikke noksom kunde beundre, ligesom hendes Holdning og majestætiske Gang, som langtfra lignede andre Kjøbstaddamers, bragte mig til at troe, at der flød ædelt Blod i hendes Arer, en Formening, som det senere vil vise sig var begrundet. Vi naaede snart Præstens Hjem, hvor et velforsynet Bord allerede stod og ventede os. Jeg tog ordentlig til mig af Retterne, men kunde dog

ikke undlade fra Tid til anden at hæfte mit Blif paa Datteren, hvis Dine ligeledes undertiden søgte mine. Skete det da, at vi paa engang kom til at see hinanden ind i Dinene, slog hun dem rødmenende ned. Moderen lagde vel Mærke til vort Djenspil, men det syntes ikke at mishage hende. Faderen derimod bemærkede det slet ikke; han talte om deres Uheld i Kjøbenhavn og var glad ved, at han nu kunde gjengjelde mig den Tjeneste, jeg da havde viist hans Familie.

„Lad mig nu see,“ sagde de gode Præstefolk, da jeg tog Afsted, „at De, dersom De opholder Dem i længere Tid hos Grevens, da besøger os ret ofte og ikke betragter Dem som en Fremmed af vort Huus.“

Jeg var inderlig taknemmelig over deres gjentagne Indbydelse og lovede mig selv at benytte mig deraf saa ofte og saa snart som muligt, især da jeg tydelig kunde læse i Datterens Dine, at mine Besøg ogsaa vilde være hende kjærkomne.

Cap. V.

Jeg kom først hjem langt ud paa Aftenen. Min Fader havde luffet sig inde paa sit Bærelse og befale Tjeneren at vise Enhver tilbage, som maatte ønske at tale med ham. Jeg gik op paa mit Bærelse, hvor man havde ladet dække Bord til mig; men jeg

følte naturligvis ingen Trang dertil. Jeg satte mig paa Sophaen og overtænkte Dagens Begivenheder. Jeg mindedes min Fader, som havde modtaget mig saa venligt, men den glade Følelse herover forbittrede ved Tanken om min hykleriske og falske Stedmoder. Mine Tanker drælede med Velbehag ved den Tid, jeg havde tilbragt hos Præstens; jeg var overbevist om, at Datteren nærede inderligt Venstreb om ikke Kjærlighed for mig, men Tanken om, at hendes fine Følelser maaskee ikke vilde tillade hende at elske mig, naar hun fik mit virkelige Navn at vide, gjorde mig urolig; det var mig derfor meget om at gjøre, at hun ikke fik det at vide, forinden hun havde tilstaaet, at hun elskede mig.

Da jeg Dagen efter kom ned til Theebordet, havde mine Forældre længe ventet paa mig. Min Fader modtog mig med synlig Kulde, og min Stedmoder bebreidede mig, at jeg var bleven saalænge borte den forrige Aften, „de havde været meget bekymrede for mig, da de vare bange for, at jeg enten var faret vild i Skoven eller kommen til et eller andet Uheld, da Eggen i den Vinter hyppig havde været hjemført af en Røverbande.“

Jeg fortalte dem nu, at jeg, hensunken i Drømmerier, ikke havde lagt Mærke til, hvor jeg gik, og saaledes tilsidst ikke vidste, hvor jeg var. Jeg var kommen til at tænke paa min Fremtid, hvorledes jeg

i min unge Alder havde Tiden for mig til endnu at lære noget Mere. Min Plan var at tjene mit Fædreland, som jeg tidlig havde fattet stor Kjærlighed for, ligesom den store Abjalon ikke, alene som Statsmand, da jeg vidste, at min Fødsel og Embeds-
examen vilde sikke mig et høit Embede, men ogsaa som Kriger. Jeg spurgte min Fader, hvad han syntes om denne min Plan.

„Din Plan kan jeg ikke Andet end bifalde i Et og Alt; kun det har jeg derimod, at den ene Broder da i Tiden vil kunne komme til at stride imod den anden.“

„Jeg mærker nok, kjære Fader,“ svarede jeg, „at vi ikke dele Ansættelse i denne Henseende; jeg er af den Mening, at fordi to Brødre staae ligeoverfor hinanden i to forskjellige Hære, derfor ere de ikke Fjender af Hjertet; saalænge de staae i Kampens Hede, staae de begge for at seire, den ene for sit Fædrelands Grændser og den anden efter sin Konges Befaling, men de kunne derfor alligevel elske hinanden.“

„Veed Du da ikke, at Du efter min Død bliver svensk Undersaat, ligesom Du nu er dansk, og at Du derfor ligesaa lidt kan trække Sværdet mod det ene Land som mod det andet.“

„Du troer altsaa, kjære Fader, at jeg efter din Død vil gjøre Fordring paa nogen af dine Gien-
domme i Sverrig. Deri tager Du visseiligen Feil;

jeg maatte være en utafnemmelig Søn, dersom jeg ikke var tilfreds med min Mødrene arv. Jeg kan tilfulde indsee, at mine Sødsfende ikke faae Mere i Arv end jeg, ja det endog efter begge deres Forældre, og jeg er derfor villig til at fraskrive mig min Ret til at arve efter Dig."

"Det er tilvisse høimodigt handlet af Dig, men husk paa, at Du først bliver myndig efter flere Aars Forløb, og med Alderen kunde Du let faae andre Tanker. Jeg nærer aldeles ikke nogen Tvivl om, at dit Tilbud er ærligt meent, men flere Ting kunne støde til, f. Ex. Familieforhold, som kunde bevirke, at Du forandrede dit Forsæt, og da vilde det have været bedre, om dit Tilbud aldrig var gjort."

"Det gjør mig rigtignok ondt, at Du ikke har uindskrænket Tillid til mit Ord, men vær forvisset om, at Intersomhøist skal kunne bevæge mig til at forandre denne min Beslutning."

Da jeg havde afgivet dette bestemte Svar, opflaredes lidt efter lidt min Stedmoders Ansigt, som, hvergang min Fader havde gjort Indsigelser mod min Beslutning, faae mørkt og truende ud.

"Jeg kan heller ikke indsee, kjære Mand," sagde nu min Stedmoder, "hvad der skulde være til Ginder for, at din Søn bliver Militair, da han ikke vil være svensk Undersaat, og den Mands Exempel, som han

har stillet sig som Monster, vil være ham en stadig Drivefjeder."

"Jeg har naturligviis heller ikke Noget derimod," svarede min Fader, naar Du blot bliver dit Forsæt tro; men jeg har troet at burde gjøre Dig opmærksom derpaa, da det vilde blive baade til din og dine Sødsfendes Skade, dersom Du senere skulde forandre dit givne Løfte; thi saasnart en Krig udbryder imellem Danmark og Sverrig, vil det Land, hvorimod Du kæmper, confiscere dine Eiendomme der og inddrage dem under Kronen som deres Eiendom. Vælg nu, hvad Du selv vil; hvad Du end gjør, har Du min faderlige Tilladelse paa det Vilkaar, at Du ikke senere maa bebreide mig, dersom det ikke kommer til at gaae, som Du havde ønsket det."

"Nei aldrig, kjære Fader, skal der i denne Sag komme et eneste bebreidende Ord mod Dig over mine Læber. Jeg reiser altsaa om nogle Dage atter til Kjøbenhavn, forat gaae paa det militaire Institut og uddanne mig til Officeer."

Cap. VI.

Efter denne Samtale skiltes vi ad, min Fader forat gaae til sine Forretninger, og jeg forat gaae mig en Tour, og da det var en varm Foraarsdag i Mai Maaned, søgte jeg som sædvanlig ud i Skoven, men dog med det Forsæt ikke at besøge Præstefami-

lien den Dag; men Skæbnen vilde det anderledes. Jeg havde taget min Jagtslint med mig, hvis jeg muligen skulde træffe paa en Uly, hvoraf der dengang saaes enkelte i de større Skove. Da jeg var kommen et godt Stykke Vej ind i Skoven, hørte jeg et gennemtrængende Skrig; jeg stod stille forat lytte, det paafulgtes af et andet, men meget svagere og, som det lod til, længere borte. Jeg ilte afsted efter Lyden, og da jeg havde tilbagelagt et langt Stykke Vej, opdagede jeg to Mandspersoner, som løb over en aaben Plads saa hurtigt som det lod sig gjøre, slæbende et Fruentimmer med dem. Det blev mig tydeligt, at der gik en Bortførelsesscene for sig. Jeg forstærkede derfor mit Løb, idet jeg i mit stille Sind bad til Gud, at han vilde lade det lykkes mig at frelse den Ulykkelige fra Røvernes Vold.

Bolds mændene standsede et Dieblif, forat trække Veiret, og jeg benyttede dette Dieblif saa godt, at jeg kom dem nær paa Skuds Afstand. Jeg stod saa fordeelagtigt, som jeg kunde ønske det nemlig bag en Busk, som ganske skjulte mig, lagde nyt Fængfrugt paa, og da den ene af Røverne stod i opreist Stilling, var det mig en let Sag at saare ham saaledes, at han ikke kunde løbe sin Vej eller skade mig. Jeg traf ham i det ene Been, saaat han strax faldt bagover. Den Anden sprang hurtigt op og vilde løbe sin Vej, men i sin Forvirring havde han ikke

lagt Mærke til, hvorfra Skudet kom, og han løb saaledes lige henimod mig. Jeg holdt min Bøsse saaledes, at jeg i en Fart kunde have Kolben mod min Modstander. Da han opdagede mig, rev han hurtigt sin Sabel ud af Skeden, men idet han vilde strække sin Arm ud forat gjøre det af med mig, slog jeg ham med et velrettet Slag Sabeln ud af Haanden. Han vilde undløbe, men jeg fik et godt Tag i ham, og han maatte saaledes holde Stand. Jeg maatte nu brydes med ham, og uagtet hans ene Arm næsten var gjort ubrugelig ved det Slag, han havde faaet, gjorde han mig dog kraftig Modstand. Mine spæde Arme kunde ikke engang modstaae hans ene kraftige Arm, jeg maatte derfor gribe til en Løst, som her var nødvendig, og spænde Been for ham; men havde han blot været en Smule behændig, vilde det vistnok ikke være lykkedes mig at faae ham i Dækket. Vi faldt begge til Jorden, og heldigt nok for mig faldt jeg ovenpaa ham. Vi brødes længe med hinanden, og han søgte bestandig at faae fat i mit Hals- tørklæde for paa den Maade at faae Bugt med mig, men det lykkedes mig dog tilsidst at faae Overmagten over ham. Til Lykke for mig fandt jeg et Stykke Reeb i min Jagttaske, hvormed jeg bandt hans Hænder og Fodder. Jeg ilte nu hen til den anden Voldsmand; han laa og jamrede sig, og da jeg antog, at han ikke kunde gjøre mig nogen Skade,

vendte jeg mig om, forat see, hvorledes det stod til med den Dame, de havde slået med sig; men hvor kan skildre min Angst, da jeg saa, at det vetop var hende, hvem jeg elskede højest næst min Gud. Hun laa aldeles bevidstløs udstrakt paa Jorden. Jeg rev hastig hendes Kjole op, hun kom lidt efter lidt til sig selv og aabnede endelig sine milde Dine med det Ud-
raab: „hvor er jeg?“

„Vær kun ganske rolig,“ sagde jeg, „De er hos en Ven; Volds mændene ere begge afvæbnede og gjorde skadesløse.“

„De er altsaa anden Gang min Frelser,“ udbroød hun, idet hun rakte mig sin nydelige lille Haand, „o! hvor jeg er Dem taknemmelig.“

En rigtig drøi svensk Ged gjorde Ende paa vor Samtale. Jeg vendte mig om, forat see, hvor den kom fra, og til min store Forundring havde den Saarede listet sig bag paa os og kom mig imøde med en stor Kniv i Haanden. Idet han hævede Haanden forat støde den i mig, lod jeg mig med Et falde til Jorden, og han og hans Kniv gik samme Vej. Jeg var snart paa Benene igjen og sik ogsaa ham bunden; hans ene Been blødte stærkt, men jeg forbandt det saa godt, som det var mig muligt, forat han ikke skulde forbløde sig.

Da Præstens Datter imidlertid var kommen til sine Kræfter, ilte vi saa hurtigt vi kunde hjem til

hendes Forældre, for saasnart som muligt at skaffe Lægehjælp tilveje til den Saarede og faae dem transporteret til det nærmeste Fængsel. De gamle Præstefolk bleve naturligtvis meget forstrækkede ved Synet af os, Datteren med forrevne og forkrøllede Klæder, og mig ligeledes med forrevne Klæder og blodige Hænder.

„Men hvad i Guds Navn,“ udbrød de Begge, „er der dog gaaet for sig? Hvorledes er det I see ud?“

Jeg fortalte dem i Korthed, hvad der var passeret.

De gode Præstefolk vidste ikke, hvorledes de skulde takke mig, fordi jeg andengang havde reddet deres Datter; jeg søgte derfor at gjøre en Ende derpaa, ved at minde dem om Bolds mændene, som laae bundne i Skoven. Præsten vilde samle hele Byens Folk og tage dem med, men jeg fraraadede det deels for hans Datters Skyld, deels fordi jeg ansaae det for unødvendigt, og deels fordi man ikke vidste, om man ikke derved kunde komme til at bringe Banære over en agtet Families Navn; en letsindig Søn kunde jo let ved et saadant Skridt forspilde sin Families gode Navn og Omdømme. Det var derfor efter min Mening bedst, at Alt gik af i Stilhed. Da Præsten ikke kunde Andet end indrømme Rigtigheden af hvad jeg ansøgte, gik han villig ind derpaa. Vi

fjorte saa hurtigt, som det var os muligt, ud i Skoven, hvor vi traf Fangerne paa det Sted, jeg havde forladt dem. Jeg havde taget Papir og Blæk med mig, for paa Stedet at kunne optage en Rapport over dem. Deres Forklaring gik ud paa, at deres Herre, Grev Simonsen, en Brodersøn af min Stedmoder, under sit Ophold hos mine Forældre havde seet Præstens Datter og var bleven forelsket i hende, men da han havde forhørt sig om hendes Stand og erfarede, at hun kun var en Præstedatter, turde han for sin Families Skyld ikke aabent og ligefrem forlange hende tilægte. Han fattede derfor den Plan at bortføre hende ved Hjælp af to af hans Faders Undergivne, der som Belønning hver skulde have havt 100 Specier; de skulde føre hende over Sundet til Helsingborg, hvor han havde gjort alle Anstalter for, saasnart hun ankom, at kunne blive viet til hende.

Rapporten lod jeg strax affende til vedkommende Øvrighedsperson og lod midlertidig Fangerne bringe i sikker Forvaring.

Cap. VII.

Præstens Indbydelse til at følge med ham hjem var mig meget kjærkommen, navnlig fordi jeg ikke lige strax ønskede at afgive mine Forældre nogen Forklaring om, hvorledes jeg var kommen til at see

faa forreven ud, som jeg var; men jeg skal ikke nægte, at Ønsket om at faae at vide, hvorledes Datteren havde det efter Skrækken, ogsaa bidrog Sit til, at jeg med Begjærlighed modtog Tilbudet.

Hun befandt sig Gud være lovet meget godt; jeg maatte atter modtage Familiens Tak for min Hjælp.

„Vi staae Alle i en saadan Gjæld til Dem,“ sagde Præsten, „at vi aldrig ville kunne være istand til at gjengjelde Dem det efter Fortjeneste. Forlang blot, hvad De vil, er det mig muligt, skal jeg opfylde Deres Forlangende.“

„Nu vel, jeg vil gribe Leiligheden til at benytte mig af Deres gode Tilbud, skjøndt mit Forlangende maaskee kommer noget hovedfuls. Jeg elsker Deres Datter, vil De give mig hende, Da har jeg opnaaet mit højeste Ønske herpaa Jorden.“

„Ja, min kjære unge Ven, hvad mig angaaer, da vilde Intet være mig kjærere end at have Dem til Svigersøn, men Pigebarnet maa og skal i denne Henseende have sin frie Villie.“

„Og mit Samtykke har De ogsaa af mit ganske Hjerte,“ sagde Moderen. „Nu, min kjære Sophie,“ vedblev hun, „hvad svarer Du, mit Barn?“

Hun svarede ikke, men faldt sine Forældre om Halsen; mig rakte hun rødmende sin Haand.

„Denne Haand,“ udbrød jeg inderlig glad, „tilhører altsaa mig tilligemed dit lille Hjerte?“

„Ja!“ svarede hun, „og det udenat jeg endnu veed dit Navn.

„Jeg har elsket Dig fra den Dag, jeg første Gang saae Dig, Du har bestjæftiget mine Tanker baade Nat og Dag, og nærer Du en ligesaa stor Kjærlighed for mig, saa er der ingen Tvivl om, at vort Ægteskab vil blive lykkeligt.“

Hendes eneste Svar bestod i et Kys, det første jeg havde modtaget af hende eller nogen anden Dame.

„Mit Dnske er det imidlertid,“ vedblev jeg, „at vor Forlovelse for det Første forbliver en Hemmelighed, og dernæst skulder jeg at erklære Eder Alle, at jeg ikke kan gifte mig før efter 7 Mars Forløb, da jeg ikke bliver myndig, forinden den Tid er omme. Hvad mit Navn og min Stand angaaer, da er jeg født Greve til Jendekov og Stamherre til min Faders Gods herpaa Sjælland, min Modreneary, som ikke kan fratages mig; de andre Godser, som min Fader er i Besiddelse af, agter jeg at fraskrive mig Retten til til Fordeel for min næsttngste Broder.“

De saae Alle nedslagne ud, da de fik at høre, at jeg var Adelsmand og Arving til et temmeligt stort Gods, da de vel kunde tænke dem til, at min Familie vilde lægge alle tænkelige Hindringer i vejen for mit Ægteskab med en Præsts Datter.

„Harde jeg anet noget Sligt,“ sagde Pastoren,

„vilde jeg rigtignok have betænkt mig to Gange, forinden jeg havde givet Dem mit „Ja“. Jeg har imidlertid nu engang givet Dem mit Ord, og jeg kan og vil derfor ikke tage det tilbage. Deres Stand er hæderlig, og jeg nærer ingen Tvivl om, at De mener det af et ærligt og oprigtigt Hjerte.”

„Jeg havde rigtignok ogsaa, kjære Carl,” sagde Sophie, „hellere seet, at Du var af en borgerlig Familie, end adelig født, thi isaafald havde vor Stand været lige, men jeg har nu ogsaa engang givet Dig mit „Ja,” og vær forvisset om, at jeg efter bedste Erne skal stræbe at gjøre mig værdig til din Agtelse og Kjærlighed.”

„Alt mit Navn maaskee vilde lægge en Hindring i vejen for mit kjæreste Onkles Opfyldelse,” sagde jeg, „harde jeg en Forudsættelse af, derfor var det mig om at gjøre at holde det skjult, indtil jeg havde faaet det saa kjære „Ja“ af alle Bedkommende. Forøvrigt kan jeg ikke noksom takke Tilfældet for, at det gik, som det gik.”

Det var blevet temmelig langt ud paa Aftenen; Familien fulgte mig et langt Stykke paa vei, og jeg skal aldrig glemme min første Afsked fra den, jeg havde udkaaret til mit Livs Ledsagerinde. Hendes milde Ansigt, klare og uskyldige Dine lignede en Sommermorgens blide Solstraaler; et Haandtryk og

et Smil om hendes smukke Mund var hendes Af-
sæd med mig.

Med hende i Hjerte og Tanke ilte jeg hjemad, og jeg vaagnede ikke af min Drøm, før et let Slag paa mine Skuldre vækkede mig. Jeg blev saa for-
fækket derover, at jeg ikke var langt fra at give et Skrig fra mig. Det var min Stedmoder, som i den
fjellige Aften havde gaaet sig en Tour. Det var
endnu ikke blevet ganske mørkt, da vi naaede Hjem-
met, og det var derfor let at opdage, hvor forrevent
jeg saae ud i Ansigtet og paa Klæderne. Jeg havde
tænkt uførmærket at kunne slippe op paa mit Bærelse
og skifte Klæder, men Mødet med min Stedmoder
tilintetgjorde dette mit Forsæt.

„Men, min kjære Carl, der er da vel ikke til-
fældt Dig noget Uheld, siden dine Klæder seer saa for-
revne ud?“ spurgte min Stedmoder.

„Nei ikke videre,“ svarede jeg, „end at jeg har
haft en lille Affaire med to Banditter.“

„Gud bevare os, det maa jeg strax ind og for-
tælle din Fader.“

Hun ilte med disse Ord forud; jeg vilde standse
hende, forat forklare Sagens Sammenhæng og sige
hende, at hendes egen Brodersøn var Ophavsmand
til det Hele, og tillige for at spørge hende om, hvorvidt
det var raadeligt at fortælle det til min Fader; men

han kom til i det Samme, og det blev mig saaledes umuligt at faae sagt hende, hvad jeg vilde.

Han fremkom med det samme Spørgsmaal i Anledning af mit Udseende, som min Stedmoder havde gjort mig. Paa Opfordring fortalte jeg dem nu i al Korthed, hvad der var passeret. Min Stedmoder blev saa bleg som et Liig, da hun kjendte sin Broder nok til at vide, at det vilde frænke ham overmaade meget at høre, at hans Søn saaledes havde bragt Skam over sin Familie.

„Bliv blot ikke fortvivlet derover, kjære Moder,“ trøstede jeg hende med, „Alt kan endnu gaae godt; jeg har draget Omjsorg for, at Historien ikke bliver udbredt, og at navnlig ikke din Brodersøns Navn bliver indblandet deri.“

„Hvorledes har Du da baaret Dig ad, min kjære Søn, fortæl mig det snart, jeg forgaaer ellers af Utaalmodighed.“

„Ganste simpelt“, svarede jeg, „jeg tilstrev den Dyrighedsperson, som skulde optage Forhøret over Fangerne, og bad ham om ikke at dømme dem, da de vare svenske Undersaatter, men derimod sørge forat faae dem indlagte paa et Hospital, forat de snarest muligt kunde blive helbrede og derefter transporterede til deres Hjem. Tillige anmodede jeg ham om at aflevere Rapporten og Forhøret til den gamle Greve af Simonsborg.“

„Troer Du da,“ udbød min Fader, „at min Svoger derved vil kunne undgaae den Skam, som ellers vilde komme over hans Familie?“

„Ja, naar min Onkel ikke i sin Brede overgiver sin Søn i Rettens Hænder, har han som Adelsmand ved en Familieret Lov til at dømme sin egen Søn, saaat han altsaa derved kan kaste et Slør over det Hele.“

„Hele Ulykken“, sagde min Stedmoder bedrøvet, „bestaaer netop deri, at min Broder er altfor hidsig og opfarende til, at han ikke skulde overgive ham i Rettens Hænder. Jeg skal imidlertid skrive til ham endnu i Aften, for om muligt at berolige ham.“

„Det vilde vistnok ikke være afvejen,“ sagde jeg, „men maaskee jeg saa maatte dictere Dem, hvad Hovedspørgsmaalet angaaer.“

„Ja! ret gjerne, min kjære Søn, da det jo er Noget, Du bedre forstaaer Dig paa end jeg.“

Da vi havde spist, gif jeg med min Moder ind i hendes Bærelse, for i Forening at skrive det omtalte Brev til hendes Broder; det var baade første og sidste Gang jeg var hendes Fortrolige.

Den næste Morgen, da jeg kom ned i Dagligstuen, var der endnu ingen af mine Forældre tilstede; jeg gif derfor ud i Marken, den behageligste Tour man en Maiddags Morgen kan gjøre. Alt udtaler da sin Lov og Priis til den almægtige Skaber;

Lærken synger og fryder sig over den skønne Morgen, alle Fugle synge i Chor, og Nattergalen har endnu ikke ophørt at slaae. Hele Naturen bidrager til, at Mennesket ogsaa maa istemme sin Morgensang.

Imedens jeg saaledes nød den skønne Natur, hørte jeg raske Skridt bagved mig. Det var en Bondekarl.

„Tør jeg være saa fri at spørge,“ sagde han, da han var kommen paa Siden af mig, „om det ikke er den unge Grev Carl Zenderov, som jeg har den Ære at tale med?“

„Jo! min Ven; ønsker Du at tale med mig.“

„Jeg har et Brev til Dem fra Pastor Petersen; det er nok kommen fra Kjøbenhavn.“

Efterat have læst det, vilde jeg tage til Kommen forat give ham en Drickestilling, da han i det Samme kom stikkende med nok et Brev, som det var blevet ham paalagt at levere mig egenhændig. Det anede mig, at det var fra min Sophie, og Enhver, som nogenfinde har følt, hvad Kjærlighed er, vil kunne slutte sig til, med hvilken glad Følelse jeg modtog de første Ord fra hendes Haand.

Da jeg rigelig havde belønnet Karlen for hans Ueilighed og anmodet ham om at bringe den Bæstet tilbage, at jeg nok skulde komme efter Indbydelsen, ilte jeg hurtigt hjem og lukkede mig inde paa mit eget Værelse. Jeg betragtede længe Udskriften og Seglet

og trykkede det til mine Læber; vel længtes jeg inderlig efterat blive bekendt med Brevets Indhold, men, jeg veed ikke selv, man føler en vis behagelig Uengstelighed og Zittren i hele sit Legeme ved første Gang at skulle bryde Seglet paa et Kjærlighedsbrev; man udsætter saalænge som muligt at foretage det afgjørende Skridt, indtil man endelig tager en raff Beslutning. Er man saa først kommen over Overskriften „Elstede“ o. s. v., saa tager man stærkt Tilløb. Det kan ikke falde mig ind ordret at gjengive dets Indhold, da for det Første de fleste af mine Læsere vel selv have været i en lignende Situation, og det dernæst naturligviis kun kan have Interesse for Bedkommende selv; det indeholdt kun, hvad en ung Pige i sin Ustyrbighed og rene Kjærlighed kan udtale.

Jeg sad dybt hensunken i mine Tanker, da det blev meldt mig, at man ventede mig ved Theebordet. Jeg glemte omhyggelig det mig saa kjære Brev, og gik ned med det andet fra den Dyrighedsperson, jeg havde tilfrevet.

Efterat min Fader havde læst Brevet, smilte han.

„Jeg seer,“ sagde han, „at den ene Jurist villig rækker den anden Haanden.“

„Ja! idetmindste i dette Tilfælde,“ sagde jeg; „havde Talen været om en Fremmed, os Uvedkommende, vilde Udsaldet vistnok ikke være blevet saa gunstigt.“

„Din Onkel“ sagde min Stedmoder, „kan ganske vist ikke noksom prise sig lykkelig ved, at Du har forstaaet at handle saaledes, at der ikke kommer en Blet paa vore gamle Navne.“

„Ja Du er Familiens Skjold i denne Sag,“ tilføjede min Fader smilende.

Jeg underrettede mine Forældre om, at jeg var inviteret over til Præstens til Middag, og at de derfor ikke maatte vente paa mig. - Jeg lavede mig allerede til at gaae derhen, men da jeg vidste, at de gamle Præstefolk efter god gammel Skik spiste Kl. 12, havde jeg foresat mig at gaae en lang Omvei, for ikke at komme altfor tidligt. Imedens jeg saaledes slentrede omkring i Skoven, kom der en mig ubekjendt Herre imøde.

„Tør jeg spørge Dem, min Herre,“ tiltalte han mig, „om De er godt kjendt heri Eggen.“

„Jo!“ svarede jeg. „Duffer De nogen Oplysning, skal jeg, hvis det er mig muligt, give Dem den.“

„Jeg ønskede blot at spørge Dem, om De har hørt noget om, at man har anholdt to Svenskere, som have forladt deres Hjem iforgaars.“

Dette Spørgsmaal vakte Mistanke hos mig, jeg betragtede den Ubekjendte med en vis bange Anelse.

„Det var min Faders Tjenestefolk,“ sagde han, da han bemærkede det, „og derfor søger jeg efter dem.“

„De er altsaa den unge Grev Simonfen,“
spurgte jeg.

„Ja, jeg kan ikke nægte det, men hvorledes kan
De vide det, min Herre?“

„Det skal jeg forklare Dem. Det er netop mig,
som har anholdt de Folk, De talte om, og det gjør
mig saameget desto mere ondt, at De er Ophavsman-
den til hele denne sørgelige Begivenhed, som De er
min Slægtning.

„Hvorledes! Deres Slægtning?“

„Ja! mit Navn er Jendekov, det er vel For-
klaring nok, og jeg maa ærligt tilstaae Dig, at din
Opførsel i denne Sag ikke ganske synes mig at have
været en Adelsmand værdig.“

„Jeg indrømmer det,“ var hans Svar, „men døm
mig ikke for strengt, før Du har hørt mit Forsvar.“

Han fortalte mig nu hele Sagens Sammenhæng
saa ærligt og saa aabenhjertigt, at jeg ikke kunde An-
det end røres derved. Maaskee jeg i hans Sted kunde
have gjort noget Lignende, og jeg kunde derfor ikke
føre det over mit Hjerte at gjøre ham nogen yderli-
gere Bebreidelse.

Jeg bad ham om at følge med hjem.

„Jeg tør ikke,“ svarede han, „under disse Om-
stændigheder træde frem for min Tante og Onkel.“

„Hvorfor ikke? Jeg indseer vel, at det ikke vil
være Dig saameget behageligt, men tro mig, et saa-

dant Skridt vil kunne gavne Dig meget. Det er naturligtvis mine Forældre ligesaameget om at gjøre som dine at faae denne Historie, hvori Du spiller Hovedrollen, neddyssset; men fik de at vide, at Du havde været heri Egnen uden at besøge dem, vilde de maaſkee tage det fortrydeligt op. Følg derfor kun trostigt med; jeg haaber vel, at jeg skal kunne overtale min Fader til at følge med Dig hjem, for at tale din Sag hos din Fader."

Efterat have ført min unge Slægtning til mine Forældres Huus og overgivet ham i min Moders Varetægt, tog jeg Afſked og vendte atter mine Skridt henimod Præstegaarden.

Cap. VIII.

Da jeg kom i Nærheden af Gaarden, kom min Sophie løbende mig imøde. Hun var endnu langt smukkere, end jeg nogensinde havde seet hende. Hun rakte mig sin smukke lille Haand, hvorpaa jeg trykkede et inderligt Kys, og bebreidede mig, at jeg var blevet saalænge borte. Hvem vil ikke gjerne høre en sliq Bebreidelse af sin Elſtedes Mund! Vi gik Arm i Arm hjem til hendes Forældre.

„Vær velkommen, min kjære Søn," var min Svigerfaders Hilsen, „jeg seer, at Du allerede har fanget din Sophie. Ja Ungdom, hvilken Magnetisme besidder Du ikke!" —

„Hvad Svar fik Du saa,“ spurgte den gamle Præst i Samtalens Lob, „paa det Brev, Du assendte angaaende vore Fanger.“

„Jo! jeg fik et meget venstabeligt Svar; Bedkommende bad mig imidlertid om snarest muligt at aflægge ham et Besøg, forat faae en nærmere Forklaring af mig over det Foresaldne. Jeg maa derfor om et Par Dage reise til Kjøbenhavn, deels forat tale med ham, deels forat gaae paa det militaire Institut.“

„Du vil dog vel ikke, min kjære Carl,“ udbrod Sophie bedrovet, „forlade mig saa snart.“

„Jo, min kjære Sophie, det er en Nødvendighed, som vi maae bøje os for, og som jeg haaber baade skal være til dit og mit Gavn, uagtet Du nok kan indsee, at det vil falde mig ligesaa besværligt at skilles fra Dig, som det vil falde Dig.“

„Lad os ikke tale Mere herom, mine kjære Børn!“ afbrød min Svigerfader vor Samtale, „det vilde kun være at forbittre den korte Tid, I endnu have tilbage at være samlede i. Jeg vil imidlertid forat adsprede Eder gribe Leiligheden til at gjøre Eder bekendt med, hvorledes jeg lærte min Kone at kjende, og fortælle Eder min Giftermaalshistorie. —

„Min Kone,“ begyndte Præsten sin Fortælling, „er en født Contesse Eidermann; hendes Fader havde bestemt hende til at tage Sløret, men Grevinden hen-

des Moder, fattede Medlidenhed med hende, da hun saae hvor nær en sliq Beslutning gif hende til Hjerte, og da Grevinden var Gresdame hos Dronningen, antog hun, at det vilde være hende en let Sag at afværge Udførelsen deraf.

Greven undslog sig imidlertid forat tage sin Bestemmelse tilbage og begrundede den navnlig derpaa, at han havde saamange Sønner og derfor ikke kunde udstyre sin Datter saaledes, at hun kunde vente at gjøre noget fordeelagtigt Parti.

Grevinden tog nu sin Tilflugt til Dronningen.

„Ja min kjære Sophie,“ sagde hun, „de af Deres Gemal anførte Grunde for hans Bestemmelse ere kun altfor sande; men kan De finde Dem i, at Deres Datter ægter en agtværdig Mand udenfor Adelsstanden, da vil jeg udstyre hende.“

„Jeg takker Deres Majestæt af mit ganste Hjerte, men jeg frygter for, at min Mand aldrig vil tillade Sliqt.“

„Lad det blot ikke ængste Dem, min Kjære; erindrer De ikke, at vi have en Lov, som tilstoder en adelig Dame at formæle sig med en geistlig Mand? Vil De blot overlade Alt til mig, tør jeg nok forsikre Dem om et heldigt Udfald.“

„Jeg er Deres Majestæt meget taknemmelig,“ var Grevindens Svar, og overlader trostlig den hele Sag i Deres Haand.“

Da Grevinden var gaaet, lod Dronningen sende Bud efter sin forhenværende Privatsecretair, en Statsraad Petersen, med Anmodning om, at han snarest muligt maatte indfinde sig hos hende. Statsraaden var en ældre Mand, og blev som Andre af hans Alder lidt underlig tilmode ved denne Tilsigelse, da han ikke kunde begribe, i hvilken Anledning det var.

Han fremstillede sig imidlertid usfortøvet for Dronningen, som modtog ham meget naadig.

„De forundrer Dem vistnok over, min kjære Statsraad,“ begyndte Dronningen, „at jeg saa usformodet har ladet Dem kalde; men Sagen er den, at det vilde være mig kjær, om De kunde og vilde være mig behjælpelig i et Anliggende, som interesserer mig meget.“

„Hvis Deres Majestæt vilde have den Godhed nærmere at forklare mig, hvormed der handles, skal det være mig en Glæde, efter bedste Evne at understøtte Deres Majestæt.“

„Ja! seer De, min gode Statsraad, Sagen drejer sig om at faae en Dame af adelig Familie, som af sin Fader er bestemt til at tage Sløret, men hvorimod jeg efter Moderens Forbøn har besluttet at modsætte mig, bortgiftet paa en saadan Maade, som gjør Faderens Bestemmelse til Intet, og da jeg antager om Dem, at De er saa godt kjendt med, hvad Loven i saa Henseende byder som Noget, har

jeg henvendt mig til Dem, ikke alene forat raadsføre mig med Dem derom, men tillige forat spørge Dem, om De ikke muligen skulde kunne anbefale mig en ung Mand, til hvem jeg uden Frygt kunde betro den unge Pige som hans Livs ledsagerinde."

"Deres Majestæt!" svarede Statsraaden, "jeg maa oprigtig tilstaae, at jeg ikke for Diebliffet kjender nogen saadan ung Mand, hvem jeg kunde anbefale Deres Majestæt i den ommeldte Retning."

"Det var Skade, da jeg gjerne vilde have den Sag paa det Rene saasnart som muligt," sagde Dronningen. "Det forekommer mig imidlertid, at jeg ofte har seet et ungt Menneske besøge Dem, hvad er han, formodentlig Student?"

"Ja! Deres Majestæt. Det er en fattig og forældreløs Slægtning af mig, som jeg har taget mig af og holdt til Bogen. Han har lønnet mig ved sin Flid og Dygtighed saaledes, at han om et Aar kan tage sin Embedsexamen som Læge."

"Det var ret uheldigt for min Plan, at han netop skal have lagt sig efter Lægevidenskab; havde han været Theolog, havde vi maaskee i ham kunnet finde den, vi søgte. Hvad er der derved at gjøre?"

"Min Slægtning maatte isaafsald," svarede Statsraaden, "forandre sit Studium, hvilket jeg forøvrigt ikke gjerne seer, forinden jeg er blevet overbevist om, at de ville komme til at nære Kjærlighed for hinan-

den. Jeg er nu en gammel Mand, Deres Maje-
stæt, og ønskede derfor inden min Død at see min
unge Slægtning lykkelig og i en god Stilling."

"Det Hele kommer altsaa an paa at bringe de
unge Folk i nærmere Berørelse med hinanden, og det
falder mig ind, at det vil kunne skee, ved at antage
Deres Slægtning som hendes Privatlærer i de le-
vende Sprog. Det vil da snart vise sig, om vor
Plan vil lykkes eller ikke. Jeg skal nu strax skrive
til Grevinden og bede hende komme til mig i Efter-
middag Kl. 3 med hendes Datter, og jeg tør maa-
skee anmode Dem om til samme Tid at indfinde Dem
hos mig med Deres Slægtning."

"Det skal være mig en Glæde at efterkomme
Deres Majestæts Befaling," svarede Statsraaden og
modtog et naadigt Nis til Afskedshilsen.

Statsraaden, min Onkel, som jeg kaldte ham,
kom ud til mig paa Hospitalet; den gamle Mand
var saa forpustet, at han neppe kunde trække sit Veir.

"Det var vel," sagde han til mig, "at jeg traf
Dig her, da vi have faaet Befaling at møde hos
Dronningen Kl. 3."

"Det var ret uheldigt, da jeg netop paa den
Tid skulde overvære en Operation."

Professoren kom i det Samme henimod os;
han hilste venlig paa min Onkel, som fortalte ham,

hvad hans Grinde var, og at det gjorde ham ondt, at jeg ikke kunde være tilstede ved den Operation, som skulde foretages.

„Na! det siger Intet,“ svarede Professore, „jaa opfætte vi blot Operationen, hvori Deres Slægtning skal tage væsentlig Deel, til imorgen, da jeg anseer ham dueligst dertil, og jeg venter, at han med det Første vil kunne gaae op til sin Embedsexamen.“

Vi skyndte os nu hjem for at stifte Klæder og førte op til Slottet. Dronningens Kammerlakai bad os om at opholde os i Forgemakket, indtil Hds. Majestæt lod os kalde. Strax efter hørte vi en Vogn komme kjørende. Døren aabnedes for Grevinde Giddermann med Datter. De bleve strax førte ind til Dronningen.

„Kjendte Du disse Damer, kjære Onkel?“ spurgte jeg.

„Ja det skulde jeg mene, det var Dronningens Grevsdame med sin Datter; men det er sandt, jeg har glemt at sige Dig, at Du maa svare „Ja“ til, hvad Dronningen forlanger af Dig.“

Jeg vilde spørge min Onkel, hvorfor vi da egentlig vare blevne kaldede til Dronningen, da Lakaien kom i det Samme for at føre os til hende.

Dronningen sad i sin fulde Majestæt paa en forgyldt Lænestol med Grevinde paa den ene og Contessen paa den anden Side af sig.

„Jeg har den Gre,“ sagde min Onkel, idet vi Begge bukkede dybt, „efter Deres Majestæts allernaadigste Befaling at fremstille min unge Slægtning for Deres Majestæt.“

„Jeg takker Dem, Hr. Statsraad; jeg søger en Lærer, navnlig i Tydsk,“ vedblev Dronningen, idet hun henvendte sig til mig, „til min Gubbatter, Con-tesse Eidermann; kan og vil De paatage Dem at lære hende at tale det til Fuldkommenhed?“

„Jeg takker Deres Majestæt allerunderdanigst for Deres allernaadigste Tillid til mig. Jeg troer med mig selv at kunne paatage mig det mig paa-lagte Hverv og skal af yderste Egne stræbe efter at gjøre mig værdig til den mig viste Tillid.“

Underviisningstiden og Stedet blev nu efter en kort Samtale mellem Dronningen og Grevinden nærmere bestemt, hvorpaa vi anbefalede os og forlode Audientsalen.

Da vi kom ud i Forsalen, indhentede Grevinden os.

„De bemærkede vistnok, min Herre,“ tiltalte hun mig, „at min Datter er noget frygtsom og tilbageholdende; hun har tidligt været bestemt til at tage Sløret, er opdraget i et Kloster og derfor ikke vant til at bevæge sig i Selskabslivet. Selv mod sine egne Forældre viser hun en vis Frygt, men jeg haaber, at De ved lidt efter lidt at gjøre hende bekvemt

med den ydre Verden og dens Tilløkkelser, som hun er aldeles ubekjendt med, vil kunne bewirke, at hun kommer til at længes efter nærmere at lære den at kjende og saaledes ikke længere tænke paa Sløret."

"Tillader Deres Naade," tog min Onkel Ordet, "at jeg svarer i min Myndlings Sted. Det er første Gang, at jeg har havt den Ære at see Deres Datter; men efter hvad jeg kan domme, besidder hun en meget god Fattsevne, og hvad min Myndling angaaer — jeg burde rigtignok ikke rose ham i hans eget Paahør, men jeg kjender ham saa godt, at jeg veed, at han kan taale det — da er han meget munter og en rigtig Selskabsven, saa at jeg ikke nærer nogen Frygt for, at han jo i Alt vil opfylde vore Ønsker i den bevidste Henseende. Hvad hans Udvortes angaaer . . ."

"Deres Slægtning," afbrød Grevinden min snaksomme Onkel, "har jo en Aldersmands Holdning og hele Bærdighed; hele hans Udvortes er jo i enhver Henseende saaledes, at han maa behage Enhver, og jeg kan derfor ikke undres over Dronningens Valg."

Med disse Ord skiltes vi ad; hun gik atter ind til Dronningen og vi førte hjem.

Jeg gjorde min Onkel flere Spørgsmaal om, hvad de mange Gentydninger, som bleve gjorte til min Person, skulde sige, da de forekom mig overflødige, hvor der kun var Tale om at antage en Lærer.

Det kunde jo aldrig falde mig ind, at der med det Samme var Tale om at skaffe mig en Kone.

Uden at besvare mine Spørgsmaal ligefrem, spurgte min Onkel blot: „Naa, min kjære Hans, hvad synes Du saa om den smukke Contesse?“

„Hvad skulde jeg vel synes om hende,“ svarede jeg, „hun er jo meget ung.“

„Jeg for min Deel,“ sagde min Onkel, „har ikke i lang Tid seet en saa smuk ung Pige.“

Jeg forstod slet ikke, hvor min Onkel vilde hen, og betragtede ham med spændt Opmærksomhed, ventende en nærmere Forflaring.

„Du veed, min kjære Hans,“ begyndte han efter et langt Ophold, „at Du altid har været mig kjær som en Søn, og at jeg har taget det Løfte af Dig ikke at søge at vinde eller binde Dig til nogen Dame, forinden Du var bleven Candidat og havde et Embede. Nu har Sagen imidlertid taget en anden Vending, og jeg skal skrive for Dig Alt, hvad vi i denne Tid have for med Dig.“

Han fortalte mig nu det Hele.

„Naa, min Kjære,“ vedblev han, „hvad synes Du saa derom? Gjør din Elib, Du har min Belsignelse, dersom det kan lykkes Dig at vinde den unge Contesses Kjærlighed, og Du selv synes om hende.“

Jeg takkede min Onkel og lovede at fortælle ham, hvad jeg syntes om hende efter det første Møde.

Jeg ventede den næste Dag med Længsel og i den største Spænding, da jeg skulde give Contessen den første Time; jeg havde vel lagt Mærke til, at der var to Damer, en ældre og en yngre, tilstede hos Dronningen, men det var dengang ikke faldet mig ind at tage dem nærmere i Oiesyn.

Dagen kom, jeg mødte paa bestemt Tid og Sted. Jeg blev ført ind i et smukt meubleret Værelse, hvorfra der var en smuk Udsigt til en stor Have. Jeg havde ikke opholdt mig længe, før Contessen, min Elev, traadte ind. Jeg blev strax slaaet af hendes sjeldne Skjønhed, hvem man havde bestemt til at dele Livets Glæder og Sorger med mig. Hun lignede en Rosenknop, der er lige isærd med at springe ud. Da hun hestede sine store mørkeblaae Dine paa mig, følte jeg Noget, som endnu aldrig et Par Dine havde bragt mig til at føle, men det anede mig, at det maaffee kunde være, hvad man kalder Kjærlighed. Ved Hjemkomsten fortalte jeg min Onkel, hvad Indtryk hun havde gjort paa mig, hvorover han viste stor Glæde. Underviisningen gik raft fremad, og det blev mig klart, at hun snart vilde være ligesaavidt som jeg i det tydske Sprog. Vi gave os forøvrigt Tid nok til at tale om andre Ting og bleve snart fortrolige med hinanden. Vor Fortrolighed tog til Dag for Dag, indtil vi efter en Maanedes Forløb ikke længere kunde dølge for hinanden, at vi elskede hinanden,

og at vore Hjerter vare saa sammenknyttede, at de vilde blive knuste, dersom de bleve revne fra hinanden. Dronningen blev af min Onkel underrettet om vor Forstaaelse, og der blev strax gjort Anstalter for at declarere vor Forlovelse. Den gik med stor Høitidelighed for sig hos Dronningen, som forinden havde tilskrevet Grev Eidermann og anmodet ham om at være tilstede. Han kom imidlertid ikke. Flere af min Onkels Venner vare indbudne, og de indfandt dem alle, for at være Vidne til en Forlovelse, som Dattiden neppe kunde opvise Magen til, da det næsten betragtedes som en Forbrydelse, at en Adelig ægtede en Borgerlig.

„De er vel Adelsmand?“ spurgte Præsten mig, som var tilkaldt for at bekræfte Forlovelsen.

„Nei.“

„Altjaa Geistlig?“

„Nei heller ikke.“

„Deres Majestæt maa da have mig undskyldt, at jeg ikke kan bekræfte denne Forlovelse, da den strider imod de verdslige Love.“

Paa et Bink af Dronningen, rakte hendes Secretair nu Præsten et Document.

„Ja, det er en anden Sag,“ sagde Præsten, efterat have læst det med Opmærksomhed og undersøgt Seglet, „men der staaer endnu tilbage, at den unge Herre underskriver det.“

Han rakte mig Documentet.

„Underftriv det,“ sagde han, „da først kan jeg bekræfte Deres Forlovelse.“

Jeg gjennemlæste det to Gange, før jeg ret vilde troe mine egne Dine; jeg skulde forpligte mig til at studere forfra for at tage den theologiske Examen. Jeg havde rigtignok isinde at modsætte mig et saadant Forlangende, men et bedende Blik fra min Elskede, forjog strax enhver Tvivl hos mig, og jeg skrev ufortøvet under.

Grevinden tog sin Datter ved Haanden og førte hende for Præsten og min Onkel mig. Da han havde bekræftet vor Forlovelse, opfordrede han alle de Tilstedeværende til, hvis der skulde opstaae nogen Tvist i den Anledning, da at fremtræde som Vidner til, at Alt var gaaet lovformeligt til, og at der ikke fra nogen af Familiernes Side kunde være Noget til Hindrer for vort Ægteskab.

Dronningen havde indbudt alle Tilstedeværende til Taffels. Efter Taffelet toge vi i Operaen; det var den første Fornøjelse, min Forlovede havde nydt siden sit 7de Aar, og hun nød den derfor dobbelt. Min Forlovede forblev i Klosteret som Kostgænger. Jeg fik Lov til at besøge hende to Gange om Ugen, og naar Veiret tillod det benyttede vi fordetmeste Tiden til at spadserere i. Jeg læste med Iver og allerede to Aar derefter var jeg theologisk Candidat med

bedste Carachteer. Dronningen skulde imidlertid ikke opleve at see Enden paa sit Bærk, vort Giftermaal, hun døde begravet af Alle, der kjendte hendes gode Hjerte. Min Onkel tabte vel ved hendes Død en stor Deel af sin Indflydelse ved Hoffet, men han udvirkede dog, at jeg fik et Præstekald i den vestlige Deel af Sjælland. Kaldet var rigtignok kun lille, men da Gud kun skjænkede os eet Barn, vor Sophie, sloge vi os saa taaleligt igjennem i de næsten 20 Aar, vi boede der." —

"Lever der Ingen af deres Kones Familie?" kaldt jeg ham i Talen.

"Jo," fortsatte min Svigersfader sin Fortælling, "en Broderdatter af hende; hun tog Eløret, fordi hun ikke kunde faae den, hun elskede. Grevinden, hendes Moder, døde 8 Dage, forinden vi reiste til mit første Kald." —

"Efter min Kones Nedkomst med vor Datter, skrev jeg min Svigersfader til for at indbyde ham og hans Sønner til at overvære hendes Daab, men Ingen af dem mødte, ligesaaalidet som vi modtog noget Svar. Vi skrev ikke til dem i flere Aar, da vi endelig efter en 8 Aars Forløb bleve underrettede om, at Greven var død. Med Brevet fulgte en Pakke, hvori der fandtes en Obligation paa 3000 Rd. og et særskilt Brev til min Kone. Brevet lød saaledes:

„Min kjære Datter.

Bed min dødelige Afgang sender jeg Dig her-
ved din Fædrene arv, som jeg rigtignok havde besluttet
at skænke til det Kloster, hvori Du engang var be-
stemt til at indtræde som Christi Brud. Din Mo-
der og Du tilintetgjorde denne min Bestemmelse, da
Du nedværdigede Dig og din Familie ved at ægte
en Borgerlig — dog ikke Mere herom, jeg tilgiver
Dig, hvad der er skeet, og skulde jeg have feilet mod
Dig paa Grund af maaskee mindre rigtige Anskuel-
ser, saa beder jeg Dig ligeledes at tilgive mig. Lad
mig derfor ikke gaae herfra, uden at jeg kan holde
mig forvisset om, at jeg lægger mig i min Grav,
fulgt af din Velsignelse. Lev vel, min kjære Datter.

H. v. Eidermann.

Jeg skrev et Brev til mine Svogre, hvori jeg bad
dem at glemme det Forbigangne, men heller ikke de
værdigede os noget Svar, og efter flere forgjæves For-
søg, holdt vi tilsidst op at skrive dem til. Vi fik al-
drig Noget at vide om dem, uden hvad vi tilfældig-
viis hørte igjennem Andre. Vi fik saaledes at vide,
at den Ene efter den Anden var død uden at efter-
lade sig nogen Arving. Godserne vare skændede bort
til offentlige Stiftelser.”

„Og Deres Onkel,” spurgte jeg, „er vel ogsaa
død?”

„Ja min unge Ven, han er død for flere Aar”

tilbage og efterlod mig en ikke saa lille Formue. See her har Du hele vor Families Historie; hvad mig angaaer, saa har jeg aldrig kjendt nogen af min Familie uden min Onkel."

Cap. IX.

Hele Eftermiddagen var hengaaet med denne Fortælling; jeg ilte derfor hjemad henimod Aften. Min Fader var allerede reist med min Fætter. Min Moder fortalte mig Alt, hvad der var passeret i min Fraværelse.

"Du kan troe, min kjære Carl," sagde hun, "at jeg maatte opbyde Alt, for overtale din Fader til at reise; han har aldrig været saa uwillig til at reise som dennegang, men da jeg havde gjort ham opmærksom paa, hvortil min Broders Brede kunde føre, dersom han ikke fik en kraftig Modstander, bekvemmede han sig endelig dertil. Din Fætter bad Dig hilse mange Gange og var Dig meget taknemmelig for den skaansomme Maade, hvorpaa Du havde ordnet hele Sagen. Men er denne Præstedatter da virkelig saa smuk, som han fortalte? De Lovtaler, han holdt over hendes Skjønhed og Holdning, ere ikke til at beskrive. Han sagde ligesom, at dersom hans Plan havde faaet et heldigt Udfald, vilde han have været det lykkeligste Menneſte, om saa hele hans Familie havde forskudt ham, og meente, at han havde lært Saameget, at han

nok kunde ernære en Familie uden nogen Hjælp andetstedsfra. Jeg er imidlertid overbevist om, at hans Ubefindighed vilde have styrtet dem begge i Glendighed, især da han ikke vidste, om den, han saa hastig havde fattet Kjærlighed til, havde Noget tilovers for ham. Havde han endda havt Forældrenes Samtykke, vilde han kunne have undgaaet Lovens Straf, dersom hans Plan var lykkedes, men det var hele Ulykken, at han manglede det. Jeg kan derfor ikke noksom takke Gud for, at hele hans Plan fik det Udfald, den fik.

„Jeg maa oprigtig,“ sagde jeg, „hvad Præstens Datter angaaer, tilstaae, at hun er den smukkeste Dame, jeg nogensinde har seet, men det kan naturligvis ikke undskyldte hans ubesindige Fremgangsmaade. Havde han nærmet sig hende paa en beskedn Maade, søgt at vinde hendes Kjærlighed og derpaa henvendt sig til hendes Forældre og navnlig faaet sin Faders Samtykke dertil, saa havde det været en ganske anden Sag; hvis da hans Fader havde sat sig derimod, saa havde det været tidsnok at betjene sig af det Middel, han brugte, for at komme i Besiddelse af hende.“

„Ganske vist,“ svarede min Moder, „havde en saadan Fremgangsmaade været rigtigere, men jeg tilstaaer ærligt, at jeg langt fra finder det passende for en Adelig at indgaae Ægteskab med en Borgerlig.“

„Ja, jeg veed at det er Nutidens Tænkemaade,“ sagde jeg; „men jeg har altid hørt, at Hjertet ikke

elsker mere end engang, og at vi derfor saavidt muligt bør følge dets Stemme, da Egtteskab uden Kjærlighed aldrig kan føre til Andet end evig Riv og Splid. Jeg gjentager det, jeg veed nok, at det efter Nutidens Betragtningssmaade ansees som en Forbrydelse, at en Adelsmand ægter en Borgermands Datter, om saa hendes Familie er nok saa agtværdig, men den Tid vil snart komme, da der ikke mere vil blive taget Hensyn dertil. Vi behøve forøvrigt ikke at gaae ret langt tilbage i Historien, for at paavise et høitstaaende Exempel herpaa. Hvorledes bar vor høitelskede Kong Christian den 4de sig ad? Gav han ikke sine Under-saatter et smukt Exempel ved at nedlade sig til at indgaae Egtteskab med en Dame, som stod saalangt under ham, og som han havde fattet inderlig Kjærlighed til.“

Ja, Du snapper godt nok, min kjære Søn,“ sagde min Moder; „men det er kun Skade, at Du betegner den store Konges Laster — thi anderledes kan man dog ikke betegne det — som et smukt Exempel. Nei, min Søn, om saa nok saa mange Konger ville bære dem saaledes ad, vil dog Danmarks Adels aldrig følge i deres Fodspor; gjorde den det, vilde den dræbe sig selv, da vilde der ikke mere være nogen Adels til, og Adelen heri Danmark vilde komme til at staae langt tilbage lige overfor de andre Lande,

hvor Adelen er rigtig i Flor. Borgerstanden vilde da hæve sig paa Adelen s Bef stning.

„Ja, min kjære Moder, jeg indseer nok, at Adelen vil være paa sin Post, forat bevare den Magt, den nu har. Derfor sørger den ogsaa for at holde Almuen i Uvidenhed som det bedste Middel til at undertrykke den, men den Tid vil nok komme, da den, som man siger, maae tage Skeen i en anden Haand. Siden Reformationens Indførelse har Adelen allerede tabt meget, ved at miste en af deres bedste Støtter, Geistligheden, og selv om Oplysningen endnu kun gaaer sneglagtig frem, saa er det dog ingen Tvivl underkastet, at den efter kort Tids Forløb vil gaae frem med R mpeffridt og derved vil den Skillevej, som fortiden bestaaer imellem Adelig og Borger, let blive omsthyrtet; og hvad mig angaaer, da skal jeg bidrage Mit til at faae den omsthyrtet saa snart som muligt. Og hvad er det Hele saa? Er der maaskee hos Gud nogen Forskjel paa Adelig eller Borger? Nei, men paa God eller Ond.“

Min Moder smilte sp d st og b d mig Godnat med min hele Philosopheren, som hun kaldte det.

Nogle Dage vare hengaaede; jeg stod netop og pakkede min Koffert, da jeg agtede at reise til København den næste Dag, da min Moder kom ind til mig med et Brev i Haanden. Brevet var fra min Fader.

Efterat have gennemlæst det, spurgte min Moder, hvad jeg syntes om det.

„Ja, jeg seer,“ svarede jeg, „at det har holdt haardt nok for min Fætter; det var jo en stor Lykke for ham, at jeg tilfældigviis kom til at træffe ham her, da min Fader ellers ikke kunde have reist med ham, forat formilde den Gamles Brede.“

„Ja,“ faldt min Moder mig i Talen, „havde jeg ikke Ret, da jeg sagde, at jeg kjendte min Broder. Jeg har saa ofte maattet lide under hans Hestighed. Men kom nu ned, Bordet er dækket.“

Cap. X.

Den næste Dag gif jeg over til Præstegaarden forat tage Afsteed med Familien. Mine Svigerforældre og Forlovede kom mig imøde i Skoven. Da min Sophie fik Dje paa mig, ilte hun hen til mig og tog min Arm. Jeg fortalte dem, at der var kommen Brev fra min Fader.

„Han har,“ sagde jeg, „havt en haard Strid med min Onkel, forat overtale ham til Eftergivenhed mod sin Søn, da han strax vilde lade ham arrestere og overgive ham i Rettens Hænder; men da min Fader foreholdt ham, hvor stor en Skam han derved vilde bringe over den hele Familie, lod han sig overtale, men vilde ikke destomindre straffe ham ved at fratage ham Stamtitelen, en Bestemmelse, hvortil min Fader

dog fik søjet: hvis han skulde gjøre flere dumme Streger."

"J kunne rigtignok," sagde Præsten, "være glade ved, at det blev derved; havde det været en Anden, vilde han ikke have undgaaet at blive straffet med hele Lovens Strengthed; thi det er ganske vist, at jeg, dersom Du ikke havde afværget det, vilde have sammenfaldt alle Byens Folk, for at faae Boldsmændene exemplarisk afstraffede. Men Du har jo viist, at Du i saadanne Sager var flogere end jeg."

"Ja," svarede jeg, "ellers maatte jeg nok være en daarlig Jurist."

"Det Hele," sagde min Sophie, "falder næsten i det Romanagtige og Latterlige, skjøndt det rigtignok ingen Glæde vilde have været for mig, imod min Villie at blive slæbt til Brudestammelen. Jeg kan derfor ikke noksom takke min Gud for hans naadige Befrielse ved Dig, hvem jeg nu ikke alene skylder Livet, men ogsaa min Ære."

"Ja," faldt jeg hende i Talen, "og det uden at vide, for hvem jeg satte mit eget Liv i Fare. Først da jeg havde overvundet Boldsmændene og vilde løse de Baand, hvormed de havde bundet Dig, først da opdagede jeg, at det var Dig. Jeg skal ikke nægte, at det løb mig koldt nedad Ryggen, og at jeg skjælvede som et Gæspeløv, ved at see, at det var Dig, der saa nær var bleven mig berøvet; men jeg blev jo snart

vækket til ny Virksomhed ved den kraftige Ed, som lød bagved mig."

"Til Gjengjæld derfor," sagde Sophie, vil jeg ogsaa offere Dig hele mit Liv; jeg har givet Dig mit Hjerte udeelt, og det skal aldrig komme til at tilhøre nogen Anden end Dig, selv om jeg aldrig skulde blive gift med Dig."

"Men jeg maa dog, min Kjære," svarede jeg, "gøre Dig opmærksom paa, at jeg kunde døe forinden, og at Du altsaa var løst fra dit Løfte til mig. Jeg seer derfor ikke gjerne, at Du tager en saadan Bestemmelse, som maaskee kunde hindre Dig i at ægte en Anden."

"Ja, siden Du ikke ønsker det," sagde hun, "skal jeg heller ikke gøre det; men det er dog kun paa det Vilkaar, at jeg med mine egne Dine faaer Overbeviisning om, naar det hedder sig, at Du skulde være død, at Du da virkelig er det. Skulde Rygtet derfor sige, at Du var død i Ublandet, vil jeg ikke agte derpaa, men offere hele mit Liv til at bede for Dig. Hvor kunde jeg gaae hen og ægte en Anden, naar jeg ikke til Fuldkommenhed vidste, at Du var død! Jeg vilde ligesrem betragte det som en Troløshed imod Dig. Al nei! min egen Carl, det kunde jeg aldrig gøre; sæt at Rygtet var falsk, saa stod jeg jo som en troløs Bedrager. Hvad vilde Du sige dertil?"

"Vilde Du ikke foragte mig ligesaa meget, som Du forharde elsket mig."

Jeg maatte give min Forlovede Ret i denne hendes hjærlige og fornuftige Forklaring og trykkede hende som mit eneste Svar inderligt til mit Hjerte.

Under Samtalens Løb faldt det mig pludselig ind at spørge Præsten om hans Kaldsbrev var bekræftet af Kongen.

"Nei," svarede han, "jeg har anseet det for overflødigt, da jeg holder din Fader for en brav Mand, og den Tanke aldrig har kunnet opstaae hos mig, at der nogensinde skulde kunne blive Tale om at han vilde give mig Afseend. Hvad mener Du min Søn?"

"Jeg er rigtignok," sagde jeg, "af den Mening, at De alligevel bør sørge for at faae Kongens Underskrift og det jo for jo hellere. Hvad min Fader angaaer, da er jeg saa temmelig rolig, men efter det Forhold, hvori jeg nu er kommen til Deres Familie tør jeg ikke slaae mig til Rolighed, forinden Kaldsbrevet er stadfæstet, da jeg veed, at min Stedmoder, hvor hun kan, vil gribe Leiligheden til at gjøre Alt, hvad der kan bedrøve mig. Det er rigtignok ikke smukt, at jeg bagtaler min Moder, men jeg er fuldkommen overbevist om, at hun, hvis hun fik mit Forhold til Sophie at vide, strax vilde ryge i min Fader og faae ham overtalt til at afskedige Dem. De

husker jo nok den første Aften, da De traf mig ved Kilden, at min Haand skjælvede i Deres, og at jeg fortalte Dem, at det havde sin Grund i, at jeg havde gaaet temmelig langt og maaskee for hurtigt; men den egentlige Grund fortaug jeg dengang, da jeg jo ikke kunde aabne mit Hjerte for mig ganske fremmede Folk; men nu kan jeg rolig fortælle Dem det Hele."

Uden Omsvøb fortalte jeg dem nu den Samtale mellem mine Forældre, som jeg mod min Villie var bleven Vidne til, og som havde gjort et saa heftigt Indtryk paa mig.

"Du har altsaa Ingen, hvem Du kan meddele dine Sorger og Glæder," sagde Sophie, idet hun faldt mig om Halsen og Taarerne stode hende i Dinene, "uden mig og mine kjære Forældre; det maa rigtig nok være tungt for Dig, da Du jo paa den Maade saa at sige maa betragte Dig som forældreløs."

"Ja," sagde jeg, "Du kan troe, at jeg tilfulde føler det Tunge deri; men jeg kan dog ikke noksom takke Gud for, at han lod min Bedstemoder leve saalænge, indtil hun havde saaet Alt ordnet saaledes, at mine Forældre ikke kunne skade eller forurette mig."

Hvorvidt jeg forøvrigt havde Ret eller tog Feil i denne Henseende, vil det Følgende vise.

"Jeg maa altsaa," sagde Præsten, "med det Første til Kjøbenhavn for at faae mit Kaldsbrev un-

derstrevet af Kongen, og saa har Du vel ikke Noget imod, at jeg tager min Kone og Datter med."

"Nei," sagde jeg, "jeg vilde netop opfordre Dem dertil, da jeg rejser bort imorgen."

"Hvor naar det bliver," vedblev han, "kan jeg rigtignok ikke sige Dig, da jeg først maa see at faae en af mine Nabopræster til at forrette min Tjeneste i min Fraværelse; men jeg skal nok nærmere underrette Dig derom, og hvad Dig angaaer, saa vil Du vel nok lade os ret ofte høre fra Dig."

"Ja," svarede jeg, "og det første Brev vil blive affendt, saasnart jeg blot kommer en Smule til Ro i min fremtidige Bolig, og selvfølgelig venter jeg strax Svar idetmindste fra Dig min kjære Sophie."

"Ja," svarede hun, "det kan Du være overbevist om, min kjære Carl; jeg skal underrette Dig om ethvert Skud, som de to Graner, vi i Forening have plantet, skyde frem. Du kan forresten troe, at vore Blomster staae godt; havde det ikke været saa sildigt, skulde jeg have vist Dig dem. Men det er vel bedst kjære Forældre, at vi snart begive os paa Vejen, forat Carl lidt tidligt kan komme til Ro og udhvile sig til Rejsen imorgen. See her Moder er dit Schawl, og her kjære Fader din Hat og Frakke."

"Gud! hvor vil jeg længes efter Dig", vedblev hun med et Suk, da de fulgte mig paa vei, "jeg tør ikke engang tænke derpaa."

„Men det er jo sandt,“ afbrød Præsten hende, forat vende vore Tanker bort fra Afsteden, „paa Søndag er der jo anordnet en almindelig Bedefest over hele Danmark for Den Candia og dens Befolkning, som saalænge har været haardt trængt af Tyrkerne, Du kan altsaa ikke vente os til Byen før i næste Uge.“

Vi havde endelig naaet den store Allee, som førte til min Faders Slot; her standsede vi for at tage Afsked med hinanden. Min Sophie, som hidtil havde holdt sig temmelig tapper, begyndte nu at skjælve over hele Legemet, Graaden kvalte hendes Stemme og for at forkorte den bittere Afsked, reev jeg mig lempelig ud af hendes Arme og ilte, efterat Præsten havde tilhvistet mig, at han den næste Morgen vilde træffe mig i Skoven, forat give mig Underretning om Sophies Befindende, saa hurtigt hjemad, som det var mig muligt, men jeg kunde dog ikke lade være ofte at see tilbage. Min Sophie blev staaende som fastnaglet til Stedet, saalænge hun kunde vine mig og tilbistede mig med Tørklædet.

Da jeg kom hjem, var det næsten Nat, og Alle laae i en dyb Sovn. Jeg gik tilsæns, men det var mig umuligt at sove. Jeg faldt vel ofte i en Slags Slummer, men altid vaagnede jeg op ved Indtrykket af en og samme Drøm. Min Forlovede viste sig nu

som altid for mig med det samme sørgmodige Udtryk i sit Ansigt, og jeg plagede mig selv, forat komme efter, hvorfor hendes Ansigt netop skulde bære Præget af Sorg, da vi jo vidste, at vi elskede hinanden ret inderligt. Skulde hun maaskee nære nogen Tanke om Utroskab fra min Side? Nei, sagde jeg til mig selv, hun er jo saa englereen, at en sliig Tanke aldrig kan falde hende ind. Men hvorledes kunde det da være?

Min senere Skæbne har fuldkommen forklaret mig det.

Da jeg næste Dags Morgen Kl. 5½ kom ned i Spisestuen, var der endnu Ingen tilstede; jeg søgte Tjeneren op forat høre, om der endnu ikke var Nogen oppe paa hele Gaarden, men han lod mig vide, at siden min Fader var reist, var det ikke muligt at faae Folkene op, da de vidste, at hendes Raade holdt meget af at ligge længe om Morgen. Jeg ilte derfor hurtigt ud i Skoven forat træffe min Svigerfader, men var neppe kommen Halvvejen, før jeg opdagede, at der kom Tre mig imøde istedetfor Een; og havde jeg for ilet, saa løb jeg nu, da jeg saae, at min Sophie var den ene af dem. Ogsaa hun kom løbende mig imøde, saasnart hun havde seet mig, og faldt grædende i mine Arme.

„Hvor kunde Du dog,“ udbrød hun halv fortrydelig, „næppe at lade mig sidde hjemme, medens

Du andengang vilde tage Afſſeed med min Fader. Jeg har ſlet ikke kunnet ſoye den hele Nat, da det hele Tiden anede mig, at Fader nok endnu engang vilde gaae ud for at tale med Dig. Men jeg veed jo nok, min kjære Carl, hvad Grunden har været; Du nænte ikke at oprive det Saar, ſom din Afreiſe allerede havde bibragt mig.“

„Ja, min Elſtede, det var netop Grunden, og jeg haaber nok, at Du vil tilgive mig denne min forſte Forſeelse mod Dig.“

„Du veed jo altfor godt,“ var hendes Svar, „at jeg havde tilgivet i ſamme Øjeblik, ſom jeg bebreidede Dig.“

Mine Svigerforældre vare imidlertid komne til; imedens vi ſtode og talte ſammen, bleve vi en Perſon vaer, der, ſom vi ſyntes, kom gaaende fra Slot-
tet. Min Sophie ſpurgte mig, om jeg ikke kjendte ham; men det var mig umuligt at ſige med Beſtemthed, om det var en af min Faders Tjenestefolk, hvoraf jeg neppe kjendte Halvdelen. Da han ſaae, at vi lagde Mærke til ham, gif han i en anden Retning og forſtaf ſig bag nogle Buſſe, ſaaat det blev os klart, at hans Henſigt var at udſpejde os. Vi holdt Raad om, hvorledes vi ſkulde bære os ad for at vildlede ham. Da vi vare temmelig forviſſede om, at han ikke kjendte Nogen af os med Undtagelse af mig, beſluttede vi at følges ad og at lade det ſee ud,

som om jeg viste dem Vejen til den nærmeste Landsby, og paa den Maade naaede vi snart et Sted, hvor vi usforstyrrede kunde tage Afsteed fra hinanden.

Da jeg blev ene med mine Tanker anstrengte jeg mig forgjæves for at udfinde, hvem denne Person kunde være og navnlig, hvad han paa en saa usædvanlig Tid kunde have at gjøre netop i den Kant af Skoven. Jeg gik ind i den store Allee, forat gaae i dens behagelige Skygge, og der saae jeg atter den Ubekjendte, som havde vaakt min Mistanke, rettende sine Skridt mod Slottet. Jeg ilte efter ham for om muligt at indhente ham; det lykkedes mig ikke, men jeg kom ham dog saa nær, at jeg fik at see, at han gik ind til min Moder. Jeg var nu fuldkommen overbevist om, at han var udsendt af hende forat udspeide, hvad jeg saa tidligt kunde have i Skoven at bestille, og jeg vidste nu, at jeg havde god Grund til at nære Frygt og vogte mig i min hele Afærd.

Min Moder var endnu ikke tilstede, da jeg anden gang kom ind i Spisestuen, hvor Bordet nu stod dækket med en snurrende Theemaskine. Efter kort Tids Forløb viste hun sig imidlertid med sit spidste Smil paa Læberne, og hilste mig venlig „Godmorgen.“ Jeg hilste hende rigtignok ligesaa venlig,

som hun mig, men jeg skal ikke nægte, at jeg i mit Hjerte følte den største Afsky for hendes Hykleri.

„Men Du falder jo reent i Tanker, min kjære Søn; hvorfor er Du saa taus?“

„Aa! jeg kom til at tænke paa de mange Dage, der ville hengaae for mig med at tage mod Bistitter af mine Venner og Bekjendte, naar jeg kommer til Byen, ikke at tale om, at jeg selv har flere Besøg at aflægge og da allerførst hos Assessor Nielsen, den Dyrighedsperson, jeg tilstrev i Anledning af den paa-tænkte Bortførelse af Præstens Datter.“

„Jo, det var ogsaa Noget at falde i Tanker over,“ udbrod min Moder, „det er jo lutter Smaa-ting; nei lad os saa hellere tale om noget ganske Andet, f. Ex. om Damerne. Det er jo nu snart paa Tiden, at Du begynder at see Dig om efter En af dem; saadan en Herre som Du, der har et smukt Udvoortes, er talentfuld, Candidat med bedste Carach-teer og desuden Gjer af et stort Guds maa jo stifte Damerne i Dinene, og jeg har en Anelse om, at vi snart ville høre Nyt i den Retning; var det end en Prindsesse, kunde Du jo høre dine Dine op til hende.“

„Sligt er rigtignok ikke endnu faldet mig ind“, svarede jeg, idet jeg betragtede min Moder skarpt, og det er jo forøvrigt Noget, hvormed det slet ikke har nogen Haft. For Djeblicket er mit eneste For-

maal at uddanne mig til Statens Tjeneste og i alle Tilfælde er jeg endnu ikke truffen paa nogen adelig Dame, som har fængslet min særdeles Opmærksomhed, med Undtagelse af den ædle Eleonora Kirstine, vor elskede Kongedatter.

„Ja tænkte jeg ikke nok,“ udbrød min Moder leende, „at Du har Smag for, hvad der er smukt.“

Jeg lod, som jeg ikke mærkede hendes Spot og forlod hende for at pakke mit Toi. Lidt efter kom hun op til mig og leverede mig nogle Penge, som min Fader før sin Afreise havde lagt tilside til mig, ligesom jeg ogsaa modtog en mindre Sum fra hende selv, for at jeg, som hun sagde, kunde vise mig med Anstand blandt mine Venner, hvoraf jeg nu vilde faae flere end forhen.

Da jeg kjørte bort, sagde jeg med mit Blik et kjærligere Farvel til mine Forsædres gamle Slot, som jeg dengang troede skulde blive mit, end jeg med Ord sagde til min Moder og Sødsfende.

Cap. XI.

Min Reise til Kjøbenhavn var begunstiget af godt Veir, og jeg frydede mig rigtig over de grønne Marker. Foraarsfæden havde allerede skudt sine Spirer frem i det gode Veir, som verelviis i en Tid havde været Regn og Varme, og jo nærmere jeg kom til Byen, desto frodigere stod Alt. Jeg fik snart efter

Alvise fat paa en Leilighed paa to Bærelser i St. Kongensgade, og det Første, jeg foretog mig, efter at være kommen lidt i Orden, var, som jeg havde lovet, at skrive til min Sophie og hendes Forældre. Efterat have bragt Brevene paa Posthuset, gif jeg til Assessor Nielsen for nærmere at tale med ham om Fangerne. Jeg blev særdeles vel modtaget og indbudt til at tilbringe Aftenen hos dem. Ved første Djekast saae jeg, at det var en særdeles vakker og agtværdig borgerlig Familie.

„De er mig dobbelt velkommen“, sagde han, da jeg nævnte mit Navn,“ da jeg nu hører, at de er en Datterdatter søn af den gamle Grevefamilie Lüttichow, som var saa bekendt for sin Gæmildhed og store Fortjenester af Staten. Danmark har denne hæderlige Familie at takke for mange udmærkede Embedsmænd, som ved dens Understøttelse ere blevne holdte til Studering, ja dens Velgjørenhed vil udstrække sig i over hundrede Led, da de Mænd, som ere blevne til Noget ved dens Hjælp, atter holde deres Sønner til Bogen, eller dersom de selv ingen Børn have, understøtte en eller anden fattig Borgersøn. Jeg behøver saaledes ikke at gaae længere end til Rector Peter sen ved Latinskolen heri Byen; han har stadig tre unge Menneſker, hvem han giver fri Underviisning foruden Koften. Jeg traf ham forleden Dag paa Gaden og i Samtalens Løb kom jeg til at be-

røre denne hans Gavnildhed. „Af, min gode Ven“, sagde han, „det er kun en Gjæld, som jeg anseer mig forpligtet til at tilbagebetale den, hvem jeg har at takke for min Stilling heri Livet, den ædle Grev Lüttikow, og jeg gjør det med Glæde.“

„Min Fader,“ sagde Assesoren, „var i sin Tid en rig Kjøbmand, men flere Handelshuses Fallit gjorde ham til en fattig Mand, men han kom dog til at gaae i sin Grav som en ærlig Mand, da jeg paa enkelte Hundrede nær saa mig istand til ved Hjælp af min Modrenearv at dække hans Gjæld. Min Fader overlevede sit Tab i 5 Aar, i hvilken Tid han opholdt sig hos mig. Da jeg nu alene maatte leve af min Gage, og, som De seer, er bleven vel-signet med en stor Børneskole, har jeg ikke kunnet afsætte Noget til Underviisningens Fremme, men jeg har derfor ikke været ledig, da jeg stadig frit har manuduceret tre fattige Studenter; men hvad har ikke vor høitelskede Konge gjort for Underviisningens Fremgang, idet han lod opføre en Bygning, Regentsen kaldet, til Beboelse for trængende Studerende og skænkede dem en Deel Legater, for tillige at kunne give dem en maanedlig Understøttelse i Penge. Ja, min kjære Ven, jeg haaber, at det lille Danmark ret snart i videnskabelig Henseende skal kunne maale sig med de andre Lande, da den værste Hindring efter den lutherste Læres Fremgang nu er ryddet afvejen.

Catholicismen var Uvidenhedens Periode, som Lutheranismen er Dplysningens."

Efterat have tilbragt en behagelig Aften hos Alsjeskjorens Familie, og havde lovet at besøge dem saa ofte jeg havde nogen Tid tilovers, gif jeg hjem inderlig glad over at høre mine Forsældre saa godt omtalte. „Ja," sagde jeg til mig selv, „Du er vel kun et fjernt Skud fra den ædle Stamme, men jeg skal stræbe efterat gjøre mig den saa værdig som muligt." Med Tanken herom lagde jeg mig til Ro og sov for første Gang i lang Tid roligt til høit op ad næste Dag.

Jeg klædte mig hurtigt paa, for i rette Tid at melde mig hos Overlæreren ved Cadetsskolen.

„Er Obersten hjemme?“, spurgte jeg Tjeneren, efterat have ringet paa.

„Jo! min Herre, men han er syg; hvis De imidlertid vil have den Godhed at sige mig Deres Navn, skal jeg melde Dem."

„Mit Navn er Grev Zendekov." Et Øjeblik efter kom Tjeneren tilbage og førte mig ind til Obersten, som modtog mig meget venligt.

Han gav mig Haanden og bød mig velkommen.

„Det er altsaa", sagde han „den unge Grev Zendekov jeg har den Ære at tale med."

„Ja, Hr. Oberst! jeg kommer for at melde

mig, da det er mit Ønske at blive uddannet til Of-
ficer.“

„Men De er jo juridisk Kandidat, og det med
bedste Carachteer, som jeg har seet i Alviserne, og De
maa vide, at jeg interesserer mig meget for Dem for
Deres Oldefaders Skyld, som har gjort sit Minde
udødeligt blandt det danske Folk, saaat det med Kjær-
lighed seer hen til ethvert Skud af hans ædle Slægt.
Jeg kan ikke opregne alt det Gode, han har gjort,
det vilde blive for vidtløstigt, men Alle og Enhver
har Grund til at ære hans Minde. — Naa, De vil
altsaa tjene Staten ikke alene som Statsmand, men
ogsaa som Kriger, det er atter et Beviis paa, at De-
res Oldefaders Aand har forplantet sig til Dem; men
De kan desto værre ikke komme til at begynde paa Sko-
len før om 3 Maanedes, da den aarlige Examen er
udsat saalænge paa Grund af min Sygdom. Men,
der falder mig Noget ind: De kan jo saalænge tage
privat Underviisning i det mere Praktiske — og jeg
kan i den Henseende anvise Dem en Mand, som er
min Anbefaling værdig — da jeg nok kan tænke mig,
at De med Hensyn til de levende Sprog, Skrivning
og Regning er saa fuldkommen hjemme, at De ikke be-
høver at underkaste Dem den befalede Afgangsexamen.
De maa saaledes først undervises i Tegning, lære at
kjennde, hvorledes man skal anlægge en Skandse, naar
man vil beleire en Fæstning, samt hvorledes man skal

forbære den, naar man bliver beleiret. Ligeledes maa De kjende Landfortene paa Deres Fingre, da de ere vore bedste Veivisere i Felten, og at exercere nøjagtigt og smukt er ligesaa nødvendigt, da man ikke uden det kan lære Andre. De mener vel, at De har lært at exercere som Student, men det har Intet at betyde, da Studenterne ikke ere underkastede den absolute Subordination og derhos aldrig lære at exercere med Anstand og Nøjagtighed."

Obersten lod sende Bud efter den Mand, han havde udseet til min Gymnastiklærer, men hans Tjener havde neppe lukket Døren efter sig, for at udføre hans Befaling, da en ung rast Militair stod for os, hilsende paa militair Vis.

"Jeg kommer forat melde Obersten," sagde han, „at jeg har gennemgaaet Alt med hver Enkelt for sig, og at Resultatet har været tilfredsstillende med Undtagelse af de enkelte Nølere, som Obersten nok kjender."

"Det er godt, min kjære Jensen," svarede Obersten. „Men see her maa jeg forestille Dem en ny Cadet; kan De inden Examenen lære ham Saameget, at han kan blive optaget i 2den Glasje. Han skal ikke lære i Trop med de Andre, men for sig selv, og det er naturligviis en Selvfølge, at Hr. Greven betaler Dem Deres Uleilighed som enhver anden Privatlærer, da De maa anvende Deres Fritimer dertil."

„Ja, Hr. Oberst, jeg skal gjøre mig al mulig Flid," sagde han, „dersom det blot kan lade sig gjøre."

„Na, det har vel ingen Fare, min kjære Jensen, især da Greven er hjemme i de levende Sprog. Her bliver kun Tale om at lære ham at exercere, kjende Landfortene og øve ham i Tegning."

„Det er en ganske anden Sag, Hr. Oberst; isaaafald kan jeg love Dem, at Hr. Greven om et Par Maaneder skal være duelig nok til at kunne optages i 2den Klasse."

„Det troer jeg med, min gode Jensen; gjør Deres Flid, og jeg tør da temmelig sikkert give Dem Løfte om at blive forfremmet til Lieutenant."

„Jeg kan ikke noksom takke Obersten for Deres Godhed imod mig," udbrød han glad.

„Det er ikke Mere end De fortjener, min kjære Jensen," sagde Obersten, og dersom Examenen var blevet afholdt til den bestemte Tid, er der ingen Tvivl om, at De allerede havde været forfremmet. — Naar agter forresten Greven at begynde?" henvendte han sig til mig.

„Endnu idag," svarede jeg, „hvis det er Hr. Jensen beleiligt."

„Jo, Hr. Greve," sagde han, „jeg har netop i Eftermiddag to Timer fra 2—4 tilovers, dem kunne vi jo benytte."

„Ja vel, min kjære Hr. Jensen,“ sagde jeg, „jeg skal nok indfinde mig til den Tid.“

Efterat han var gaaet, spurgte Obersten mig, hvad jeg syntes om ham.

„Ret godt, Hr. Oberst,“ svarede jeg, „han saae mig ud til at være en dygtig Mand.“

„Ja, det er der ikke to Meninger om,“ sagde Obersten. — „Na, er De ikke saa god, min kjære Greve, at række mig den Rulle Papir, der ligger derhenne paa Bordet, saa skal jeg med det Samme vise Dem Noget.“

Jeg rakte ham Pакken, hvoraf han udtog et Document, som han bad mig at gjennemlæse.

„De kan deraf see,“ sagde han, da jeg havde læst det, „at jeg ikke har forglemt ham, i Tilfælde af at jeg ikke mere skulde komme til at tale med vor høitelskede Konge.“

„Det er ædelt handlet af Dem, Hr. Oberst,“ sagde jeg, idet jeg rakte ham Haanden og takkede ham paa Jensens Vegne. Det er destoværre kun sjældent, at man seer Nogen tage sig af Underclasserne, uagtet det jo er de Højere-staaendes Pligt at sørge for dem som for deres Medklasse. De fleste betragte Underclasserne som deres Hunde og behandle dem derefter, men jeg er ganske vis paa, at Mange af Underclasserne vilde opsvinge dem til Officerer, dersom deres høje Foresatte vilde tage sig af dem.“

„Ja, jeg tilstaaer ligesvem,“ yttrede Obersten, Grev Carl til Jntholm. I. 6

„at Mange af dem i Duelighed langt overgaae flere, selv hvitstaaende Officerer.“

Efter en gjentaget Indbydelse af Obersten til ret ofte at besøge ham, anbefalede jeg mig for til rette Tid at kunne møde paa Cadetsskolen.

Min Lærer var allerede kommen. Vi begyndte strax med de gymnastiske Øvelser, og Enhver vil let kunne tænke sig, at jeg som aldeles Uvant deri, allerede den første Dag maatte finde det lidt besværligt; men det er jo, som Ordsproget siger, Lysten, som skal drive Værket; med Taalmodighed kan man overvinde Alt.

Cap. XII.

Da jeg kom hjem, laa der tre Breve og ventede paa mig, et fra min Sophie, et andet fra hendes Forældre og et tredie fra min Moder. I det sidste var indlagt et Par Ord fra min Fader, hvori han underrettede mig om, at han befandt sig vel og agtede at reise hjem efter en otte Dages Forløb, men da han vilde bruge denne Tid til at see til sine forskjellige Godser derovre, kunde det ikke nytte mig at skrive ham til før efter hans Hjemkomst. Mine Svigerforældre lode mig vide, at jeg kunde vente dem til Byen næste Søndag Aften, og hvad min Sophies Brev angaaer, da bragte dets Indhold mig aldeles til at glemme saavel al den Besvær, jeg havde haft samme Dag, som den, der ventede mig.

Jeg satte mig strax til at besvare Brevene, hvori jeg lod dem vide, at jeg allerede havde begyndt paa de militaire Øvelser, men at jeg maatte tilstaae, at det var en stor Strabadse for mig. Jeg var endnu ikke bleven ganske færdig med mine Breve, da jeg blev overrasket ved et Besøg af min kjæreste Ven, Johansen. Vi ilte hinanden imøde og omfavne hinanden som Brødre.

„Jeg har hørt,“ sagde han, „at Du var kommen hertil Byen og har derfor ileet for at hilse paa Dig. Tillige har jeg lovet Statsraad N. at opsoge Dig eller forskaffe ham din Adresse, da han gjerne vilde tale med Dig — hvorom veed jeg ikke, men jeg antager, at det er om et Herredsfogedembede, som fortiden er ledigt i Jylland, og som bliver givet bort i disse Dage.“

„Det var en Plads for Dig, min Ven,“ sagde jeg.

„For mig,“ udbrød han, „nei det vilde være formeget for en Borger søn. Desuden har jeg faaet en Plads i Cancelliet, og hvorvel mine Indtægter kun ere ringe der, skulde jeg dog paa ingen Maade misunde Dig Herredsfoged tjenesten, da jeg veed, at din Stand og Formue giver Dig Ret dertil; din Embedscharacter er jo desuden ogsaa en Grad bedre end min.“

„Na, hvad Characteren angaaer,“ sagde jeg,

„da er Forstjellen dog ikke saa stor, at den skulde kunne forandre Forholdet, men desto værre er det de gamle Standsfærdomme, som gjør Forholdet ulige. Jeg kan imidlertid ikke modtage noget Tilbud i denne Retning, da jeg allerede har begyndt at gaae paa Cadetsskolen forat uddanne mig til Officeer, og lader Statsraaden mig kalde til sig, saa vil jeg lægge et godt Ord ind for Dig; Du kunde maaskee være saa heldig at erholde det Embede, der var tiltænkt mig.“

„Jeg kjender dit gode Hjerte, kjære Carl,“ afbrød min Ven mig, „men gode Ord ville neppe hjælpe her, naar der ikke følger en god Pose Penge med, thi det er et sandt Ordsprog, at kun den, der smører godt, fører godt.“

„Men,“ udbød jeg, „skulde da Menneskenes Hjerter virkelig være saa forhærdede, at de skulde være tillukkede for Ret og Pligt. Jeg har aldrig kunnet troe, at Egennytte havde hjemme i de Danskes Hjerter, jeg troede kun, at det var de . . .“

Jeg standsede pludselig, for ikke at røbe nogen Mistanke mod mine Forældre, og det tillige var altfor smerteligt for mig paany at oprive det Saar, de havde bibragt mig.

„Ja, min Ven,“ sagde han, „det er kun altfor sandt; men dit Hjerte er altfor godt til, at det kan nære en saadan Tanke; dine Omgivelser ere gode,

og Du har saaledes aldrig været udsat for Misundelse og Had."

Jeg kvalte et Suf og gjorde mig al mulig Umage for at skjule mine Følelser.

Han fortalte mig nu uopfordret sit Livs Historie, som jeg ikke her skal fortælle, jeg skal kun omtale, at den rørte mit Hjerte, og at jeg fandt, at den var langt værre end min; jeg kjendte jo ikke dengang mit senere Livs Historie, men jeg fik Andet at vide. Han havde overstaaet sit Børste, medens jeg havde mit tilbage. Efterat han var gaaet, og jeg gjentagende havde lovet ham at indlægge et godt Ord for ham hos Statsraaden, hvilket han dog ikke troede vilde hjælpe Noget, satte jeg mig til at tænke over hans Fortælling, og jeg kom til det samme Resultat som han, at vi ikke kunde vente noget Godt af den, som blot havde Egennytte for Dje. Efter et Djebligs Betænkning gif jeg hen for at eftersee mine Penge, da jeg ikke vidste, hvormange jeg havde, men jeg fandt, at jeg var vel forsynet. Det var godt, tænkte jeg hos mig selv, at min Ven underrettede mig om, at Penge kunne afgjøre det; jeg skal ikke spare dem, da jeg allerede har Nok dertil i de Penge, min Moder gav mig; men hvorledes skal jeg bære mig ad med at tilbyde Bedkommende dem? Efter et Djebligs Betænkning kom jeg til den Slutning, at jeg ikke aabenbart kunde gjøre det, men at der maatte

bruges et Bif, hvilket, kom jeg imidlertid ikke til at tænke nærmere over, da jeg blev afbrudt ved, at Pigen bragte mig min Thee. Jeg fik derefter Dje paa mine Breve, som jeg ikke havde saaet ganske færdige. Hm! sagde jeg til mig selv, havde min Ven været nysgjerrig, havde han let kunnet opdage min fjæreste Hemmelighed. Brevet til min fjære Sophie laa nemlig usammenlagt for hans Dine, men han var altfor beskæftiget med sig selv til, at han skulde tænke paa Sligt; jeg maatte desuden tillægge ham den Roes, at han aldrig søgte at trænge sig ind i Andres Hemmeligheder. Jeg skrev mine Breve færdige og bragte dem selv paa Posthuset.

Dagen efter min Vens Besøg hos mig, fik jeg Brev fra Etatsraaden, hvori han bad mig om at komme til ham den næste Dag. Umiddelbart derefter modtog jeg et Besøg af Assessor Nielsen.

„Jeg har taget mig den Frihed,“ sagde han, „at besøge Hr. Greven, dels for at see til Dem, men navnlig forat overlevere dem et Brev fra Everrig, og tillige forat underrette Dem om, at Fangerne lykkelig og vel ere transporterede til deres Hjem.“

„Tillader Assessoren,“ sagde jeg, „at jeg strax aabner Brevet, da jeg ikke kan nægte, at jeg er nysgjerrig efter at kjende dets Indhold. Gjør Dem det imidlertid saa beqvemt som muligt.“

„Ja med største Fornøjelse, min kjære Ven; jeg seer, at De har en prægtig Bogsamling og skal nok vide at fordrive Tiden saalænge.“

Da jeg aabnede Brevet, faldt der en Halvhundrededalersjeddél ud deraf; ved Synet af Pengene blev jeg ganske uvillig tilmode, men Uvillien tabte sig, efterat jeg havde gjort mig bekendt med Brevets Indhold.

Jeg rakte Assessorén Brevet og bad ham om at læse det.

„Jeg seer,“ sagde han, efterat have læst det, „at Deres Onkel maa være en forstandig Mand; hans Brev beviser det i alle Henseender, og hans Undskyldninger med Hensyn til Pengene ere uforkastelige, saaat al Uvillie maa falde bort af sig selv.“

„Jeg skal ikke nægte,“ svarede jeg, „at jeg følte mig fornærmet ved Synet af Pengene, men ligesom De finder jeg ogsaa, at hans Undskyldninger ere antagelige.“

„Ja, min unge Ven,“ sagde han, „jeg kunde læse i Deres Dine, hvad der foregik i Deres Indre, da De saae Pengene.“

„De kom mig forresten meget beleiligt, og jeg skal fortælle Dem, hvortil jeg vil anvende dem.“

Jeg fortalte ham nu min og min Vens Samtale den foregaaende Dag.

„Deres Ven,“ sagde han, efterat have hørt det

Hele, „har fuldkommen Ret, naar han siger, at gode Ord ikke bringe En langt, jeg har selv erfaret noget Lignende og kan derfor tale med derom; men Et vil jeg sige Dem, De maa ikke give Bedkommende alle Pengene paa engang.“

„Men siig mig engang,“ sagde jeg, „hvorledes skal jeg bære mig ad med at tilbyde ham Pengene; aabenbart kan jeg ikke gjøre det, da det vilde støde an mod mine egne Følelser.“

„Det skal jeg sige Dem, min Ven,“ svarede han. „Naar De, efterat han for et Syns Skyld har gjort mange Indvendinger, som De naturligviis efter yderste Gyne stræber at modbevise, seer, at han lidt efter lidt synes at give efter, saa veed De, at der idetmindste er Haab, og hvor der er Haab, veed man, at Alt endnu ikke er tabt; i modsat Fald er der Intet at gjøre, og De kan da spare Deres Penge, da Embedet saa er lovet bort til en Anden. Vil De lyde mit Raad, saa tag Pengene med i en Pose, hvorom De spører Deres Lommeørklæde, og naar De kommer til ham, kan De jo lade, som om De skal bruge Ørklædet og med det Samme lade Posen falde, men dog saaledes, at han kan faae det at see. Jeg var to Gange hos ham, inden jeg opnaaede Noget, indtil endelig en Ven af mig, som kjendte ham, lod mig vide, hvorledes jeg skulde bære mig ad. Jeg syntes rigtignok, at det

var en skjændig Maade at gaae frem paa, men jeg maatte alligevel beqvemme mig dertil, hvis jeg skulde haabe at faae det Embede, jeg søgte. Gjør De, Hr. Greve, som jeg har sagt Dem, jeg nærer da ingen Frygt for, at De vil opnaae Deres Hensigt. Iøvrigt er De bleven mig dobbelt kjær, siden jeg veed, hvor ædelt De har ifinde at handle mod Deres Ven, jeg seer deraf, at selv et fjernt Skud af en ædel Stamme kan bære gode Frugter."

Med disse Ord trykkede han mig til sit Bryst, medens Glædestaarer viste sig i hans Dine.

"De er mig saa kjær, udbrod han, „som om De var min egen Søn, og jeg har i Deres behagelige Selskab næsten glemt mig selv, og at jeg om et Kvartees Tid skal møde i Retten. Jeg maa iverfor sige Dem Farvel, min kjære Ven, men forinden maa De love mig en Ting, hvis Deres Tid tillader det, da at besøge os iaaften. Der er ingen Fremmede hos os; vi gaae sjelden selv i Selskab, da det atter fører Selskaber efter sig, og dertil kunne mine Indtægter ikke strække; derimod en Ven som De seer jeg ofte hos mig, og det fører ingen Udgifter med sig."

"Jeg takker Dem mange Gange, min kjære Ven," sagde jeg, „thi saaledes tør jeg vel for Eftertiden kalde Dem, jeg skal nok komme."

Efter denne brave Mands Bortgang, faldt jeg i Betragtninger over, hvad Ret de Adelige havde til

at hæve sig over Borgerstanden, da jeg altid havde fundet ligesaa hæderlige og dygtige Mennesker blandt de Borgerlige som blandt de Adelige, om ikke mange flere.

Cap. XIII.

Efter at jeg havde været paa Skolen og havde spiißt til Middag, gik jeg min sædvanlige Tour ud paa Frederiksberg. Da jeg var kommen udenfor Besterport, standsede jeg et Par Øjeblikke ved det uheldige Sted, hvor mine kjære Svigerforældre vare væltede, men for mig var det et Sted, som jeg mindedes med Glæde, da det var der, jeg første Gang fik min elskede Sophie at see. Jeg satte mig paa en Bænk i Nærheden deraf og drømte mig ind i Fremtiden. Med hvilken Glæde tænkte jeg mig ikke den Tid, da jeg blev myndig og min egen Herre, og jeg daglig kunde see min Sophie syssle om mig, jeg vilde da først faae et kjært Hjem, som jeg havde savnet lige siden min gode Bedstemoders Død.

Medens jeg sad i mine Drømmerier, havde jeg ikke lagt Mærke til en Herre, som gik mig smilende forbi, men jeg var saalangt inde i den syvende Himmel, at jeg ikke havde Tanke for Inderverdenen. Jeg veed ikke selv, hvorlænge jeg saaledes havde siddet hængsunken i mine skønne Drømme, da der pludselig ligesom gik en mørk Sky forbi mig, som gjenemisnede mig i mit inderste Hjerte. Det lod for

mig, som om jeg hørte en Rigspsalme, som blev sunget af mange Stemmer. Jeg foer op fra mit Sæde, som om jeg var besat og ilte med Hurtighed ud af Vesterbro, for at forjage den mørke Stemning, hvori jeg var kommen, men idet jeg ilede forbi et Vindhuus, som det dengang kaldtes, blev jeg standset i min Fart af en kraftig Haand. Det var min Ven Johansen, som var gaaet mig forbi og havde oppebiet mig her.

„Du kjender mig nok ikke idag, min kjære Ven,“ sagde han, „da det nu er andengang, at Du ikke har lagt Mærke til mig. Lad os gaae ind og drikke en Glas Vind sammen, saa gaae dine Sorger vel nok over, thi jeg seer nok, at der er Noget, som har bragt Dig i en sørgmodig Stemning; da jeg før gif Dig forbi, straaede dit Ansigt af Glæde og der spillede et saligt Smil om dine Læber, men hvor forandret er Du nu ikke imod før. Oprigtigt talt, har Du ikke senere seet den Engel af en ung Pige, som vi sidste Gang, da vi fulgtes ad til Frederiksberg, kom til Hjælp, da Vognen væltede?“

Jeg drak mig først et Glas Vind, for at opmande mig lidt, før jeg fortalte ham, hvad der var hædt mig siden dengang. Jeg fortalte ham uden Omsvøb Alt med Undtagelse af Scenen imellem mine Forældre.

„Jeg maa altsaa gratulere Dig,“ sagde han; „men Du bærer jo ingen Ring paa Fingeren!“

„Nei, min Ven,“ sagde jeg, „det er endnu en Hemmelighed, som jeg beder Dig at bevare og ikke omtale til Andre, da min Familie ikke maa faae det at vide, forinden jeg er bleven myndig. Min Fader kunde ved Efterretningen derom let faae ifinde at faae mig anbragt i Udlandet som Et eller Andet, og jeg veed, at det vilde bedrøve min Sophie altsor meget.“

Jeg faldt ved Tanken herom atter tilbage i mørke Grublerier, men rev mig ud deraf ved at bede min Ven om at bryde op, da jeg ikke kunde taale den beklemmede Luft i det Værelse, hvori vi sad.

„Har Du ikke siden,“ spurgte min Ven, da vi fortsatte vor Bei ud til Frederiksberg, „hørt Noget fra Etatsraaden? Jeg har givet ham din Adresse, som han viste sig meget glad ved at modtage.“

„Jo,“ sagde jeg, „jeg har faaet et Brev fra ham iformiddags, hvori han anmoder mig om at komme til ham imorgen, og jeg lover Dig, at jeg nok skal tale saaledes til din Fordeel, at han vil føle sig nødsaget til at give efter?“

„Jeg troer nu aldrig,“ sagde han, „at Du vil kunne udvirke Noget i den Retning for mig, da jeg mangler det Vigtigste, en god Sum Penge; var jeg i Besiddelse deraf, vilde en af de største Hindringer være ryddet afvejen; og jeg er ganske vis paa, at havde det ikke været, fordi der var Mangel paa Ju-

rister, havde jeg ikke engang faaet den Blads, som jeg nu har."

Det hjalp kun lidt, at jeg søgte at give ham det bedste Haab, og han bad mig derfor ikke at tale mere derom. Efterat have gaaet Haven rundt, fulgtes vi hjemad. Jeg fortalte ham, at jeg var indbudt til Thee hos Alsessjorens.

"Alsessjoren," sagde han, "er i alle Kredse be- kjendt for at være en brav og forstandig Mand, ved hvilken Leilighed har Du gjort hans Bekjendtskab?"

"Du husker jo nok Historien med de svenske Bolds mænd; den Alsessjor, jeg gav Sagen i Hæn- der, var netop ham."

Da vi vare komne til Byen, skiltes vi ad, og jeg gif strax hen til Alsessjorens; jeg traf ham i Begreb med at læse Aviserne. Han stod op og gif mig imøde.

"Velkommen," sagde han, "jeg sad netop og læste Aviserne, som indeholde en meget sørgelig Ef- terretning om den venetianske Flaade, der paa nogle faa Skibe nær er gaaet under med Mand og Muus, og derved kunne Tyrkerne nu faae Forstærkning iland paa Den Candia, som nu saalænge har maattet ud- holde en haard Beleiring*). Denne De har hidtil

*) Kampen om Candia mellem Republiken Venedig og Tyr- kerne varede fra Aaret 1644 til 1669, en Kamp, som

netop ved sin Beliggenhed mellem tre Verdensdele været en ganske udmærket Handelsplads og kunde efter hele sin Bessaffenhed lade sig stærkt befæste, Noget, som det synes, at Venetianerne har forsumt. Det er meget beklageligt, at de christne Fyrster ikke komme den til Hjælp i dens betrængte Tilstand, da Dens Beboere ere Christne og derfor meget udsatte for Tyrkernes Grusomhed. Frankrigs store Konge, Ludvig den fjortende, har desto værre tidligere indgaaet en Alliance med Tyrkiet og kan derfor ikke, saa gjerne han end vil, aabenbart komme den til Hjælp, men han skal dog have sendt et ikke ringe Pengebidrag til Venedig, hvilket ogsaa maa betragtes som en stor Hjælp, da Republiken allerede i flere Aar ene har maattet bestaae en saa ulige Kamp imod en saa overlegen Fjende som Tyrkiet, der kan stille Ti mod Een."

"Ja, hvad hjælper Storhed og Magt," sagde jeg, "naar vi ikke ville bruge den til at hjælpe og forsvare vore betrængte Medchristne mod Tyraniets Magt. Den franske Konge vil ikke bryde den indgaaede Alliance, fordi han i Ro og Mag vil nyde sit Liv, naar ingen Anden forstyrrer ham deri. Spørge vi

kostede Venedig uhyre Pengesummer og Tyrkerne et næsten utroligt Tab af Mennesker.

Forf.

os selv, om det er at opfylde en Christens Pligt at handle saaledes, maae vi vistnok svare os selv: Nei. Vor elskede Konges Hjerte er opfyldt af Medlidenhed med Dens Beboere, men dens fjerne Beliggenhed forhindrer ham i at komme den til Hjælp. Mange vilde maaskee sige, at det ikke er nogen Grund, da vi have en god Flaade, som kunde føre Tropper derover, men see vi hen til vort Forhold til Sverrig, maae vi finde Grund nok deri til at blive hjemme, da det ingen Tvivl kan være underkastet, at Sverrig nok vil benytte sig af Leiligheden til at bemægtige sig vore Kyster og hærje Landet."

"Ja det er ganske rigtigt," sagde Afsessjoren. De veed vel, at vores Konge har anordnet en Bedefest over hele Landet for Staden Candia, -som for Tiden er stædt i den yderste Nød ved Tyrkernes Beleiring, ligesom ogsaa, at Venedig har underkastet sig Pavens Overherredømme i kirkelig Henseende, hvorfor han til Gjengjæld har lovet Republiken Understøttelse mod Tyrkerne, men han kan ikke faae de Tyrker, som staae under hans kirkelige Herredømme til at sende Tropper derover, saa at Republiken har underkastet sig en Tvang, som den langtsfra at have Gavn tværtimod har Skade af, da den nu ikke kan handle saa selvstændig som tilforn."

Efter saaledes til langt over Midnat at have talt om Candia og dens sandsynlige Skjæbne, gif

jeg hjem, hvor jeg forefandt et Brev fra min Fætter i Sverrig, hvori han takkede mig for mit skaansomme Forhold imod ham, da han og hele hans Familie uden det vilde være overgaaet en Skam, som ikke i Hast vilde være glemt, og lovede, at han aldrig mere skulde begaae noget Lignende.

Cap. XIV.

Dagen derefter førte jeg hen til Statsraaden, og det forstaaer sig, at jeg havde min Pengepose i Orden. Han boede paa Kongens Nertov paa første Sal i en meget stor Gaard, som tilhørte ham selv. Man kom først ind i en stor Sal, der tjente som Forgemaal. Den bestod af tre Tag, Vinduerne vare forsynede med Kappegardiner, som var den Tids højeste Mode, paa hver Pille hang et stort Speil, som naaede fra Loftet til Gulvet, men af Meubler fandtes der ingen uden nogle Bænke og Stole, som vare forsynede med læderbetrufne Sæder. Derefter kom man ind i et Slags Contoir, hvis Personale bestod af to gamle Herrer, og tilsidst ind i et Cabinet eller Studerammer. Her sad Statsraaden begravet i Papi-rer til op over Dreene. Gulvet havde neppe været fejet og langt mindre vasket i Mands Minde, saa stræffeligt saa det ud. Af Meubler fandtes der ikke mange, og de, der fandtes, vare saa belæssede med Støv, at det var umuligt at see, af hvad Slags Træ

de vare; de vigtigste vare et gammeldags Chatol, hvis Skuffer stode halvt aabne, da de vare saa fyldte med Papiirer, at de ikke kunde lukkes, en Canapee og en stor Lænestol. Gardiner vare der ingen af, formodentlig for at de ikke skulde stygge i Bærelset. Statsraaden, en lille corpulent Mand, var isørt en Slobrok, som naaede ham lige ned til Anklerne, og havde en lille Fløjelshue paa Hovedet. Han havde et bredt Ansigt, en stor Mund med tæt sammentrunkne Læber, en kort Næse og to smaa levende Dine; hans meget lave Bænde og tynde graa Haar, som stak frem under Huen, gav ham ikke noget fordeelagtigt Udseende; et godmodigt, men dog mørkt Smil spillede næsten altid om hans Læber. Han havde for længere Tid tilbage været gift, men blev efter et halvt Aars Forløb Enkemand, da hans Kone, som man meente, døde af Sorg over hans ligegyldige Opførsel mod hende.

Da jeg kom ind til ham, reiste han sig op fra Lænestolen og kom mig imøde.

„Goddag, min kjære Greve,“ sagde han, „behag at tage Blads. Jeg vil gaae lige til Sagen og strax sige Dem, hvorfor jeg har bedet Dem om at komme til mig. Jeg har nemlig et Embede at give bort; det er vel kun lille, især at byde en Greve, men der kan jo snart blive et andet og bedre ledigt, og De kan da være forvisset om, at De skal faae det, f. Ex. et Grev Carl til Jutholm. I.

Amtmandsembede. Det Embede, som jeg nu vil tilbyde Dem, min kjære Greve, er vel ringe, men af sit Slags et af de bedste, nemlig Herredsfogedembedet i Randers."

Jeg reiste mig op fra Sophaen for at takke ham og lod i det Samme Pengeposen falde ud af Lomme-tørklædet. Jeg lagde Mærke til, at det ikke undgik hans Opmærksomhed, og nu fik han for Alvor Munden paa Gled; men da jeg bad ham undskylde, at jeg ikke kunde benytte mig af hans gode Tilbud, gif der ligesom en mørk Sky over hans Ansigt.

"Hvad skal jeg da gjøre", udbrød han, "da der for Tiden er stor Mangel paa latinske Jurister. Men siig mig, hvorfor De ikke kan modtage Embedet; er det maaskee, fordi det er for lille, eller er der nogen anden Grund?"

"Nei hverken det Ene eller det Andet, min kjære Statsraad," sagde jeg, "hvis jeg uden Grund afflog Deres Tilbud, vilde det være den højeste Grad af Utafnemmelighed, men Grunden er simpelthen den, at jeg har besluttet at uddanne mig til Officeer; ellers havde jeg ganske vist med Glæde modtaget det."

"Jeg seer heraf, at De slægter Deres berømmelige Oldesader, Grev Lüttikow, paa, skjøndt De kun er et fjernt Skud af den ædle Stamme. Men nok derom, da De vistnok kjender Deres Families Historie saa godt, at jeg ikke behøver at sige Mere.

Forat komme tilbage til, hvad vi før talte om, da maa jeg oprigtig tilstaae Dem, min kjære Greve, at jeg befinder mig i den største Forlegenhed, for at faae dette Embede besat med en Mand, som er det værdig; De kan troe mig, at det ikke er saa let en Sag."

"Jeg synes dog ikke," sagde jeg, "at det kan være saa vanskeligt, da vi have en Mængde Jurister, som maae ansees for dygtige nok dertil."

"Kan De paavise mig en Gæste," sagde han, idet han rystede paa Hovedet, "saa vil jeg være Dem meget taknemmelig."

"Jo, det troer jeg nok; jeg har saaledes en god Ven af mig, hvem jeg tør anbefale Dem som en særdeles dygtig og agtværdig Mand, og jeg skal ikke nægte, at Etatsraaaden vilde gjøre mig en overordentlig stor Tjeneste ved at udvirke hans Udnævnelse."

"Ja, Hr. Greve, det skal være mig en Glæde at kunne tjene Dem, men jeg maa dog først vide, hvem den Bedkommende er."

"Ingen Anden," sagde jeg, "end Candidat Johansen, hvem De har givet i Commission at søge mig op."

"Men, min kjære Greve, det vilde jo omtrent være det Samme, som at tage Brødet fra Børnene og kaste det til Hundene. Nei, dette Embede har

i en lang Række af Aar været beklædt af en Adelsmand og skal ogsaa nu blive det; Deres Ven er jo en Borgerføn og desuden altfor ung, og skulde jeg give en Borgerføn Fortrinnet, saa er der jo saa mange ældre Candidater at vælge imellem; men hele Ulykken er, at jeg ikke anseer dem duelige nok til en sfig ansvarssfuld Stilling."

"Tillader Statsraaden mig et Spørgsmaal," sagde jeg: "ere vi ikke Alle lige for Gud?"

"Jo, efter Skriften ere vi ganske vist Alle lige, men jeg troer heller ikke, at der kan paavises andre Henseender, hvori vi ere hinandens Ligemænd."

"Jeg er rigtignok af en anden Mening," svarede jeg, "og troer at kunne paavise to Henseender, hvori vi Alle ere lige. Ved vor Fødsel komme vi Alle nøgne til Verden, og ere altsaa deri Alle lige, og blive vi det ikke ogsaa efter vor Død? Den eneste Forskjel, der i den Henseende kan siges at være, er Estermælet. Den Borgerliges Estermæle bliver efter hans lille Virkefreds i Forhold dertil ganske simpel, medens derimod de Adelige bramme med store Mindemærker, og der bliver skrevet vidtløstige Historier om deres store Bedrifter. Men hvad have de at takke herfor? Jeg mener den store Virkefreds, der har været dem anbetret. De Borgerlige holdes indenfor en vis bestemt Freds og have derfor, naar de ikke kunne komme udover denne, ingen Leilighed til

at udføre store Bedrifter, men jeg er overbevist om, at havde de Borgerlige en ligesaa stor Virkefreds som de Adelige, vilde de kunne udføre ligesaa store Bedrifter som disse. Men hvorledes kan et Træ udfolde sig i en Urtepotte og blive ligesaa stort som et, der er plantet i god og fri Jord! Jeg sagde før, at vi Alle vare lige ved vor Fødsel; men hvad Ret har da den Ene til at hæve sig over den Anden, uden ved Visdom, Retskaffenhed og Dyd! hvorfor skal netop Fødselen, den tilfældige Omstændighed, at man fylder en Borger eller Adelig Rivet, være det ene Bestemmende med Hensyn til Embeders Besættelse, og have vi ikke navnlig denne Omstændighed at takke for, at vi tælle en stor Mængde mindre gode Embedsmænd?"

„Ihvormegen Ret De end kan have i Meget, min kjære Greve," sagde Statsraaden, „saa maa De dog undskyld mig, at jeg, hvad Hovedspørgsmaalet angaaer, er af en ganske anden Mening. Jeg anseer det nemlig som en uafviselig Pligt for Adelen at sørge for, at den Muur, som staaer imellem ham og Borgeren, ikke bliver overstigelig, thi hvad var Adelen, naar den mistede sine gamle nedarvede Rettigheder, sin fordums Glands og Herlighed? Den føler selv, at den derved blev et Intet og vil derfor, troe De mig, ikke give Slip paa en eneste Fodbred af sine Rettigheder."

„Det er vel muligt,“ sagde jeg, „men troer De ikke, at efterhaanden som Oplysningen strider frem blandt Borgerstanden, vil Forskjellen lidt efter lidt tabe sig, og at Borgeren da vil vide at hævde sin lige Ret til et hvilket som helst Embede ligesaa godt som den Adelige; og er det vel Andet end almindelig Folkeret. En saadan Tid vil, om maaskee ikke saa snart, saa dog engang komme, og da først vil vort lille Danmark komme til at blomstre. Der er rigtignok endnu et Onde, som altid vil udøve sin skadelige Indflydelse, og det er Pengemagten; den vil altid vedblive at undertrykke dem, der Intet have, den vil altid see ned paa de fattige med Foragt, udenat tænke paa, at Den, som har givet, ogsaa kan tage. Troer De ikke, Hr. Statsraad, at Enhver, som vil randsage sit Hjerte i dets inderste Folder, vil komme til det samme Resultat som jeg og give mig Medhold heri? Hvad mig selv angaaer, da skal jeg hele mit Liv igjennem virke for den lige Ret mellem alle Stænder og aldrig fremhæve Noget, udenat han ved Dyd og Retskaffenhed har gjort sig fortjent dertil.“

„Ja lad os nu ikke tale mere derom, min kjære Ven,“ sagde han, idet han skjævede til Pengeposen, „vi blive dog aldrig enige derom; lad os hellere tale om det Onske, De har udtalt med Hensyn til Deres Ven. Naagtet det vel strider mod Adelsens Rettig-

heder, vil jeg, forat tjene Dem, dog kaste et Slør over hans Stand og gjøre, hvad jeg kan, for ham."

"Derksom Statsraaden vil være saa god, skal jeg, saasnart min Ven har faaet Embedet, atter tillade mig at besøge Dem, og jeg haaber, at De nok skal blive tilfreds med mit Besøg."

Hans Dine havde under hele vor Samtale ikke et Minut været fra Pengeposen, saa stor en Magt har Pengebegjærlichkeit over det menneskelige Hjerte.

"De skal altid være mig velkommen, min kjære Greve," sagde Statsraaden. "Hvad Deres Ven angaaer, da kan jeg ikke sige Andet, end at han i høi Grad staaer mig an; han er en meget beleven Herre, hans Embedscharacter er jo meget god, og jeg kan derfor anbefale ham til Kongen. Denne gode og ædle Konge er ligesom De kommen lidt for tidligt; han elsker sine Undersaatter, de mindste med de største, derfor er jeg overbevist om, at jeg ingen Indsigelse vil møde fra hans Side, ligesom jeg ogsaa har den bedste Tro om, at Deres Ven vil kunne skaffe gode Vidnesbyrd fra sine Foresatte. De skal imidlertid ikke lade Dem forstaae med Noget til ham, forinden De nærmere hører fra mig."

Det blev meldt, at en Herre ønskede at tale med Statsraaden, som derfor bad mig undskyldte, at han maatte tage en skyndsom Afsteed med mig, idet han endnu engang lovede mig at gjøre sit Bedste.

Da jeg gif hjemad, kunde jeg ikke bare mig for at lee over Statsraaden, men uagtet jeg afsthyede ham, var jeg dog glad paa min Vens Begne, da jeg var overbevist om, at mine Penge nok vilde hjelpe ham til Embedet.

Cap. XV.

Dagen derefter var en Søndag, den Dag der var anordnet en almindelig Bedefest over hele Landet. Jeg gif i Kirke forat høre Biskoppen. Med dyb Følelse skildrede han Candias Befolknings Nød og Undertrykkelse af Tyrkerne og bad inderlig til Gud for dem, idet han sagde, at det var enhver Christens Pligt at yde dem virksom Hjælp. Han beklagede dybt, at de nordiske Folkeslags spændte Forhold gjorde det umuligt for os at sende dem anden Hjælp end vore bedste Ønsker. Hans Tale greb mig i den Grad, at jeg næsten fik ondt og maatte gaae udenfor for at trække frisk Luft. Han var 'endnu ikke færdig med sin Tale, da jeg atter kom ind. Han gjorde Menigheden opmærksom paa, at der var hængsat Bøsser ved Kirkedøren, hvis Nogen maatte ønske at yde en ringe Skjærv til det betrængte Candia, hvorimod han erklærede sig villig til i Løbet af 14 Dage at modtage de større Bidrag, som de Rigere ventelig vilde affee i samme Djemeed.

Da Gudstjenesten var tilende, gif jeg hjem med

et bedrøvet Hjerter; jeg havde ingen Ro paa mig, da Biskoppens Tale bestandig lød for mine Øre. Det var ligesom en Stemme sagde til mig: brug din Arm til Candias Forsvar, imedens det endnu er Tid. Tanken herom besjæftigede mig længe, og jeg havde næsten fattet den Beslutning at tilbyde Benedig min Arm til Candias Forsvar, saasnart jeg var bleven Officeer, da i det Samme Tanken om min kjære Sophie paatrængte sig mig. Nei, sagde jeg til mig selv, hende kan jeg ikke forlade, hun maatte jo isaa-fald troe, at hun var mig aldeles ligegyldig, eller at jeg maaskee kunde glemme hende. Kunde jeg forsvare for mig selv at foretage et Skridt, som vilde volde hende saa stor en Sorg, at det vilde kaste hende paa Sygelejet og maaskee have Døden tilfølg. Nei, jeg skal aldrig forlade Dig, med mindre mit Fædreland skulde gjøre Krav paa mig, eller min Fader skulde faae isinde at tvinge mig dertil. Her paafaldt mig en dyb Sørgmodighed, Noget, som næsten altid hændtes mig, naar jeg kom til at tænke paa mine Forældre og mit Hjem.

Det var imidlertid blevet langt ud paa Eftermiddagen, og jeg saae til min store Forundring, at Klokkeren var bleven saamange, at hvis jeg den Dag vilde spise til Middag, maatte jeg skynde mig. Jeg sad netop ved Bordet, da min Ven kom til.

„Naa, endelig traf jeg Dig da,“ sagde han.

Tgaarastes var jeg ved din Dør, men traf Dig ikke hjemme, idag var jeg ligesaa uheldig, men jeg maa love for min Næse, som ligesaa tydeligt, som om jeg havde seet det, sagde mig, at Du var isærd med at spise Flæstesteg!"

Jeg kunde ikke bare mig for at lee, da det virkelig var Tilfældet; det var en af de faa Retter, jeg kaldte mine Dndlingsretter.

„Men det er dog Fanden til Næse, Du maa have," sagde jeg, „da den yderst i St. Kongensgade kan lugte, at jeg paa Østergade spiser Flæstesteg."

Alle de Tilstedeværende udbrøde i Latter over denne Scene, som imidlertid endte med Bedrøvelse for Opvarteren, da han var altfor optaget med at høre efter, hvad der blev sagt, til at passe paa to kostbare Tallerkener, som smuttede ham ud af Hænderne. Staffen satte dog snart et glad Ansigt op igjen, da jeg rigelig erstattede ham deres Værdi.

Da vi havde spilst og vare komne ned paa Gaden, besluttede vi at gaae en Tour. Jeg fik Lov til at vælge, hvilken Vej vi skulde gaae. Jeg lod Hjertet raade og valgte den Vej, som jeg vidste vilde føre mig min kjære Sophie imøde. Jeg var nemlig bleven underrettet om, at hun og hendes Forældre vilde komme til Byen samme Aften. Vi undgik Begge at tale om Statsraaden, jeg for ikke at give ham et Haab, som maaskee senere vilde svigte, og

han, fordi han frygtede et afflaaende Svar, og vor Samtale drejede sig derfor kun om ligegyldige Ting; men efterhaanden som vi kom længere ud ad Landet til og saae os omgivne af Naturen i sin skønneste Pragt, følte vi os mere og mere bortdragne fra Hverdagslivet og tilstalte af det Poetiske, der uægtelig ligger i en mild og klar Sommeraften, hvor Naturen saa at sige i sin Ro søger at samle Kræfter til næste Dag. Min Ven lagde et Kjendskab til Landvæsenet for Dagen, som jeg langtfra havde tiltænkt ham; jeg havde vel ogsaa lagt mig en lille Smule derefter, men opdagede snart, at han i den Henseende var mig overlegen. Vi vare imidlertid komne langt længere, end vi egentlig havde bestemt. Solen var allerede gaaet ned, inden vi sagtnede vore Skridt. Jeg saae saa langt ud af Veien, som mine Dine kunde række, men var endnu ikke istand til at opdage den Bogn, som skulde bringe mig mit Kjæreste paa Jorden. Jeg løb op paa en Høi, som laae tæt ved Siden af Veien, og opdagede til min store Glæde i en Fjerdingveis Afstand en Bogn, hvori der sad to Damer og en Herre.

„Men hvad er det dog, Du staaer deroppe og seer efter?“ spurgte min Ven.

„Naturligviis efter en Leilighed til Byen,“ sagde jeg, „kom op til mig, her er en ganske udmærket Udsigt.“

Da min Ven var kommen op til mig, var Bog-

nen kommen saa nær, at vi tydeligt kunde skjelne Hestenes Farve.

„Men,“ udbød min Ven, „det er jo den samme Bogn, som vi engang bragte paa ret Kjø, da den var væltet.“

„Det er ogsaa den Leilighed,“ sagde jeg smilende, „som jeg har ventet paa.“

„Alha!“ udbød han, „saa saaer jeg først rigtig din Forlovede at see.“

Bognen havde imidlertid nærmet sig saameget, at vi nu kunde skjelne de Personer, den indeholdt, fra hverandre. Min Sophie havde ligeledes allerede seet og kjendt mig. Hun vinkede af mig, uagtet hendes Moder forbød hende det, da hun, som det heed, let kunde tage feil af mig og en Anden. Uvissheden maatte imidlertid snart falde bort, da de saa mig komme dem løbende imøde. Efterat have sat os op paa Bognen, min Ven hos min Svigerfader, og jeg imellem min Svigermoder og Sophie, som naturligviis var meget glad, ved atter at have mig ved sin Side, førte vi rasst ad Byen til. Min Sophie og jeg talte ikke mange Ord sammen underveis, men det er jo bekjendt, at det taase Djensprog ofte siger langt mere, end nogen Ven formaaer at beskrive.

Vi toge ind i en Gjæstgivergaard ved Vester-vold, hvor Præsten altid plejede at indquartere sig. Jeg havde allerede Dagen iforvejen bestilt varm Af-

tensmad, og da vi kom ind i et af de Værelser, jeg havde bestemt til dem, stod Bordet allerede dækket, og Maden blev et Djeblik efter baaret ind.

„Men hvem i al Verden har bestilt dette,“ udbød Præsten og hans Kone paa engang.

„Det har jeg,“ svarede jeg. „Jeg har saa ofte spist hos Dem, at jeg nok haaber, at De vil gjøre mig den Ære at tage tilstafte hos mig i Aften.“

„Var det ikke det, jeg sagde Dig før, min Kjære,“ udbød min Ven, „at jeg har en ganske fortræffelig Næse.“

Med dette Udbrud slog vi Begge en hjertelig Latter op; de Andre saae paa os og loe med, uden selv at vide hvoraf.

Jeg fortalte dem Scenen paa Restaurationen.

Min Svigerfader erindrede os om vort første Møde.

„Harde det Uheld, der da overgif os, ikke været,“ sagde han, „saa havde vi neppe Alle været tilstede her i Aften; men man seer heraf, at hvad der skal skee, skeer, om vi saa finde det nok saa umuligt. Det var dengang langt fra mine Tanker, at vi skulde komme til Dit Gods og der gjøre et saa nært Bekjendtskab. Vi kunne ikke sige Andet, end at det er Herrens Bærf.“

„Ja min kjære Mand,“ sagde min Svigermø-

der, Du har ganske vist Ret i, at vi Mennesker, naar vi rigtigt betragte, hvad der bevæger sig omkring os, have Meget at takke Forsynet for. Vi selv have jo i al den Tid, vi have kjendt hinanden, haft flere Prøver derpaa. Vor Forening havde jo Adelsens Fordomme imod sig, men vi have dog viist, at et sligt Parti mellem en Borgerlig og Adelig, hvad de sidste ansaae for en stor Ulykke, kan blive lykkeligt, og jeg troer neppe min kjære Mand, at Nogen har følt sig saa lykkelige og tilfredse med hinanden som netop vi."

"Ja ganske vist," sagde min Ven, „anseer Adelen Sligt for Tiden for en Ulykke; men jeg er ganske vis paa, at efterhaanden som Oplysningen strider mere og mere fremad, vil den saa at sige blive en Bro mellem Adelig og Borger, hvor begge Parter støde sammen paa Midtpunktet, betragtede hinanden som Ligemænd, og den Tid er rimeligviis ikke langt borte. Allerede nu have vi oftere Exempel paa, at den simplere Mand synes at føle og besværes af Adelsens Overgreb, og at han ligeover derfor gjør Modstand af bedste Gyne. Jeg skal som Exempel herpaa fortælle en ganske kostelig Historie imellem en Styrmænd og Stadens Kommandant, og som jeg selv har været Vidne til:

De mødte hinanden paa Gaden. Styrmænd, som havde Fortougsret, kjendte strax Kommandanten,

om hvem han vidste, at han behandlede Soldaterne om ikke med Grusomhed, saa dog med stor Strengthed.

Kom Du kun, min Ven, sagde Styrmanden til sig selv, da Kommandanten kun var nogle faa Skridt fra ham, Du skal nok finde Karl for din Hat, og maae ikke troe, at jeg gaaer afvejen for Dig."

"Hvad behager," sagde Kommandanten i en opbragt Tone, da de stødte paa hinanden, „kan din Matrosknægt ikke gaae afvejen for Stadens Kommandant, veed din Tølper ikke, at Enhver skylder mig den Ære?"

"Om Forladelse, Hr. Rjødterster," sagde Styrmanden ganske koldblodig, „jeg vidste ikke, at jeg havde den Ære at tale med den værste af alle Rjødterstere. Jeg har altid, medens jeg var Kok, faaet Roes, fordi jeg bankede Fisken godt, og hvis De ikke vil troe mig, skal jeg med største Fornøjelse give Dem en Prøve derpaa."

Kommandanten ansaae det for rigtigst, at see at komme bort, men Styrmanden greb ham i det samme i Kraven.

"Nei, stop Kammerat," sagde han, „vi ere den Onde t...ne mig ikke færdige til at seile endnu. De har havt den Ære at sige mig, at De er Rjødterster og kommanderer Brygl paa Soldaternes Rygstykker, men jeg er Styrmand og forstaaer at styre et Skib. Naar jeg seiler paa Søen og har Grunden paa min

høire Haand, saa smaae de Skibe, der komme mig imøde, dreje af til den anden Side, og det uden Undtagelse, da jeg selv ikke kan gjøre det, fordi jeg er for nær ved Grunden. De forstaaer mig jo nok, naar jeg siger, at det Samme er Tilfældet her, og De bilder Dem da vel aldrig ind, at jeg som en raft Sømand skulde dreje af i Rindestenen for en slet og ret Kjødtærster. „See der, min Ven,“ vedblev han opbragt, idet han satte ham op imod Muren, „der skal Du staae, men forat Du ikke saa let skal glemme, hvad Du skylder en raft Sømand, som kommer Dig imøde, vil jeg med det Samme give Dig en Prøve paa, hvor tungt det er at føle Andres Næver.“

Med disse Ord gav han Kommandanten tre saa eftertryffelige Slag paa Ryggen, at han sank i Knæerne derved.

„See nu kan Du seile ad Helvede til,“ vedblev Styrmanden, „nu har Du faaet en Prøve paa Kjødbankeriet.“

Der havde ved denne Leilighed samlet sig et stort Antal Mennesker, hvoraf Størstedelen raabte Hurra for Styrmanden, medens Drengene ledsagede Kommandanten til hans Hjem med Hujen og Skrigen. Til Styrmanden kom der to Soldater, og bøde ham ned paa en Snaps.

„Nei Tak, mine brave Kammerater, men kom

hellere ned med mig i denne Biinkjelder derhenne, saa skal jeg traktere Eder med en Glaske Biin, fordi jeg har havt den Fornøjelse at banke eders Kommandant; jeg tjener godt, mine Gutter, hvorimod I kun faae ringe Lønning. — Da disse Optøjer vare komne for Kongens Dre, lod han Sagen paa det Strengeste undersøge, og han blev da ved denne Leilighed bekendt med Kommandantens Grusomhed imod Soldaterne. Kongen lod ham vide, at det gjorde ham ondt at høre, at en Mand som han ved sin egen Opførsel skulde være Skyld i slige Optøjer, men han raadede ham til herefter at handle bedre med Soldaten, da han ellers vilde have hans højeste Unnaade. Denne Frettesættelse virkede imidlertid kun meget Lidet eller rettere slet Intet paa Kommandanten, han faldt snart igjen tilbage til sin gamle Tilbøjelighed. Kongen vedblev imidlertid at holde et vaagent Øje med ham og mødte saaledes en Dag civil ved Bagtparaden blandt en heel Deel andre Borgere. En Soldat var kommen for sildigt, men uagtet han bad om Forladelse og undskyldte sig med, at hans Foresatte havde holdt ham tilbage, hjalp det ham dog ikke. Han maatte frem for Paraden og var sikker paa sine Brygl, da en af de tilstedeværende Borgere skyndsom traadte frem for Kommandanten med de Ord: „Det forekommer mig ikke, Hr. Kommandant, at denne Mand tilkommer Straf, men Grev Carl til Jntholm. I.

derimod hans Foresatte, som er Skyld i hans Forfeelse."

"Før mig denne Slynge i Bagten," sagde Kommandanten opbragt, "jeg skal lære ham at blande sig i Soldaternes Sager."

Det vilde vistnok ikke være gaaet Borgeren godt, hvis ikke i det Samme en Anden var traadt frem og havde blandet sig deri. Da denne Anden var kommen saa nær Kommandanten, som han vilde, rev han sin Frakke op, befalede at holde inde med Bryglen og at føre Borgermanden frem for ham. Saasnart Kommandanten havde kjendt Kongen under hans Forklædning, blev han fridhyld i Ansigtet af Skræk og vilde fremkomme med Undskyldninger; men Kongen befalede ham at tie, da han selv havde været tilstede og været Vidne til det Hele. "Jeg har selv," sagde han, "befalet den Borger, som De vilde føre i Bagten, at afsværge Soldatens Afstraffelse; nu kan De selv gaae i Bagten og vente min nærmere Bestemmelse." Da lød der et "Leve" og mangfoldige Gange gjentaget "Hurra" fra Borgerne, hvori Soldaternes Rækker ogsaa blandede deres kraftige Hurra'er.

"Borgere og Soldater", sagde Kongen, efterat Stilhed atter var indtraadt, "I vide, hvormegit Eders Ret og Belfærd ligger mig paa Hjerte, I kunne derfor let begribe, hvilket Indtryk Kommandantens Udfærd har gjort paa mig. Jeg anede ikke, at han

var saa grusom imod Soldaterne, forinden jeg havde forhørt mig derom. Scenen mellem ham og Sømanden opvakte min Mistanke; jeg lod ham kalde til mig og advarede ham, men jeg fandt i hele hans Opførsel en skjult Trods, som ikke kunde undgaae min Opmærksomhed. Derfor besluttede jeg selv at fange ham. Hvo, der begaaer en sliq Grusomhed, vil, hvad enten han er Adelig, Geistlig eller Borger, blive straffet efter Fortjeneste, og er der Nogen, der veed, at den øves af Nogensomhelst, da træde han dristigt frem under min kongelige Beskyttelse." Den høitelskede Konge ledsagedes derefter af den forsamlede Mængdes Jubel til sit Slot.

Da min Ven havde fortalt denne lille Begivenhed, var Klokken bleven saamange, at vi maatte tænke paa at vende hjem.

"Seg maa rigtignok tilstaae," sagde min Ven, da vi vare komne ned paa Gaden, „at din Forlovede er en meget smuk og aandrig Dame."

"Ja, min Ven," sagde jeg, „det opdagede jeg den første Gang vi saa hende."

Med disse Ord stiltes vi ad og gif hver til Sit.

Cap. XVI.

Allerede tidligt næste Morgen indfandt jeg mig efter Løfte hos mine Svigersforældre for, som vi havde aftalt, at følges ad ud for at besee Byens

Mærkværdigheder. Det Første, der mødte vort Dje, var vor Frue Kirke med sine tre høje og stolte Spiir med deres smukke forgylde Kroner.

„Disse Spiir,“ sagde Præsten, „ere reiste til Minde om de tre nordiske Rigers Forening under Dronning Margrethe. Saalænge hun levede, gif Alt meget godt, og Alle vare vel tilfredse, men efter hendes Død opkom der strax Uenighed imellem Stænderne med Hensyn til Valget af en Konge, og denne Uenighed blev stedse større og større under de tre efterfølgende Konger; men hvad der navnlig bidrog til, at Uenigheden tilsidst gif over til aabenbar Opstand navnlig i Sverrig, var den Omstændighed, at de med Forbigaaelse af den indfødte Adels indkaldte tyske Adelsmænd og betroede dem de vigtigste Statsembeder. Hvorledes denne Uenighed tiltog mere og mere og tilsidst bevirkede Sverrigs Udsrivelse fra Foreningen kunne vi jo læse os til af Historien.

Derefter kom vi forbi Regentsen. Her sandt Præsten sig foranlediget til at udbryde i Lovtaler over dens høje Stifter.

„Du ædle Kong Christian,“ udbrod han, „Du skulde have været den første Regent efter den store Dronning Margrethe, saa vare de nordiske Riger maaskee ikke blevne adskilte saasnart, men Du kom desto værre altfor sildig. Men vort kjære Fæ-

dreland kan dog ikke noksom takke Dig for alle dine vise og gode Indretninger og Foranstaltninger, og deriblandt vil visseelig denne Stiftelse indtage den første Plads, da den, saalænge den staaer, vil staae som en Opfordring navnlig for de Studerende til altid at mindes Dig med Kjærlighed og Højagtelse."

Harde Synet af Frue Kirke opvakt sørgelige Minder hos os, saa forlode vi nu Regentsen med glade Følelser og begave os til det nærliggende Rundetaarn. Det var dengang ikke meget gammelt og tog sig derfor prægtigt ud med sine smukke Zirater, men maatte vi finde det smukt udvendigt, hvor langt smukkere maatte vi da ikke finde det ved den rige Udsigt, det ydede os fra dets øverste Glade. Selve Byen, dens Haver, samt hele Omegnen laae udbredt for os i al sin Skønhed og Pragt, som man kan tænke sig i Slutningen af Mai Maaned. Blandt alle de mangfoldige Bygninger, som viste sig for vore Øine, var Børsbygningen den, der meest tildrog sig vor Opmærksomhed.

"Kunne vi ikke ogsaa faae den at see?" spurgte min Forlovede.

"Jo ganske vist, min Kjære," sagde jeg; "det er vel kun en Art Handelshuus, men er efter hele sin Bygningsmaade dog nok værd at tage nærmere i Oiesyn."

"Man maa rigtignok tilstaae," udbød min Svi-

germoder, at man her har en Udsigt, som man sjelden eller aldrig kan opvise Magen til. See blot, hvor Slottene tage sig majestætiske og prægtige ud herfra!"

"Ja," sagde Præsten, „vor elskede Konge Christian den IVde har i alle sine Planer og Bærter viist os, at han besidder en ganske udmærket Forstand. Han burde have været den, som skulde have ført Ordet i Alt, men desto værre lagde Adelsens Magt ham mange Hindringer i vejen. Hvad vilde han ikke have kunnet udrette for Borger- og Bondestanden, naar han havde haft sine Hænder frie — han, som vidste at belønne den Simpleste som den Højeste, han, som elskede enhver af sine Undersaatter, den Ene som den Anden med landsfaderlig Kjærlighed, og hadede ethvert Baand, som lagde Hindringer i vejen for de lavere Classers saavel aandelige som legemlige Udvikling. Men jeg troer ogsaa, at han derfor af Alle anerkjendtes for at være en af Datidens første Regenter.“

Herfra gik vi til Børsen.

„Nei! hvor her er yndigt og smukt,“ udbrød min Svigermoder og Forlovede paa eengang ved Synet af de mange rigt udstyrede Boutiker.

„Ja“, sagde min Svigerfader, „her have vi endnu et Beviis paa, at vor afdøde Konge var en Mand af Aand og Forstand, og at han sørgede saavel for Handelsens Opkomst som for Underviisningens Fremme.“

Vi gjennemjaae alle Boutikerne, hvor jeg kjøbte flere Smaating, som jeg forærede mine Svigerforældre, ikke at tale om de smukke Ting, jeg forærede min Forlovede. Hun gav mig ogsaa flere Gjenstande og deriblandt en meget smuk Pibe, som var saaledes indrettet, at jeg kunde rulle den sammen og putte den i Lommen, uden at Nogen kunde see den.

„Jeg har en Tobakspung til Dig hjemme i min Kuffert,“ sagde min Sophie sagte til mig, „som jeg selv har fileret, Du skal faae den iaften.“

„Din Gave,“ sagde jeg, „vil være mig meget kjærkommen, — men Gud skal vide, hvad Kloffen er idag? — Strax 1 — ja saa maa jeg skynde mig afsted for ikke at komme for sildig til min Lærer, Noget, som ikke passer sig for en Militair.“

„Naar kunne vi da vente Dig, min kjære Carl?“ — sagde hun.

„Efterat jeg har været paa Skolen og spiiist til Middag.“

„Nei! min kjære Søn,“ udbrod Præsten, „saa længe vi ere heri Byen, maae De endelig komme og spise hos os.“

Jeg lovede det og ilte afsted for at komme til rette Tid.

Da jeg atter kom tilbage, var min Svigerfader i Begreb med at læse Aviserne.

„Det er desto værre alt for sandt,“ sagde han,

„at den venetianske Flaade næsten aldeles er gaaet tilgrunde i en frygtelig Storm, ligesom at Republiken maa beklage Tabet af dens tappre Admiral — et Tab, som vansteligst nok lader sig erstatte. Dette Uheld er i Sandhed saameget mere beklageligt, som Den Candias Beboere alle ere Christne og saaledes, hvis de blive overvundne af Tyrkerne, ere udsatte for den meest barbariske Behandling af deres vantroende Overvindere, og Tyrkerne kunne nu netop paa Grund af dette Uheld — Noget, som i Constantinopel blev høitideligholdt som en stor Seir — sende store Forstærkninger over til Den. Man seer forresten daglig i Bladene, hvor stor en Interesse denne Kamp opvækker blandt alle Christne Lande i Europa, og vort lille Danmark er vistnok ikke det Land, der mindst interesserer sig derfor. See blot engang, hvor der strømmer Penge ind fra alle Kanter; allene fra mit Sogn har jeg medbragt 50 Rd. foruden hvad Greven, Deres Fader, formodentlig vil bidrage.“

„Ja, han ventes hjem en af de første Dage“ svarede jeg.

Pigen kom ind for at melde os, at Bordet var dækket, og da vi havde spist, foreslog jeg at gaae en Tour paa Frederiksberg.

„Ja,“ sagde min Svigermoder, „det kunde jo

være rart nok, men det er dog bedst at drikke Caffé først."

"Nei," svarede jeg, "lad os hellere gjemme det, til vi komme derud."

"Ja lad os blot gaae kjære Forældre," sagde min Sophie, "det kan ret blive en behagelig Tour for os Alle, og navnlig for Dig, min kjære Carl, da jeg er vis paa, at Du gaaer Dig en Tour hver Dag."

"Ja ganske vist," sagde jeg, "og Du kan vel nok tænke, hvorfor jeg altid foretrækker Vejen ud ad Frederiksberg til."

Damerne vare snart færdige med deres Paaflødning, og vi begave os saaledes paa Vejen.

"Jeg skal ikke nægte," sagde min Svigermoder, efterat vi vare komne igjennem Vesterport, "at jeg idag er langt gladere tilmode, end da vi sidst kom denne Wei, da jeg dengang nærede Frygt for, at Du, mit kjære Barn, var kommen tilskade, da vi væltede her udenfor. Vi kunne visjselig ikke takke Gud nok for, at han sendte Dem og Deres Ven i rette Tid til vor Hjælp, og navnlig Dem, min kjære Greve, da ellers min kjære Sophie vilde være bleven qvalt under Sækken."

"Du kan ikke troe," sagde Datteren, "hvor ofte jeg har bedet til Gud for Dig, at han vilde belønne Dig for den Tjeneste, Du viste os; thi jeg havde

aldrig nogen Tanke om, at jeg nogenfinde mere skulde faae Dig at see."

"Da forfikkrer jeg Dig for, min kjære Sophie," svarede jeg, „at jeg siden den Tid har længtes efter at see og tale med Eder; men jeg maa tilstaae, at Tilfældet her er kommet mig meget tilhjælp."

"Netop paa dette Sted," sagde Præsten, „var det, at vi havde det Uheld at vælte."

"Ja," sagde Sophie, „og det var vistnok dette Uheld, vi havde at takke for, at vi have gjort hinandens Bekjendtskab."

"Og dette vort første Møde min englegode Sophie," sagde jeg, „skal jeg ligesaalidt som Du nogenfinde glemme."

Paa Vejen derudad bleve vi tilstalte af en Bonde fra det Sogn, hvor min Svigersfader tidligere havde været Præst i saamange Aar. Man kunde læse Glæden ud af hans Dine, da han traf sammen med Præsten og hans Familie.

"Gud være lovet!" udbroød han, idet han greb begge Præstens Hænder, „at jeg opnaaer den Glæde endnu engang at see vor gamle Præst; Gud velsigne Eder Alle, hvorledes have I det! Men hvor Zomfruen er bleven stor og smuk! Ja saamæn, Ungdommen vorer opad, og vi Gamle gaae nedad.

"Maa min kjære Knud," sagde Præsten, „I ere

vel godt fornøjede med den nye Præst, som løste mig af?"

"Ja, hvad hans Forretninger angaae, kunne vi just ikke flage, men han passer ikke til os."

"Hvad er der da ivejen," spurgte Præsten.

"Jo seer Pastoren, han taler ikke til os, uden hvad han er nødt til, men jeg tænker vel nok, at han vil forandre sig, naar han lærer os nærmere at kjende. Madammen derimod see vi aldrig, da hun vel sagtens holder sig for god til at komme iblandt os, men det maa vi sige om Deres Kone, at hun ret passede for os Bønder. Ja vore Koner tale saamæn ofte om Dem min gode Madam, og hvorledes kunne de andet! De kom altid til os, naar Nogen var syg, for at hjælpe vore Koner at pleie dem, og vare vore Koner i Barselseng, besøgte De dem hver Dag, jaalænge de laae. Alt dette savne vi nu, og det vilde vist kun hjælpe os lidt, om vi bade vor nye Præstemadam om at komme og see til os, og langt mindre til vore syge Børn. Nei vi faae rigtignok aldrig saa gode Præstefolk, som de have været imod os!"

"Hvorledes har Eders Maren og Karen det, spurgte Sophie, „de skulle vel snart giftes?"

"Nei, min gode Jomfrue," sagde Bonden, „vi have jo rigtignok havt en Frier til vores Maren, men da han var fra et andet Gods, vilde Greven

ikke tillade det, og i den Henseende maae vi Bønder rigtignok tilstaae, at vi ofte savne Dem, min gode Hr. Pastor, da De saa godt forstod at modarbejde ham, naar han ikke vilde følge Ret og Billighed, hvorimod vor nye Præst ikke siger ham et eneste Ord imod, og han kan derfor handle med os Bønder ligesom han vil."

Med mange Hilsener til Præstens tidligere Sognebeboere toge vi Afsteed med Bonden, paa hvem vi tydeligt kunde mærke, at hans Møde med os havde gjort et stort Indtryk paa ham.

Paa Hjemvejen var min Svigerfader meget sørgmodig stemt.

"Alf!" udbød han ofte, „mine kjære fattige Sognefolk, „den Almægtige være mig naadig og tilgive mig den Brode, at jeg forlod Eder, for at faae et større Kald og overlod Eder til en Anden. Forbarm Dig, min Gud, over den hele Flok, som jeg var saa ubesindig at forlade!"

Vi vare Alle ved Hjemkomsten saa veemodigt stemte, at Ingen af os viste synderlig Lyst til at røre ved de Retter, hvormed Bordet var dækket. Efterat vi havde spist, gik min Sophie hen til sin Kuffert, og fremtog den ovenfor omtalte Tobakspung.

"Du maa ikke, min kjære Carl," sagde hun til mig med den hende i alle sine Bevægelser egne Ynde, „forsmaaee denne min simple Gave, det er mit

eget Arbejde og derfor er den ikke bleven saa smuk, som jeg ønskede den."

"Hvor kan Du sige det, min Kjære," sagde jeg, "den er jo overordentlig net."

Dette var i Virkeligheden ogsaa Tilfældet. Paa den ene Side var der broderet to Grantræer som en Afbildning af dem, vi selv havde plantet, og derunder stode følgende Ord:

Haabet er lysgrønt,

Binder Alting smukt og skønt.

og paa den anden Side var der broderet en Laurbærfronds, hvori der stod Følgende:

Fra din Elskede, som aldrig kan forglemme Dig,

Forinden Gravens Muld det gemmer mig.

Jeg omfavne og kysede hende som Tak for hendes smukke Gave. Det var min faste Bestemmelse bestandig at have denne Tobakspung hos mig, hvad jeg ogsaa holdt, indtil jeg, hvad mit senere Livs Historie vil vise, kom i tyrkisk Slaverie, hvorved saavel den som min Frihed blev mig berøvet.

Cap. XVII.

Dagen derefter havde jeg besluttet at have et lille Selskab hjemme hos mig selv. Til min Ven Johansen skrev jeg en Billet, hvori jeg indbød ham

til samme Dags Aften, hvorimod jeg personlig indbød Assessoren til at besøge mig til samme Tid.

Den største Deel af Dagen tilbragte jeg hos min kjære Sophie og hendes Forældre. Min Svigerfader havde om Formiddagen været hos Kongen, for at faae sit Kaldsbrev underskrevet, og da han kom hjem, var han meget veltilfreds med sin Samtale og Udsaldet deraf.

Da vi, efter at have spilst til Middag, havde gaaet os en lang Tour Bolden rundt, fulgte Præstens Familie mig hjem, for at ordne Alt til om Aftenen.

Assessoren indfandt sig til den Tid, jeg havde anmodet ham om at komme. Han og min Svigerfader vare gamle Bekjendte fra deres Studenteraar, de havde derfor Meget at tale om fra den Tid, især da de havde været langt fjernede fra hinanden og ikke havde seet hinanden i en Tid af henved 10 Aar.

„Jeg maa tilstaae,“ sagde Assessoren, da han fik at høre, at det var Præstens Datter, som de svenske Bolds mænd havde villet bortføre, „at den svenske Greve ikke var saa tosset endda i sit Valg. Deres Datter er sandelig nok værd at erobre, da hun jo i Gæt og Alt er en overordentlig smuk Dame, men De og Deres Datter kunne naturligviis ikke have Andet end Grund til at være glade over, at Greven her frelst hende og Dem fra denne Ulykke,

og kunde et saadant Ægteskab være blevet Andet? Thi hvor Hjertet ikke har frit Valg, kan et Ægteskab aldrig blive lykkeligt, og det vilde neppe være blevet det eneste Onde, som de havde kommet til at lide under. Fattigdom vilde vistnok være blevet deres fikkre Lod; thi vi kjende altfor godt Adelsens Fordomme mod den Slags ulige Ægteskab til ikke at vide, at Faderen vilde have gjort sin Søn arveløs. Deres Datters Kulde mod ham vilde have gjort ham sløv, og den tredie Ulykke vilde maaskee ikke være udebleven, at han nemlig havde forskudt hende, thi den ene Udaad fører gjerne den anden med sig. Ja, min kjære Greve, henvendte han sig til mig, De har ikke alene udført en stor, men ogsaa en god Heltegjerning, og Domsfruen skylder Dem derfor Mere end sin Ære og sit Liv og maa være Dem takskyldig hele sit Liv."

"Ja," faldt jeg ham i Talen, "jeg er ogsaa overbevist om, at hun vil gjøre det, og det saameget mere som hun allerede har skjænket mig sit Hjerte."

"Jaaafald ønsker jeg Dem af ganske Hjerte til Lykke, min kjære Greve, og ligeledes Dem, min smukke Domsfrue, og hvad Dem, min kjære Pastor og Madam angaaer, da er jeg fuldkommen forvisset om, at De i ham faae en agtbar og god Svigersøn. Hans Nødreneary kan Ingen, veed jeg, fratage ham, og

han er altsaa, naar han bliver myndig, sin egen Herre og kan gjøre, hvad han vil.

„Jeg kan rigtignok ikke nægte,“ sagde Præsten, „at det, da jeg fik at høre, at han var en Grevesøn, var et haardt Stød for mig, da jeg antog ham for at være af borgerlig Familie, men det var maaskee hans og min Datters Lykke, at jeg ikke vidste bedre, da jeg i saafald neppe havde sagt Ja til deres Forening. Efterat jeg imidlertid har lært min tilkommende Svigersøn nærmere at kjende, kan jeg ikke sige Andet, end at jeg med den største Fornøjelse giver ham min Datter.“

Medens vi saaledes stode og talte sammen, indfandt endelig min Ven, Johansen, sig.

„Du lader os længe vente paa Dig,“ sagde jeg.

„Ja,“ svarede han i en fortrædelig Tone, det er den gamle Gnier til Statsraad Skyld i. Han havde ladet mig kalde og holdt en uendelig lang Lovtale over Dig, og hvis det ikke netop havde været over Dig, saa havde jeg, skjøndt han er en gammel Mand, for længe siden afbrudt ham. Jeg holdt imidlertid tappert ud til Enden, uden at forraade mig ved et eneste Ord eller en eneste Mine. Forresten gav han mig et Brev med til Dig, som jeg ikke maatte levere til nogen Anden end til Dig selv, om jeg endogsaa skulde opbevare det til imorgen.“

Jeg svævede imellem Frygt og Haab for min Ven, da jeg ikke vidste, om dette Brev indeholdt et „Ja“ eller „Nei“; men hvor glad blev jeg ikke, da jeg, efterat have aabnet det, læste Følgende:

„Det glæder mig, Hr. Greve, herved at kunne underrette Dem om, at Deres ærede Ven, Cand. Johansen, har faaet Udnævnelse som Herredsfoged i Randers Amt. Det har vel kostet mig en Deel Uleilighed, men hvad gjør man ikke for en god Ven, og som en saadan betragter jeg Dem, da De ganske har vundet mit Hjerte og min hele Tillid

Deres hengivne N. . .

Jeg rakte Afsjoren Brevet med Anmodning om at læse det høit. Men hvo kan skildre min Vens Overraskelse! han vilde neppe troe sine egne Øre, da han hørte, at han var bleven udnævnt til Herredsfoged.

Efterat have fattet sig et Djeblik, kom han hen til mig og omfavnede mig.

„Jeg kan ikke noksom takke Dig“ udbød han, „min kjære Ven, for hvad Du har gjort. Har Du før været mig kjær, saa elsker jeg Dig nu som en Broder eller Fader. En Fader vilde maaskee ikke have kunnet gjøre, hvad Du har gjort, af Mangel paa de fornødne Penge, thi jeg kjender Statsraadens Havesyge for godt til ikke at vide, at det har kostet

Greve Carl til Jntholm. I.

Dig langt flere Penge, end jeg vilde see mig istand til at tilbagebetale Dig i det første Aar."

"Jeg anseer mig, min kjære Ven," afbrød jeg ham, „for rigelig belønnet ved at see din Lykke."

"Isaafald er og vil jeg bestandig være Dig inderlig taknemmelig hele mit Liv igjennem, da det var en større Lykke for mig, end jeg med Rette kunde vente!"

"Ja lad os nu ikke tale mere derom," sagde jeg; „Ingen kan være mere glad derover end jeg. Jeg svævede selv imellem Frygt og Haab, og derfor har jeg slet ikke talt Noget til Dig derom, af Frygt for at give Dig et Haab, som ikke skulde blive opfyldt."

"Jeg har ikke taget Feil af Dem," sagde Alsessoren, idet han trykkede mig til sit Hjerte. „De ligner ganske den gamle Stamme, hvorfra De er udsprungen; Gud velsigne Dem og lade Dem leve i mange Aar, da jeg antager, at De vil blive en Begjører for mange borgerlige Familier, og Dem, min kjære Johansen, ønsker jeg af Hjertet til Lykke; De kan dog see, at Lykken var Dem gunstig, naagtet De var ganske utrøstelig, da De sidste Gang besøgte os."

"Ja, Herr Alsessor, jeg skal ikke nægte, at jeg i den senere Tid har været lidt utrøstelig, og jo oftere jeg har besøgt Dem, destomere bedrøvet er jeg bleven."

„Da vi Alle, som her ere tilstede, kalde hinanden Benner“ afbrød jeg ham, „maa det maaskee være mig tilladt at søge at fortolke min Bens Ord, som vistnok maae forekomme Flere noget dunkle, og jeg skal gjøre det med det ganske simple Spørgsmaal: „kan Du nægte, min Ben, at Du er forelsket i en af Assesforens Døttre?“

Min Ben blev blodrød i sit Ansigt, men kunde ikke svare et Ord dertil.

„Jeg kan læse i Deres Dine,“ sagde Assesforen, efterat have betragtet ham et Øjeblik, „at Hr. Greven har Ret, men hvorfor har De ikke betroet mig dette tidligere, især da De maa have maattet vide, at jeg bestandig har gjort meget af dem, og derfor ikke behøvede at befrygte et afflaende Svar.“

„Jeg skal ærlig tilstaae Dem, at Grunden til min Taushed nærmest har ligget i den Omstændighed, at jeg ikke har anseet den Stilling, jeg nu har, for betryggende nok til at kunne stifte en Familie; jeg har derfor hverken med en Mine og langt mindre med et Ord villet forraade min Kjærlighed til Deres Datter. Jeg nægter ingenslunde, at jeg har været bange for, at en Anden skulde komme mig i Forkjøbet, men hvis jeg nu tør haabe at modtage Hr. Assesforens Ja, saa regner jeg denne Aften for den lykkeligste, jeg har oplevet og tør med Rolighed og Glæde see Fremtiden imøde.“

„Allerede i hvad jeg yttrede før,“ sagde Alsessoren, „har De mit Svar, min kjære Johansen, men jeg har altid anseet det for rigtigst at lade mine Døttre have fri Raadighed i deres Valg. Jeg frygter imidlertid ikke for, at De behøver at ængste Dem for at faae Kurven, da alle mine Døttre oftere have udtalt, at De var den, som de meest holdt af af alle de Herrer, som jeg har manuduceret, og hvad mig selv angaaer, da har jeg den største Grund til at antage, at det fra Deres Side er et meget fordeelagtigt og godt Tilbud for een af mine Døttre.“

„Jeg takker Alsessoren meget,“ sagde min Ven, „for dette Deres Svar og kan ikke Andet end være glad derover. Havde jeg ikke faaet det Embede, som Du, min kjære Ven, har forskaffet mig, havde jeg reent fortaget, da jeg uden det aldrig havde begjært den, jeg elsker over Alt næst min Gud, nemlig Alsessorens ældste Datter.“

Under Aftensmaaltidet herskede der idel Munterhed og Lystighed i Selskabet. Jeg havde aldrig seet min Svigerfader saa oprømt og munter som denne Aften. Fra mere ligegyldige Ting drejede Samtalen sig tilsidst om Politiken, og navnlig var det Den Candia og dens sørgelige Tilstand, som var Gjenstand derved.

„Der skrives i de franske Aviser,“ sagde Alsessoren saaledes, „at en vis Hertug af La Feuil-

lade, som er hæderlig bekjendt ved sin personlige Tapperhed, tilbyder sig at være Anfører for et frivilligt Corps, som han har erholdt sin Konges Tilbedelse til at oprette. Opsfordring til at indtræde heri findes i alle de franske Blade, men det vil vel desto værre vare længe, maaskee mere end eet Aar, forinden et saadant Corps vil kunne blive samlet og sendt over til Den."

Efterat jeg havde fulgt mine Svigerforældre til Gjestgivergaarden, og jeg atter var bleven alene med mine Tanker, kom jeg til at tænke paa den ulykkelige De Candia. „Harde Du blot," sagde jeg til mig selv, „været Officeer, saa kunde Du reise til Frankrig forat melde Dig til det frivillige Corps." En Gysen gjennemisnede mig, og jeg sagde til mig selv: „Al Du Daare! hvorledes kan Du glemme, hvad Du skylder hende, som Du elsker højest af Alt; Al min kjære Sophie! kan Du tilgive, at jeg har næret en saadan Tanke, som den at forlade Dig; nei Du vilde visstelig foragte mig derfor." Jeg laa længe og vendte og drejede mig i Sengen, forinden jeg henad Morgenens faldt i Søvn, men jeg havde da en besynderlig Drøm. Jeg drømte, at jeg var kommen til Den Candia og sloges der med Tyrkerne; jeg fik et bedøvende Slag paa Hovedet, saaat jeg faldt ned af Hesten. En Tyrk havde allerede sin uhyre Dø over mit Hoved for at hugge det af, men i det

Samme hørte jeg en Tordenstemme i et mig fremmed Sprog, og han holdt skjønt med Uvillie op med sit Hug, men der kom en Anden til, som lagde Jern paa mine Hænder og Fødder — videre kom jeg ikke i min Drøm, da jeg blev vaagnet op af min Sønn ved min Tjeners lydelige Banken paa Døren. Skjønt det var tidlig paa Dagen, stod jeg dog op for ikke at gjentage min Drøm. Imedens jeg sad og eftersaa mine Tegninger og fuldførte en, kom endnu ikke var ganske færdig, bragte Postbudet mig tre Breve, hvoraf de to vare til mig og det tredie til Biskoppen, hvormed der fulgte en Pose med Penge. Det ene Brev, som var fra min Fader, lød saaledes:

„Min kjære Søn!

Jeg er nu kommen tilbage fra min Reise til Sverrig, hvorfra jeg medbringer mange Hilsener til Dig fra Din Onkel og Tante, ligesom og fra deres hele Familie; de beundre og rose Alle Dit Forhold i den skjæbnesvangre Sag med Din Fætter og holdt Alle Raad om, hvilken Belønning de skulde give Dig derfor, men de kom til den Slutning, at Du som en Belønning vilde agte Alt ringe, hvad de kunde byde Dig, og derfor blev det Hele opgivet. Din Fætter, som var bleven udelukket fra Familiens Raadslagning, bad om Tilladelse til, da han havde hørt Resultatet, at maatte gjøre et Forslag, som gik ud paa at sende Dig — da han jo kjendte Dit gode

Hjerte — en Sum Penge, som Du efter bedste Skjønne kunde anvende til Hjælp for værdige Trængende. Hans Raad blev fulgt, og Du har jo, som jeg har seet af Dit Brev til Din Onkel, modtaget Pengene med Taknemmelighed.

Med mit Brev til Biskoppen følger der 100 Rd., som jeg ønsker, at Du, dersom Du har Leilighed dertil, selv vil bringe ham; de øvrige Penge, som blive tilovers, høre Dig til.

Jeg havde gjerne selv reist til Kjøbenhavn, for at besøge Dig, men seer mig ikke istand dertil før efter en 14 Dages Tid; indtil da være Du hjærtligt hilset af

Din Fader."

Det var meget godt, tænkte jeg, efterat have læst min Faders Brev, at han ikke kom til Byen i disse Dage, da han isaafald maaskee vilde have overrasket mig, medens min Forlovede var hos mig.

Det andet Brev var fra min Moder; men jeg skal ikke give det Plads her, da det som sædvanlig ikke indeholdt Andet end den mig saa forhadte Smiger og Hyflerie.

Cap. XVIII.

Efterat have gennemgaaet mit sædvanlige Kursus hos min Gymnastiklærer, gif jeg hen for at besøge min Forlovede og hendes Forældre.

„Jeg kan ikke noksom takke Dig, min kjære Carl,“ sagde hun, idet hun ilede i min Favn, „for det Gode, Du har gjort mod Din Ven — ja jeg kan sige mod begge Dine Venner, da Din anden Ven, Alsessoren, som det synes, faaer sin Datter godt gift.“

„Ja Du kan troe, min kjære Sophie, at jeg føler mig rigelig belønnet, ved at see dem saa glade og lykkelige over, hvad jeg har formaaet at udrette. Naar man af et godt Hjerte gjør vel mod Andre, saa er saavel den Glæde, som man føler derved hos sig selv, som den, man bereder Andre, at ansee for den bedste Belønning, hvorimod den, der gjør Godt, for at lønnes derfor, er at betragte som en Bedrager og Phariseer, hvilke, naar de vilde uddele Gaver, lode blæse i Basuner, for at Folk skulde rose og ære dem derfor. Men kan man kalde en saadan Handling for uegennyttig og god? Jeg troer det ikke, da det er min Overbeviisning, at den, som gjør Godt af Egennytte, ikke lader sig bevæge dertil af et godt Hjerte. Det er vel sandt, at det kan være Modtageren af Gaven ligemeget, hvad enten den er bleven givet af et godt Hjerte eller af egennyttige Hensyn, men Saameget er dog vist, at det Sidste ikke er velbehageligt for Den, som er Alletings Giver, thi han vil, at vi skulde gjøre godt i Løndom og vil da selv belønne os derfor.“

Jeg fortalte dem, at jeg samme Dag havde modtaget flere Breve og deriblandt et til Biskoppen, hvormed der fulgte 100 Rd. til det betrængte Candia.

„Det er smukt gjort af Din Fader,“ sagde Sophie.

„Ja min Kjære,“ svarede jeg, „han har jo gode Raad dertil; men jeg er vis paa, at han drager dem fra, hvad der tilkommer mig, og han kan saaledes ikke gjøre Fordring paa nogen Roes derfor. Alle de Gaver, som han skænker bort her i Danmark, fradrager han i sit Regnskab til min Formynder, og naar denne har gjort Indsigelser derimod, har min Fader altid svaret ham: Dansk det, som Dansk er, og Svensk det, som Svensk er, og dermed har min Formynder ladet sig nøje.“

To Dage derefter modtog jeg en Indbydelse fra Assessor Nielsen for at overvære min Bens Forlovelse med hans Datter, og det heed deri, at de ogsaa haabede, at min Forlovede og hendes Forældre efter Anmodning vilde indfinde dem, og at det vilde bedrove dem meget, hvis vi ikke Alle mødte; de gjorde idetmindste sikker Regning paa mig.

Medens jeg var ifærd med at læse denne Bille, blev der banket paa min Dør, og min Forlovede og hendes Forældre traadte ind.

Vi ere Alle, saavel mine Forældre som jeg,“ sagde min Forlovede, „blevne indbudte til Assessor

rens imorgen Aften, og jeg troer neppe, at de have glemte Dig; men siig mig, kan det gaae an, at nogen af os modtager Indbydelsen andre end Du, da jeg frygter for, at vort Forhold, naar vi Alle komme derhen, let kan blive opdaget og udspreedt, hvad Du jo min Kjære ikke ønsker for det Første."

"Ja min kjære Sophie," svarede jeg, "Du har vistnok Ret, men for at forebygge det, maae vi see at tage vore Forholdsregler. Jeg møder som en Ven af Hr. Johansen, Du som en Veninde af Froken Nielsen og Dine Forældre som Venner af Assessoren og hans Kone, og det er derfor nødvendigt, at I alle tre idag aflægge en Visit hos Assessorens, for at gjøre den fornødne Aftale i denne Retning."

"Men," indvendte hun, "vi kjende jo slet ikke hans Familie."

"Ja netop derfor er det saameget desto mere nødvendigt, at I besøge dem idag, for at gjøre deres nærmere Bekjendtskab, thi Datteren kan jo ikke godt modtage Dig som en Veninde, uden at hun har seet og talt med Dig. De, min kjære Svigerfader, kan jo spørge efter Assessoren og give ham et Vink, saa er det Hele afgjort i et Djeblif. Netop nu er Assessoren at træffe hjemme, og jeg anseer det derfor nødvendigt, at I strax gaae derhen, jeg vil saa blive hjemme, indtil I komme tilbage."

Bed deres Tilbagekomst vare de meget tilfredse med deres Besøg hos Alsessforens.

„Man kan rigtignok ikke sige Andet,“ udbød min Sophie, „end at det er en elskværdig og god Familie; jeg undres slet ikke over, at Din Ven kunde blive forelsket i Datteren, thi hun er ligesaa elskværdig som smuk. Da hun hørte, at jeg var Din Forlovede, omfavnede hun mig og vnskede mig til Lykke. Hendes og min Moder havde i deres yngre Dage nydt Opdragelse sammen i et og samme Kloster, og de fornyede saaledes snart deres gamle Bekjendtskab.“

„Hvad synes Du forresten,“ spurgte jeg, „om de andre af Alsessforens Døttre.“

„Jo meget godt, de ere jo alle smukke, og, saavidt jeg kan skjønne, godt opdragne. Jeg har en flittig Hilsen til Dig fra dem Alle, baade Store og Smaa, og de glæde dem Alle til at see os hos dem imorgen Aften.“

Vi mødte naturligviis Allesammen Dagen efter hos Alsessforens; jeg kom først og derefter min Forlovede og hendes Forældre. Min Ven var saa glad, som jeg aldrig havde seet ham i hele den Tid, jeg havde kjendt ham, og naturligviis var hans Forlovede det ogsaa. Jeg havde aldrig før betragtet hende rigtig, men jeg maa tilstaae, at hun nu, da jeg saae nøjere paa hende, var en meget net Pige, og jeg

fandt hende næsten smuk, indtil min Forlovede kom til at staae ved Siden af hende; men da maa jeg, uden at prale, tilstaae, at denne var langt smukkere. Min og min Vens Forlovede omgiffes allerede hinanden som Søstre.

„Hvorlænge bliver Du her i Byen?“ spurgte Frøken Nielsen min Forlovede.

„Ikke mere end fire Dage,“ svarede hun.

„Al ikke længere, min kjære Veninde, jeg havde ikke ventet, at Du skulde have reist saasnart; jeg stod netop i Begreb med at anmode Dig om at være min Brudepige, men det bliver der altsaa ikke Noget af.“

„Ja Du kan troe, at det gjør mig ondt, at jeg ikke kan det; havde vi blot boet i Nærheden af Byen, kunde det jo nok have ladet sig gjøre, men desto værre boe vi otte Miil herfra.“

„Gud, hvor vilde jeg ønske,“ udbrød Alsjesjorens Datter, „at vi efter vort Bryllup kunde aflægge Eder et Besøg.“

„Ja det vilde ogsaa være mig en stor Glæde, og hvad Reisen ud til os angaaer, saa skal den ikke komme til at koste Eder Noget, da min Faders Vogn, naar I blot ville skrive os til et Par Dage iforvejen, skal staae til Eders Tjeneste og afhente Eder til den Tid, I nærmere bestemme, og det vil natur-

ligviis være os Alle en Glæde at see saamange af Eder som muligt."

"Du skal ret have Tak for Din venlige Indbydelse, min kjære Veninde, og det vilde jo efter den Hjertelighed, hvormed den er gjort, være utaknemmeligt af os, om vi ikke kom. Naar blot ikke min Forlovedes Forretninger eller andre uforudselige Omstændigheder skulle lægge Hindringer i vejen, kan Du være rolig for, at vi nok skulle benytte os deraf."

"Naar er forresten Eders Bryllup bestemt?"

"Til idag fjorten Dage; paa Søndag skal der lyfjes første Gang for os, og Søndagen derefter have vi jo Pintschelligdagene; i dem vil der blive aflyst, og det er vor Bestemmelse Onsdagen derefter at holde Bryllup, og vi ville da tage ud at besøge Eder."

"Sig mig," faldt min Forlovede hende i Tælen, "vente I flere endnu i aften?"

"Nei," lød Svaret, "det er kun min Moders Familie, som er her tilstede. Vi have kun sjældent Selskab uden ved særskilte Leiligheder. Det er sjældent, at vor Familie kommer sammen uden en Gang om Aaret, og det er gjerne min Moders Fødselsdag."

Efterat de Forlovede under Aftensmaaltidet havde verlet Ringe, holdt min Svigersfader en smuk Tale til dem, hvori han navnlig gjorde dem opmærksomme paa Betydningen af det Forhold, de nu vare traadte i til hinanden.

„Har De seet“, sagde Assessoren i Samtalens Løb, „at der allerede fra Kjøbenhavn, Sjælland og de mindre Der er indkommet 49,000 Rb. til Den Candia og dens Beboere, og at man venter, at der vil komme ligesaameget om ikke mere fra Fyen, Jylland og Hertugdømmerne, saa at der i det Hele fra det lille Danmark omtrent vil indkomme 100,000 Rb. Fra Norge venter man omtrent ligesaa meget, og naar de andre Lande i Europa ville bidrage i Forhold dertil, saa vil det ikke blive en saa ganske ringe Sum.“

„Ja det er ganske vist,“ sagde min Svigerfader „men 100,000 Mand Hjælpetropper vilde dog være dem langt mere til Nytte under en duelig Anfører.“

Fjerde Dagen derefter reiste mine Svigerforældre hjem. Jeg kjørte med dem ud til den Hvi, hvor min Ven og jeg traf dem, da vi ved deres Ankomst gif dem imøde. Johansen og hans Forlovede vare gaaede op paa Gæstgivergaarden, for at tage Afsted med dem, men vi vare allerede kjørte; de gif en Gjenvei og kom ligesaa snart som vi til Nørreport. Efterat de ogsaa vare komne til Sæde, kjørte min Svigerfader kun i Skridt, saa at Samtalen kunde føres usforstyrret.

Skjøndt vi som sagt kjørte meget langsomt, naaede vi dog snart den omtalte Hvi, hvor vi toge Afsted med hinanden. Min Sophie kunde ikke for

Graad fremsføre et eneste Ord; hun holdt min Haand frampagtigt i sin, og jeg søgte derfor at gjøre Afsteden saa kort som mueligt. Vi ilte op paa Højen, hvorfra vi hele Tiden kunde see dem den første halve Miil. Der blev vinket med Lommetørklæder saavel fra deres som fra vor Side, og der var næsten hengaaet en Time, inden vi ganske havde tabt dem af Sigte. Jeg følte en Tomhed hos mig som aldrig før, men det lykkedes omsider min Ven og hans Forlovede at opmuntre mig lidt, saaledes at jeg idetmindste for en Deel kom til at glemme den for mig saa tunge Afsted, og vi vare saaledes under Spøg og Latter, inden vi selv vidste af det, komne ind af Nørreport. De nødte mig Begge til at følge med dem hjem, og jeg havde ingen Grund til at fortryde det, da hele Assesforens Familie modtog mig med aabne Arme.

„Vi haabe nu, Herr Greve,“ udbrød Assesforen og hans Kone paa eengang, „at De ikke har Noget imod, at vi herefter betragte Dem som et Lem af vor Familie, og det vil derfor være os meget kjær daglig at see Dem i vort Huus.“

„Jeg skal saa ofte som mueligt“ sagde jeg, „benytte mig af Deres gode Tilbud og skal vide at paa- skjønne det.“

Med disse Ord forlod jeg denne saa vakre Familie.

Cap. XIX.

Under mine Svigerforældres Ophold i Byen var der imidlertid hjemme truffet et svært Uveir op imod mig. Af alle min Faders Tjenestefolk var kun een, som havde tjent min Bedstemoder som Dreng, og som efter hendes Død forblev i hans Tjeneste, mig af Hjertet hengiven, og han elskede mig saa at sige som en Fader. Efter min Faders Hjemkomst fra Sverrig blev han en Dag mod sin Villie, medens han opholdt sig i et Bærelse, som stødte op til det, hvori mine Forældre befandt sig, Vidne til en Samtale imellem mine Forældre, og da den netop angik mig, havde han Interesse af at lytte dertil.

„Min Broder,“ havde min Stedmoder sagt, efterat de længe havde talt om min saakaldte Fætter, „har ikke skaanet sin Søn, men jeg er overbevist om, at Du ikke i lignende Tilfælde vilde straffe dine Sønner saa haardt.“

„Ja da forsikrer jeg dog for,“ sagde min Fader, „at jeg heller ikke agter under lignende Omstændigheder at skaane dem.“

„Ja det ville vi jo faae at see,“ vedblev min Moder, „men jeg troer dog, at hvis det var din ældste Søn, som havde gjort noget Saadant, vilde Du vise Dig skaansom imod ham.“

„Na jeg behøver ikke,“ sagde min Fader heftigt, „at vise nogen Skaansomhed mod min ældste Søn,

da jeg er overbevist om, at han ikke vil gjøre sig skyldig i Noget, hvorved han skulde trænge til min Skaansomhed."

"Ja jeg vidste jo nok," sagde min Moder, "at Du anseer Din ældste Søn for et Dydsmonster, og at Du ikke vil høre Andet om ham, end hvad der er dydigt og godt, men jeg skal overbevise Dig om det Modsatte. Han befriede jo, som Du veed, Præstedatteren af min Brodersøns Bold, og veed Du, hvorfor? For at have hende for sig selv, og som Beviis for denne min Paastand, seer jeg mig istand til at fremstille et paalideligt Vidne."

"Lad os da høre," udbød min Fader.

"Jo seer Du, den Dag Du reiste til Sverrig, blev Carl borte til langt ud paa Natten; det opvakte min Mistanke, og jeg lod derfor Olafson udspeide ham. Morgenens derefter gik Din Søn meget tidlig ud. Olafson fulgte ham og vidste bestandig at skjule sig saaledes, at han ikke blev opdaget. Da Carl omtrent var kommen halvveis ind i Skoven, kom der ham en Herre og to Damer imøde. Da de vare komne hinanden saa nær, at de tydeligen kunde see hinanden, ilte den yngste Dame Din Søn imøde. Han aabnede sine Arme, omfavnede og kyskede hende. Hun tog hans Arm, de gik hendes Forældre imøde, og da de havde naaet dem, bleve de meget fjærligt modtagne. De havde imidlertid under deres Samværelse Carl til Jutholm. I. 10

tale opdaget Olafson, som derfor ilte hjem ad den modsatte Bei, for saa hurtig som muligt at underrette mig om, hvad der var foregaaet. Jeg veed ikke, om Din Søn havde fattet Mistanke, men nok er det, han kom hjem, forinden Olafson endnu havde fortalt mig det Hele. Ved Bordet var han meget ordknap og lod mig vide, at han næste Dags Morgen vilde forlade Hjemmet. „Naa min kjære Mand,“ sagde hun med haanlig Latter, „synes Du ikke, at det er en smuk Historie?“

„Ja jeg kan dog ikke sige,“ sagde min Fader, „at der just er noget Brodefuldt i, hvad Du der har fortalt; at Bedkommende er kjærlig imod ham, er jo ikke Andet, end hvad han har fortjent, da han har sat sit Liv og Lemmer i Bove for at redde hende fra Vanære og Skjændsel.“

„Ja er det ikke det jeg siger!“ udbød min Stedmoder harmfuld: „Du vil ikke indrømme, at Din ældste Søn kan feile. Er da Din anden Søn saa stort et Udstud fremfor den ældste. Jeg tør paa- staae, at det ikke er Tilfælde, men Sagen er, at Du elsker den Første og hader den Anden.“

„Du vil altsaa beskyldde mig for, at jeg hader mine egne Børn, men deri tager Du visselig feil. Jeg har kun straffet efter Fortjeneste. Jeg havde neppe været fire Timer i Lund, før jeg saa mig omringet af Din Søns Creditorer. Kan en Fader

da ikke blive opbragt over at see sin Søn opføre sig saa slet, at han efter saa kort Tids Forløb har kunnet stifte en Gjæld paa over 500 Rd., som jeg naturligviis maatte betale. Istedetsfor at anvende Tiden til sine Studier, har han spildt den ved at gaae paa Spille- og Drikkehuse, og det er dog Noget, Du ikke kan sige om Din Stedson, om hvem Du aldrig har hørt et eneste ondt Ord, men tvertimod alt Godt.

„Men at stifte et slikt Bekjendtskab,“ udbrød min Moder, „under sin Stand, det er vel ogsaa i sin Orden? Du vil dog vel ikke bilde mig ind, at en ung Pige blot af Taknemmelighed skulde ile i hans Favn! Nei dertil kjender jeg mit Kjøn for godt!“

„Ja,“ svarede min Fader, „ihvorvel det kan see noget underligt ud, saa er jeg dog overbevist om, at hun har gjort det i al sin Ustyldighed uden at have tænkt noget videre derover. Lad os blot see hen til vore første Forældre Adam og Eva i Paradiset; de vare aldeles nøgne, og intet Lem af deres Legeme var skjult, men deres Ustyldighed skjulte dem; men ikke saasnart havde de syndet, forinden de lagde Mærke dertil, og da skjulte de deres Skam med Trærnes Blade. Men vi behøve ikke at gaae saa langt tilbage i Tiden, Børn give jo steds i deres Ustyldighed deres Følelser fri Raadighed, og hvorledes kan Du undres over, at en Præstebatter paa Landet bevarer sin barnlige Ustyldighed i en længere Tid end enhver Anden.

Jeg troer saaledes tydeligt nok at have forklaret Dig min Mening om dette Forhold og vil ikke lade mig paavirke af nogen anden, forinden jeg med mine egne Dine er bleven overbevist derom."

"Ja for ham," udbrod min Moder, "har Du altid Undskyldninger nok, men ham, som jeg har baaret under mit Hjerte, veed Du at straffe. Din Kones grundede Klage vil Du ikke troe, ja jeg kunde næsten forgaae af Harmen, naar jeg maa høre, at Du antager mine Ord for Ujandhed."

"Jeg havde troet," afbød min Fader hende skarpt, "i Dig at have fundet en Moder til min moderløse Søn, men jeg har ikke fundet Andet i Dig end en uforsonlig Fjende, som gjør sig den største Umage forat bortjage den Smule Faderkærlighed, som jeg endnu har tilbage for ham."

Min Moder lod, som om hun fik Krampe, hvilket altid var Tilfældet, naar hun ikke kunde sætte sin Villie igjennem; min Fader maatte nu give Kjøb og love, at han vilde reise til Kjøbenhavn forat irettesætte og straffe mig.

Et Par Dage efter min Forlovedes og hendes Forældres Bortreise, ankom min Fader til Byen. Han eftersaa mine Tegninger og viste sig i det Hele tilfreds med mine Fremfærd i den korte Tid, jeg havde været i Kjøbenhavn.

„Under en duelig Lærer,“ sagde jeg, „kan man udrette Meget.“

„Jeg maa rigtignok tilstaae,“ sagde han, „at Du i den korte Tid, Du har gaaet paa Skolen, har udrettet langt Mere end Din Broder har udrettet i to hele Aar. Jeg kan ikke nægte, at jeg er meget opbragt paa ham for hans Opførsels Skyld.“ —

„Hvad synes Du!“ vedblev han, efterat have fortalt mig hele hans Opførsel, „maa det ikke være en stor Sorg for en Fader som mig, da jeg aldrig har forsomt at give ham de fornødne Penge til hans Underholdning og desforuden ikke saa saa Lomme-penge til Fornøjelser, og saa en saadan Gjæld! det skal jeg aldrig glemme ham af. Du derimod har aldrig forvoldet mig et eneste Minuts Harme eller Fortrædelighed.“

Jeg vilde trøste min Fader med, at min Broder endnu var saa ung og derfor let kunde lade sig forlede af slette Mennesker, og at den Grettesættelse, han havde faaet, nok vilde bringe ham til at afholde sig fra Slegt.

Men min Fader rystede tvivlende paa Hovedet.

„Du fører en stor Brevverling,“ sagde han lidt efter, da han tilfældigviis var kommen til at see mine Breve, som i en stor Bunke laae i mit Chatol; „de kunne da ikke alle være fra Din Familie?“

Han bladede i nogle af dem, og jeg maatte takke min Gud for, at jeg havde faaet min Forlovedes Breve bragte til Side.

„Du kommer vel hjem i Ferien?“ spurgte han, da jeg fulgte ham tilvogns.

„Det troer jeg neppe, da jeg har lovet min Ven at besøge ham i Jylland i Ferietiden.“

Cap. XX.

Hele min Faders venlige Opførsel imod mig havde gjort et stort Indtryk paa mig, og jeg bebreidede mig i mit stille Sind, at jeg kunde have nogen Hemmelighed for ham; burde jeg ikke ligesom have sagt ham, at jeg elskede Præstens Datter? Men det var ligesom en Stemme sagde til mig: „tro ham ikke, hans Ord komme ikke fra Hjertet,“ og det kunde jo ikke Andet end volde mig stor Sorg, at en Søn skulde nære en sliq Tanke om sin egen Fader. I denne Stemning gif jeg hen til Afsessforens; de vare alle glade og muntre, og i deres Selskab glemte jeg al min Sorg.

Afsessforen gav mig to Breve, som i Convolut havde været adresserede til ham.

„Det var rigtignok en heldig Tid, da De gav mig det Raad,“ sagde jeg, „at lade min Forlovedes Breve adressere til Dem, da min Fader, der har

været her i Byen, ellers let kunde have faaet Oplysninger, som jeg ikke skjottede om."

Jeg tilbragte hele den øvrige Deel af Dagen hos dem og vendte først sildigt om Aftenen tilbage til min Bopæl.

En fjorten Dage derefter havde min Ven Bryllup. Da det gik for sig paa sædvanlig Maade, skal jeg ikke trætte mine Læsere med en nærmere Beskrivelse deraf, men indskrænke mig til at sige, at Bruden var overordentlig net, og at der ikke var flere Gæster tilstede end paa deres Forlovelsesdag. I Brudegave gav jeg Bruden en smuk Sopha og Brudgommen et Chatol. Efter Brylluppet toge de efter Aftale ud til mine Svigerforældre. Jeg bad min Oberst, — som i Forbigaaende sagt havde indbudt mig til Middag under min Faders Ophold heri Byen, hvorover denne viste synlig Glæde, især da han fik at høre, at Obersten elskede mig som sin egen Søn — om Permission paa en Dags Tid forat foretage en kort Reise paa Landet, hvad der ogsaa blev mig tilstaaet. Jeg lejede mig en luffet Vogn med et Par raske Heste for og naaede saaledes snart til Præstegaarden. Den Overraskelse og Glæde, som min uventede Ankomst forarsagede navnlig min Sophie, er ikke til at beskrive.

„Gud fsee Lov, at Du kom, min egen Carl,“

sagde hun med Glædestaarer i sine smukke blaa Dine,
„jeg har længtes saameget efter Dig.“

„Ak! min kjære Sophie, det er ikke gaaet mig bedre, og det er Grunden til, at jeg har ilet ud til Dig.“

„Hvortlænge have vi den Glæde,“ spurgte Præsten, „at beholde Dig herude hos os?“

„Kun til imorgen Formiddag.“

„Ikke længere! Du skal da vel ikke hjem paa Slottet iaften?“ spurgte Sophie.

„Nei! min Kjære, mine Forældre maae ikke vide af, at jeg er her, og derfor maae I alle saa godt som muligt søge at skjule min Nærværelse her.“

Den næste Dags Morgen gif de dem Alle en Tour ud i Skoven, paa min Sophie, hendes Moder og mig nær. Min Sophie og jeg spadserede i Haven; vi talte kun meget lidt, men Tiden gif ikke destomindre saa hurtigt, at vi bleve ganske overraskede, da min Svigermoder kom forat sige os, at Selfabet atter var kommet tilbage.

Da Frokosten var tilende, holdt Vognen forspændt til vor Afreise. Vi lode den kjøre bagefter os, saalænge min Forlovede og hendes Forældre vilde følge os, da der ikke var Plads til os Alle paa Vognen. De fulgte os over en halv Miil, og efterat min Forlovede og hendes Forældre havde lovet Johansen og hans Frue at besøge dem i Løbet af

Sommeren, toge vi Afsteed med den os fjære Præstefamilie og naaede efter en ti Timers Kjørsel Kjøbenhavn, hvor vi med Glæde bleve modtagne af Afsessjorens Familie.

To Dage derefter fulgte jeg Johansen og hans Frue ombord paa et Skib, som agtede sig til Randers. Min Ven præsenterede dets Fører, Capitain Jensen, for mig med de Ord:

„Her seer Du den raske Sømand, som gjennempryggede Kommandanten.“

„De er altsaa en ægte Dannemand, Hr. Capitain,“ sagde jeg.

„Det skete vel,“ sagde han, idet han trykkede min Haand, „i Ungdoms Lettsindighed, men det bevirkede dog, at Kommandanten fik sin Afsteed, hvad han jo ogsaa fortjente. Deres Navn, min Herre, er jo Grev Zenderov?“

„Ja, Hr. Capitain; men De kan være forvisset om, at jeg elsker Borgerclassen ligesaa høit som min egen Stand; spørg blot min Ven Johansen, han vil saagodt som Noget kunne sige Dem det. Vi kjende nu hinanden personlig; det kunde jo hænde sig, at vi kunne træffe sammen en anden Gang, saa kunne vi tales nærmere ved, da vi nu ikke faae Tid dertil.“

Vi toge nu en rørende Afsteed med hinanden. Johansens Kone brast i Taarer, da hun skulde sige Farvel til sine Forældre; hun følte altfor vel, at det

var første Gang, ja maaskee for stedse, at hun forlod sit Fædrenehjem. Hun holdt sig fast ved sin Mands Arm og hævdede sine Dine op mod Himlen, ligesom om hun vilde sige: „Nu har jeg Ingen uden Dig og min Gud at holde mig til i min Sorg og Glæde.“

Da Seilene vare hejsede, og Alt var klart, skød Skibet en Fart hen over Bølgerne, saaat vi efter kort Tids Forløb ikke længere kunde see Skroget, men kun Seilene som en Strandmaage svæve hen over den udstrakte Havflade, og snart var det ganske forsvundet for vore Dine.

Efter deres Afreise besøgte jeg daglig Alsjesjorens Familie, men det var ligesom blevet tomt og øde hos dem, indtil de havde faaet det første Brev fra Sylland. Da først kom der atter Liv i Familien og den samme Munterhed, som forhen havde hersket der.

Den næste Dag skulde jeg møde til Examen, som faldt tidligere ind, end det oprindelig var bestemt, da vor Oberst nu var fuldkommen helbredet. Hs. Majestæt Kongen mødte med flere høje Officerer til Præsentationen, hvorefter han reed ned langsmed Linien og gennemsaae vore Rækker. Da han kom forbi mig, standsede han og sagde: „Det er jo en ny Cadet, Hr. Oberst, som jeg ikke har seet før.“

„Ja Deres Majestæt,“ sagde han, „det er Cand.

jur., Greve til Tøndevog; han begyndte i Maimaaned og har exerceret i sine Fritimer, forat blive præsentet med anden Klasse, hvortil han ogsaa nu er aldeles fuldkommen. Hvad han kan takke herfor, er navnlig den Omstændighed, at han har havt en ganske udmærket Lærer, hvem jeg paa det Barmeste tør anbefale til Deres Majestæts Raade at maatte blive udnævnt til Lieutenant."

"Jeg skal have ham i Grindring," sagde Kongen, idet han befalede sin Adjutant at indføre hans Navn paa Listen.

Kongen var i det Hele taget vel tilfreds med Præsentationen, hvad man ogsaa den næste Dag kunde see i Bladene, da alle Lærerne enten vare blevne forfremmede eller ogsaa havde faaet et Hæderstegn. Jeg havde faaet bedste Character og blev anvist min Plads i første Klasse.

Imedens jeg efter min Hjemkomst var ifærd med at skrive et Brev til min Fader, hvori jeg fortalte ham, hvorledes det var gaaet mig, blev jeg overrasket ved et Besøg af min Forlovede og hendes Forældre.

"Du har overrasket os," sagde Sophie, idet hun ilede i mine Arme, „nu have vi gjort Dig Gjengjæld."

"Jeg maa rigtignok tilstaae, at jeg langtfra havde ventet Eder; jeg sad netop og skrev til min

Fader og skulde lige til at begynde paa et Brev til Dig, men nu behøver jeg det altsaa ikke!"

Min Svigermoder og hendes Datter vare komne ind til Byen for efter Løfte at foretage en Rejse til Randers for at besøge Johanssens. Da vi havde opspurgt Skipper Jensen, som netop dengang laae hjemfærdig, bleve de meget glade ved at høre, at de vilde komme til at gjøre Følge med to af Alsøesforens Døtre, som ligeledes agtede at besøge deres Søster. Efter to Dages Forløb var Jensen seilfærdig, og jeg fulgte dem ombord med det Løfte at komme over til dem i Ferien.

Cap. XXI.

Omtrent 14 Dage derefter begyndte vor Ferie. Jeg saa mig derfor om efter en Skibsleilighed til Randers. Dagen før den indtraadte, var der en Skipper, som agtede sig dertil, og han var den eneste, som da befandt sig heri Byen; der vilde saaledes efter al Rimelighed omtrent hængaae en Tid af 3 Uger, forinden jeg kunde vente nogen anden Leilighed. Jeg bad derfor Obersten om Tilladelse til at reise en Dag isorvejen, hvilket han ogsaa med Glæde tilstod mig. Ved denne hurtige Afreise fik jeg ikke Tid til at sige til mine Forældre og endnu mindre til at underrette min Sophie om, at jeg vilde ankomme tidligere, end jeg havde bestemt.

Kl. 1 om Middagen gif jeg ombord. Da vi havde Modvind, maatte vi krydse Sundet op, og vi naaede jaaledes først til Helsingør, da Klokken næsten var 7. Vi lagde derind, forat indtage noget Flyttegods for en Familie, som nogle Dage iforvejen var tagen over til Randers, og Klokken var jaaledes næsten bleven 11, forinden vi bleve klare til atter at gaae under Seil.

„Jeg har rigtignok ikke synderlig Lyst til,“ sagde Skipperen, en gammel Sømand, „til at afgaae iaf-ten, da Alt bebuder, at et Uveir er i Anmarsch.“

„Det var ret slemt,“ sagde jeg, „da jeg længe meget efter at komme afsted.“

„Jeg ligeledes,“ sagde Skipperens Kone, som altid ledsagede ham paa hans Reiser. „Det er vel sandt, at mine Børn ikke vente paa mig, da jeg ingen har, men ikke destomindre længe jeg dog efter mit Hjem.“

„Ja lad os saa i Guds Navn,“ sagde Skipperen med et Suk, „komme afsted, men det siger jeg Eder forud, I maae da ikke sidenester, hvis nogen Ulykke skulde stee, bebreide mig Noget.“

Der laa Noget i dette Svar, som fik mig til at skjælve, men Tanken om snart at faae min kjære Sophie at see, bragte mig til at see bort fra alle mulige Hensyn. Vi havde hidtil kun havt en raff Kuling, men det blæste stadig stærkere og nu og da

i Forbindelse med de for Sømanden saa farlige Ra-
stevinde. Det havde hidtil været klart Veir med Und-
tagelse af nogle lette Skyer; men da Kloffen omtrent
var bleven 1, blev hele Himlen overtruffet som af en
eneste mørk Sky; Vinden tiltog mere og mere, indtil
den tilsidst gif over til en rygende Orkan.

„Gud hjælpe os,“ udbrød Skipperen, „vi faae
et skræffeligt Uveir i denne Nat.“

I det Samme oplystes Univerſet af et frygte-
ligt Lyn, hvorpaa der kort efter fulgte et voldsomt
Tordensraab. Jeg blev som forſtenet af Lynets
Skjær. Jeg havde aldrig været nogen Helt i Torden-
veir, men jeg troer, at Enhver, som har været til-
føes ſaaat ſige midt imellem og lige under Torden
og Lynild, vil indrømme, at det ſlet ikke er ſaa be-
hageligt. Natten var mørk ſom Graven, Mørket af-
løſtes af en Klarhed, ſom om man befandt ſig i et
Ildſvælg; vi kunde da ſee hinanden ligesaa tydeligt
ſom om Dagen, men ſkræffeligt var det i det korte
Djeblik, det varede, at ſee ſine Ulykkeskammeraters
blaablege Anſigter — Nei Ingen uden den, der ſelv
har oplevet det, kan gjøre ſig nogen Foreſtilling om,
hvor ſkræffeligt det er i en bælmørk Nat, hvor man
ikke engang kan ſee Noget i en Haands Afſtand, ikke
alene at kæmpe med en Orkan, men deſforuden ſee
den i hele dens Voldsomhed ved en ſaa ſkrækindjagende
Belyſning. Uveiret tiltog mere og mere, det ene Lyn

afløste det andet og ledsagedes lige strax af en voldsom Torden. Jeg holdt mig fast ved Masten, da jeg uden det ikke kunde holde mig opreist. Skibet fløi afsted, snart som om det vilde støde an mod Himmelen, og snart som om det vilde styrte sig i Afgrundens Svælg. — Vi gif kun for et eneste lille Seil, men ikke destomindre formaaede en voldsom Hvirvelvind at knække Masten. Styrmanden, som stod ved Roret, var nær bleven knust af Masten, da den i Faldet blev kastet agterud, men han slap til sin Lykke med en let Bestadigelse; derimod blev Compasjet og Lygten slaaede i Stumper og Stykker, hvilket vi naturligviis maatte betragte som en stor Ulykke, navnlig i den bælmørke Nat.

Jeg holdt mig stadig fast ved Stumpen af den knækkede Mast.

„Ak min Gud,“ udbød Skipperen, da han havde undersøgt Compasjets Tilstand, „det er ude med os.“

Vi fløi nu afsted med Vinden, men hvorhen vidste Ingen af os. Hvorlænge vi saaledes blere tumlede om af Bølgerne, veed jeg ikke, da jeg var saa overbeviist om, at vort sidste Øjeblik snart stundede til, at jeg ikke længere tænkte paa det Jordiske; jeg var fuldkommen forviiset om, at jeg aldrig mere saae Land og langt mindre min kjære Sophie.

Vort Skib stødte med Et paa Grund med et saa voldsomt Stød, at vi Alle gave et høit Skrig

fra os. Skipperens Kone, som hidtil havde opholdt sig i Kahytten, kom frem paa Dækket og kaldte høit paa sin Mand. Et Lynglimt gjorde hende bekendt med den ynfelige Tilstand, hvori vi befandt os.

„Fat Mod, min kjære Mand,“ sagde hun, idet hun med faste Skridt gik hen til ham, „grib til det sidste Redningsmiddel, sæt Baaden i Søen og lad os redde os i den.“

„Ak min Kjære,“ sagde han, „den kan jo neppe bære Besætningen, altsaa langt mindre En til. Hvem skal da være Offeret?“

„Jeg og Du, min kjære Mand; vort Livslys er nærmest udslukket; vi have i mange Aar deelt Livets Sorger og Glæder med hinanden, lad os nu dele den vaade Grav.“

„Sæt Baaden i Søen og redder Livet,“ lød Skipperens bævende Stemme.

Der kom nu atter Liv i Mandskabet, og Befalingen var snart udført.

Jeg havde hidtil staaet som forstenet, da jeg endnu var for ung til at besidde den behørig Manddomskraft til at trodse Faren; men Madamens Ord havde med Et opflammet mit Mod. Ved et Lyn opdagede jeg en tre Tommer tyk Planke, som laa paa Dækket. Jeg greb en Line, bandt den fast der til og fastede den i Søen, medens jeg holdt fast i Linen.

„Stig blot ned i Baaden,“ sagde jeg til Skipperen og hans Kone, „medens det endnu er Tid; hvad mig angaaer, da haaber jeg nok næst Guds Hjælp at redde mig ved mine egne Kræfter.“

De gjorde Indvendinger mod min Opfordring, og jeg maatte næsten tvinge dem til at stige ned i Baaden. Konen var den Sidste, som gik fraborde, og Baaden var neppe stødt fra, før Skibet begyndte at synke. Jeg halede Planken ved Hjælp af Linen nærmere til mig og kastede mig overbord, befalende mig Gud i Bøld og med min Sophies Navn paa Læberne. Ved et Lynglimt saae jeg for sidste Gang Baaden svæve paa Toppen af en af de vældige Bølger.

Efterat Baaden og dens Mandskab i længere Tid var bleven omtumlet af de oprørte Bølger, stødte den endelig paa Grund en Kabellængde fra Land, omtrent en halv Miil fra Grenaa. Besætningen maatte derfor vade iland. De opdagede i en kort Afstand en Hyrdes Hytte, hvor de ilte hen for at udhvile dem efter deres Anstrengelser.

Hyttens Beboere bestode af en gammel Mand og en endnu ældre Kone. De modtog de Skibbrudne med megen Venlighed, Noget, som er ejendommeligt for den jydsk Bonde. De gamle Folk fatte ikke alene det Bedste frem for dem, af hvad

Huset formaaede, men de overlode dem endog deres tørre Klæder og sørgede for, at de vaade bleve tørre, saaat de halvanden Time derefter kunde fortsætte deres Rejse til Grenaa. Da de vare komne dertil, toge de dem strax en Bogn til Randers. Jylland har altid været bekjendt for sine kraftige og raske Heste, men det er ligesaa bekjendt, at Jyden er meget nænsom imod sine Dyr; men iffedestomindre kom vi hurtigt afsted, da vi imod Sædvane havde faaet en Kudst, som ikke sparede sine Heste. De besandt dem saaledes allerede henimod Middag i deres Hjem.

Da Randers dengang kun var en uanselig By, rygtedes det snart over hele Byen, at der var ankommet nogle Forliste, og hvem de vare. Alle stormede hen til dem forat høre, hvorledes det var tilgaaet, og de maatte da gjentagende fortælle deres sørgelige Historie.

„Vi beklage navnlig meget,“ sagde de gode Søfolk, „at den unge Herre, som var med os, efter al Rimelighed ved sin Udelmodighed er bleven et Offer for Bølgerne.“

Da Herredsfoged Johansen havde hørt det Hele, udspurgte han Skipperen, hvorledes den unge Herre havde seet ud, og efter Beskrivelsen maatte han holde sig for overbeviist om, at det ingen Anden kunde være end mig. Al min Belgjører og eneste

Ben," udbød han med den største Bedrøvelse, „at Du skulde blive et Offer for de vilde Bølger!"

Han ilte med dyb Sorg i sit Hjerte til sit Hjem; ja han var saa fordybet i sine Tanker, at han vilde være gaaet sin Dør forbi, hvis ikke min Sophie, som netop stod ved Vinduet, havde seet og hilst paa ham. Synet af hende fik hans Taarer til at flyde. „Ak!" sagde han til sig selv, „den Engel af en ung Pige glæder sig til at gjense sin kjære Carl, men hun faaer ham desto værre vistnok aldrig mere at see." Han aftenrede sine Taarer, gjorde sig Umage for at synes rolig og gik derpaa ind og hilste paa Damerne. Han satte sig ved Bordet, hvor han atter hensank i Grublerier; han lod Maden staae urørt og stirrede hen for sig.

„Hvorfor spiser Du ikke, kjære Mand?" spurgte hans Kone. „Du seer mig saa bedrøvet ud; saa sørgmodig, som Du er idag, har jeg endnu aldrig seet Dig."

„Du veed, min Kjære," sagde han, idet han trykkede et Kys paa hendes Læber, „at der i Retten møder mig mange Bryderier, da det ikke altid er saa lige en Sag at gennemskue det Slør, som er udbredt over enhver forbryderisk Handling."

„Giv Dig kun tilfreds, min kjære Mand," sagde hun, „Du udfinder nok Hemmeligheden; Du har jo ikke endnu havt nogen Sag under Hænder, udenat

Du har overvundet Bamselighederne, og Du skal faae at see, at Du ogsaa nu vil komme ud derover."

"Ja jeg tvivler heller ikke derom, men seer Du Sagen er af den Bestaendighed, at jeg meget onsker strax at faae Klarhed i den."

Min Svigermoder søgte at give Samtalen en anden Retning, men var uheldig i sit Valg, idet hun spurgte Johansen, om han havde hørt, at en Skipper fra Randers var forlist i det skrækelige Uveir, som havde raset i den foregaaende Nat.

"Mandskabet er Gud være lovet reddet paa et ungt Menneske nær, som frivillig fastede sig i Bølgerne," sagde hun.

"Ja jeg har hørt det," svarede Johansen med forstilt Ligeegyldighed, og uagtet det saarede ham i hans inderste Følelser, lagde han til: „jeg har forresten ikke haft synderlig Tid til at tænke derover."

"Det maa virkelig have været skrækkeligt," sagde Sophie, „men jeg er dog glad ved, at min Carl først faaer Permission idag, da han vistnok ellers vilde have taget med det forliste Skib."

Dette var Mere end Johansen kunde udholde.

"Jeg kan ikke," sagde han til sin Kone, „vente, indtil Caffen er færdig, maaskee Du vil sende mig den om et Par Timer."

Istedetfor at gaae i Retten, ilte han omkring

til de forskjellige Kjøbmænd forat forhøre, om de ventede flere Skibe fra Kjøbenhavn, men det eneste, som var ivente, var det forliste. Dette bekræftede hans Formening om, at jeg havde været med, og da Klokken var bleven saamange, at han kunde vente, at hans Kaffe vilde blive ham bragt, skyndte han sig hen paa sit Contoir, hvor den allerede ventede ham.

Denne Dag blev han usædvanlig længe paa sit Contoir; det var ingenlunde hans Forretninger, som holdt ham tilbage der, men det var snarere Frygt for Hjemmet. Man maa imidlertid dog sige til hans Roes, at han i ethvert andet Tilfælde elskede sit Hjem, men Frykten for, at Damerne skulde gjøre ham noget Spørgsmaal, som angik den Anelse, han havde, holdt ham tilbage.

Det faldt ham endelig ind at besøge Skipper Jensen; han ilte derfor ned paa Skibsbroen, forat tale med ham og høre hans Mening.

De gjorde hinanden gjensidige Spørgsmaal og kom begge til det Resultat, at den unge Herre, som havde været med, desto værre neppe kunde være nogen Anden end mig.

„Jeg har talt med Skipperen,“ sagde Jensen, „og efter hans Forklaring kan det ikke være nogen Anden, da det kun altformeligt ligner Grevens Udelmodighed, at han har opoffret sig, for at de Andre kunde redde dem i Baaden; men det er da ogsaa en

stor Daarstab ikke at have en saa stor Dæksbaad ombord, som ikke idetmindste kan rumme en 8 à 10 Mand."

"Jeg forstikker Dem for, Hr. Jensen," sagde min Ven, "at jeg næsten er bange forat gaae hjem, da jeg frygter for, at Damerne skulle komme til samme Slutning som vi. De vilde derfor gjøre mig en stor Tjeneste, om De vilde besøge os i aften, men søg for Altting blot at undgaae nogen Samtale, som kunde vække en sliq Formodning hos dem."

Jensen lovede at komme.

Da min Ven kom hjem, vare alle Damerne beskæftigede; hans Kone broderede, min Svigermoder syede og min Forlovede skrev nynnende nogle Vers til mig.

"Jeg har indbudt Skipper Jensen," sagde han, efterat have hilst paa dem Alle, "til Thee hos os i aften."

"Naa det har Du," sagde hun, "det kan jeg lide Dig for; han skal være mig hjertelig velkommen. Blot vi nu snart havde din Ven Greven her; jeg har nu sørget for, at Alt er i Orden til at modtage ham."

"Ja Gud give, at vi havde ham!" udbød min Ven med et qvalt Suf.

Neppe en Time efter, at Johansen var kommen hjem, blev der banket raast paa Døren, og Skipper

Jensen traadte ind, efterfulgt af en anden Herre. Den Fremmede var neppe kommen ind af Døren, før Sophie ilte den Kommende imøde.

„Hvad seer jeg,“ udbrød hun overrasket, idet hun kastede sig i hans Favn, „er det Dig, min kjære Carl?“

„Her have vi,“ sagde Jensen med synlig Glæde, „den stibbrudne Mand.“

Alle de Tilstedeværende foldede deres Hænder, hævede deres Dine mod Himmelen og takkede Gud af deres ganste Hjerte for Grevens Frelse.

Sophie og jeg havde længe i Tausshed, udenat lægge Mærke til vore Omgivelser, staaet og omfavnet hinanden, da hun endelig brød den med de Ord:

„Men hvorledes kan det være, at Du, min kjære Carl, kommer saa tidligt? Jeg havde ikke ventet Dig i de to første Dage.“

„Min kjære Veninde,“ sagde jeg, „for omtrent en 16 Timer siden havde jeg ikke ventet nogensinde at see Dig mere, men nu takker jeg Gud, at han har frelst mig fra den visse Død, saa at jeg atter kan trykke Dig til mit Hjerte.“

„Ja Gud være lovet for Din Redning,“ sagde hun, idet hun foldede Hænderne og hævede sine Dine op mod Himmelen. „Der kan man see, hvor let Glæden kan forvandle sig til Sorg; netop paa den

Tid sad jeg og glædede mig til Dit Komme, og denne Glæde var dog Sorgen saa nær."

De kom nu Alle hen og bøde mig velkommen, men Ingen var mere lykkelig end min Ven Johansen. Glædestaarer randt ham strømmevis ned af Kinderne.

Fru Johansen gav imidlertid Befaling til at dække Frokostbordet i den store Sal.

"Jeg vil nemlig have," sagde hun, "at Greven skal være den Første, som kommer til at sidde i den Sopha, som han selv har givet mig."

"Naa saa der slap det ud," sagde hendes Mand, "det er altsaa Grunden, hvorfor den ikke før er bleven afbenyttet; jeg har ofte hos mig selv tænkt over, hvad Grunden vel kunde være."

Fruen gik nu hen og vendte Sopharyggen.

Midt paa den var der broderet en smuk Laurbærfronds, hvori der stod følgende Ord:

"Denne Sopha er en Gave af den ædle og gode Grev Tønderov, hvem min Mand og jeg skylder vor Lykke. Den skal derfor bevares i vor Familie som en Helligdom. Gud bevare den fra Ild og Lys."

"Det var smukt gjort af Dig, min Kjære," sagde Johansen; men hvorfor har Du aldrig talt derom til mig."

"Jeg har slet ikke betroet det til Noget, og Vi-

gen har derfor ikke engang faaet Lov til at røre ved den, forat hun ikke skulde opdage det. Jeg har arbeidet derpaa i Din Fraværelse, fordi jeg ønskede, at Greven skulde være den Første, som fik det at see, og jeg har havt Lykken med mig til at faae mit Arbejde færdigt, forinden mine Fremmede ankom."

"Du var altsaa," sagde Johansen, da vi vare gaaede tilbords, "den unge Herre, som Skibsmandskabet roste saameget for Din ædelmodige Opoffrelse? De stakkels Folk vare næsten ligesaa bedrøvede over, at de ikke vidste Noget om Dig, som over deres egen Ulykke! Jeg formaaer ikke at beskrive Dig den Uro og Sorg, som Uvissheden forvoldte mig, og det blev mig dobbelt piinligt, da jeg maatte tvinge min Uro tilbage, for ikke at sætte Skræk i Damerne."

"Men sig mig min kjære Carl," sagde Sophie, "vaa hvad Maade har Du reddet Dig?"

Jeg fortalte dem, hvad der var passeret lige til det Øjeblik jeg kastede mig overbord.

"Men kunde da denne Blanke bære Dig?" spurgte de Alle paa engang.

"Ja meget godt, men det er en Selvfølge, at Bølgerne af og til overskyllede mig. Jeg havde først lagt mig paalangs af Bjælken, men det blev jeg snart fjed af, da jeg derved maatte vende Siden til Bølgerne. Jeg anbragte den derfor under mit Bryst, og ved denne Forandring opnaaede jeg to Fordele

idet jeg for det Første ikke gif saa dybt og for det Andet kunde hjælpe til at arbeide mig frem med Benene. Jeg kan ikke nægte, at mit Bryst leed meget derved, men jeg er dog glad over, at der ikke gnavedes Hul derpaa. — Da Uveiret var gaaet over, aandede jeg friere, og efterhaanden som Solen kom højere og højere op, blev Søen mere og mere rolig. Jeg havde den foregaaende Dag ikke nydt Meget, da Længselen efter at see Dig, min kjære Sophie, havde betaget mig al Lyst til at spise, det var derfor ikke saa underligt, at en af de værste Gæster, Hunger og Tørst, indfandt sig og da jeg ikke kunde tilfredsstille den, kom der en bedøvende Mæthed over mig, hvorved jeg blev aldeles ude af Stand til at arbeide mere. I denne Tilstand faldt jeg ligesom i en Slags Søvn og havde ikke mere noget Begreb om, hvad der foregik omkring mig. Hvorlænge jeg saaledes blev tumlet omkring af Bolgerne, er det mig umuligt at sige; men til Lykke for mig havde en gammel Fisser faaet Dje paa mig. Jeg mærkede nok, at jeg blev hævet iveiret, men formaaede ikke at røre mig ud af Stedet. Jeg blev lagt paa Maven, som smertede mig meget.“

„Da jeg atter kom til mig selv, befandt jeg mig i en Bondestue. Den gamle Fisser var isærd med at gnide mig paa alle mine Lemmer.“

„Hvor er jeg?“ spurgte jeg ham.

„I Udbehøi Kro, omtrent 4 Miil fra Randers,“ lod hans Svar. „Hvordan har De det nu?“

„Jo Tak, ret godt; jeg føler vel lidt Smerte i Mave og Brystet, men jeg haaber nok, at det snart vil gaae over, naar jeg har bevæget mig lidt i den friske Luft.“

„Hvad De der siger,“ sagde han rystende paa Hovedet, „huer mig slet ikke godt; men vil De underkaste Dem min Kuur, da lover jeg Dem, at De skal være fuldkommen helbredet i det Seneste inden 6 Timer.“

„Hvor kan jeg Andet,“ sagde jeg, „end adlyde Dem, da De jo er den, der har frelst mit Liv.“

„Vil De da behage,“ sagde han, „at lægge Dem i Sengen derhenne.“

„Ja med Glæde,“ svarede jeg, idet jeg dog skjævede hen til Sengen, hvorpaa det forekom mig, at der ikke vare nogen Lagener; men jeg blev snart overbevist om det Modsatte, da de vare af Uld.

Den gamle Mand kom nu med lunkent Band og opfordrede mig til at drikke Noget deraf. Jeg drak et Par Mundfulde og kom derved til at kaste op først det klare Band og derefter grøn Galbe.

„See nu er De renset for Søvandet,“ sagde han, „vi maae nu see at faae Kulden jaget paa Døren.“

Han bankede paa en Sidedør, og efter et Djebligs Forløb kom der en Bondekone ind med et stort Kruus Mælk.

„See her, min Herre,“ sagde han, „hav den Godhed at drikke den; jeg havde hellere givet Dem Ol, men det, vi have, er syrligt og derfor ikke godt for Deres Mave. Kan De taale et Glas Rum deri?“ spurgte han, da jeg havde smagt derpaa.

„Nei,“ svarede jeg, „den er mig allerede stærk nok.“

Men det var heller ikke saa underligt, da de havde kommet Beber deri.

„Det maa da,“ bemærkede min Sophie, „have været en skræffelig Drif.“

„Ja det er ganske vist; men den gjorde ogsaa sin Virkning, da jeg kom til at svede dygtigt. Den gamle Fister fik under hans Fraværelse en Mand til at passe og pleje mig, og som han paalagde nøje at paasee, at jeg bestandig var godt tildækket. Fire Timer derefter kom den Gamle tilbage fra Fistesangsten. Jeg var allerede paa Benene, gif ham imøde og spurgte, om han havde gjort god Fangst.“

„Ja“, svarede han, „men dog ikke saa god som imorges, da jeg havde den Glæde at fiske Dem op.“

„Hvormeget er jeg Dem nu skyldig min gode Mand?“ spurgte jeg efterat have indtaget et styrkende Maaltid.

„Ikke Noget, min Herre,“ svarede han. „Vi

Jyder lade os ikke betale for en Tjeneste, og jeg har jo ved at frelse Dem ikke gjort Andet, end hvad der ligefrem var min Pligt."

Dette blev sagt i en saa bestemt Tone, at jeg ansaa det for unyttigt at gjøre flere Indvendinger, og den eneste Betaling, jeg kunde give dem, var saaledes min hjerteligste Tak.

Da Fisseren agtede sig til Randers med sine Fisk, er det en Selvfølge, at jeg seilede med ham. Det var en munter gammel Mand paa 65 Aar; han fortalte, at han havde været Fisser siden sit 14de Aar. Hans Børn vilde, at han skulde tage til en af dem, for at han kunde faae det godt paa sine gamle Dage, men det holdt han ikke af, da han, som han sagde, ikke kunde leve uden at færdes paa Søen og indaande Søluften.

"Men siig mig, paa hvad Maade skal jeg belønne denne gode Mand for Alt, hvad han har gjort for mig, thi en Belønning skal han have."

"Jeg troer nok at kunne give Dem et godt Raad i den Henseende," sagde Skipper Jensen, "jeg veed, at den Gamle trænger til et nyt Storseil til sin Baad, og jeg er vis paa, at en saadan Gave vilde glæde ham meget.

Jeg fulgte dette Raad og havde den Fornøjelse at være Bidne til hans Glæde, da han modtog denne Gave.

Cap. XXII.

„Hvad morer man sig egentlig med her i denne Provins,“ spurgte jeg, efterat vi vare gaaede fra Frokostbordet, „thi her ere vel ingen Haver eller Skove, som man kan spadserere i?“

„Jo min kjære Carl,“ sagde Sophie, „her er for det Første en smuk Løihuushave med ypperlige Spadsereregange, og desuden ere der mange Skove i Nærheden af Byen.“

„Det er desuden Torvedag idag,“ sagde Fruen, „og da der de Dage kommer en heel Deel Bønder til Byen, kunde det maaskee more Dem at tage dem nærmere i Djesyn og høre deres forskjellige Talemaader, thi den er ligesaa forskjellig som deres Klædedragt.“

Medens vi slæntrede omkring paa Torvet og morede os med at være Bidne til den Travlhed, der herskede der, kom der en Herre hen til os.

„Undskyld, min Herre,“ tiltalte han mig, idet han høflig tog Hatten af, „at jeg tager mig den Frihed at tiltale Dem. Strax da jeg saa Dem, var det mig paafaldende at bemærke den store Lighed, De har med en nu afdød Søn af den ædle Grev Lütikow. De maa derfor ikke tage mig det ilde op, at jeg tager mig den Frihed at spørge Dem, om De ikke skulde høre til denne Familie.“

„Jo ganske vist, min Herre, da jeg er en Datterdatter søn af ham.“

„Er det muligt,“ udbroød han, „at det skulde være i tredje Led! Jeg forsikrer Dem for, at De har Familiens Træk saa tydelig, som om De kunde være den gamle Greves egen Søn, og derom kan jeg overtyde Dem, da jeg hjemme har hængende Grevens og hans Søns Portraiter.“

„De har altsaa stor Interesse min Herre for denne Familie?“ spurgte jeg.

„Ja det er ikke saa underligt, da hele vor Familie har den ædle Greve at takke for vor Lykke. Min Fader var kun en fattig Degnesøn, men Greven tog sig af ham og holdt ham til Studeringerne. Et Aar efter at min Fader havde begyndt at gaae paa Latinskolen, døde imidlertid Greven, men forinden havde han i sit Testament bestemt, at hans Arvinger skulde understøtte ham med en vis aarlig Sum, indtil han var bleven Candidat. Vi kunne derfor ikke Andet end ære hans Minde, og da De er en Slægting af ham, tør jeg maaskee haabe, at De, medens De opholder Dem her, vil besøge mig paa Latinskolen, hvor jeg har min Bopæl, og som jeg er Overlærer ved. Men sagde han, idet han lagde Mærke til, at min Forlovede betragtede Bønderne, hvad synes De, min Frøken, om vore jydskke Bønder? See der, sagde han, idet han gjorde os opmærksomme

paa to Bønder, som kom os imøde, har De nogen-
finde seet en saa forunderlig som kostbar Klæde-
dragt?"

Vi maatte tilstaae, at det var noget ganske Nyt
for os. Deres Hatte vare af fint Lammeuld med
brede Baand, hvori der skinnede et stort Sølvspænde.
De vare iførte en Kofte, som næsten naaede dem ned
til Knæerne og var forsynet med to Rader Sølv-
knapper ligesaa Skulderen til ned omkring Lommen,
en Hvergarns Vest med Silkestriber, ligeledes besat
med Sølvknapper, sorte Flojelsbeenklæder ligeledes
med en Rad Sølvknapper og desuden for hvert
Knæ et Sølvspænde; et Par skinnende hvide Uld-
strømper bedækkede de smukt formede Been, og paa
Fødderne prangede der et Par blanke Sko med store
Sølvspænder.

"Her er tre Indkjørseler til Byen," sagde Over-
læreren, "og ligesaamange Indkjørseler ligesaa for-
skjellig er Klædedragt og Talemaade."

"Virkelig!" sagde jeg, "men de see dog Alle saa
godmodige ud."

"Ja De mener vel, at de see dumme ud; men
det ligger mere i Nationaliteten, da de langt fra ere
saa enfoldige, som de see ud til, de ere derimod god-
modige, aabenhjertige og særdeles gjæstfrie. Der
træder ikke et eneste Menneske under deres Tag,
udenat de byde dem at drikke, og høre de, at man

har gaaet et langt Stykke Bei, sætte de det Bedste, Huset formaaer, frem paa Bordet, og man fornærmer dem i høi Grad, naar man tilbyder dem Betaling derfor. „Naar I vil betale,“ pleje de da gjerne at sige, „saa kan I gaae til Kroerne; vi give af et godt Hjerte, men modtage ingen Betaling.“ Hvis de derimod finde dem forurettede, kunne de være ligesaa stridbare, som de ellers ere godmodige, og da give de ikke efter, forinden de ere komne til den yderste Uderlighed. Saaledes er Jydens Tænke- og Handlemaade, og den er altsaa vidt forskjellig fra Sjællænderens, som jeg ogsaa har nøje Kjendskab til.”

Efterat Overlæreren gjentagende havde anmodet mig om at besøge ham, sagde han os Farvel.

Vi gik længe omkring paa Torvet blandt Bønderne, indtil Kirkeklokken sagde os, at det var blevet Middag, og paa Landet veed man nok, at saasnart Klokken er slaaet 12, staaer Middagsmaden paa Bordet. Da vi derfor vare komne hjem, fandt vi ganske rigtigt Bordet dækket.

„Jeg har nu tre Herreder under mig,“ sagde Johansen under Samtalens Løb, „men Du kan troe, at de Bønder, der, som Du saae, vare iførte de længste Koster eller Trøjer, som de selv kalde dem, og som høre under Støvring og Galten Herreder, give mig firedobbelt Mere at bestille end de fra det andet Herred. De ere de værste Smuglere,

Du kan tænke Dig, og jeg maa derfor altid være paa min Post. Jeg har allerede faaet temmelig godt fat i dem, idet jeg forleden Dag var saa heldig at tage fem Bogne med Contreband fra dem. Jeg troer rigtignok, at Toldvæsenet staaer i Forstaaelse med dem, da de, skjøndt de selv havde gjort Anmeldelse til mig, dog, saavidt jeg har kunnet forstaae, have søgt at bringe mig paa Bilspor. Jeg har en søn Karl i min Tjeneste, han raadede mig til at dele mine Folk i to Dele; jeg sendte den ene Deel til Landsbyen, hvor Smugleriet er foregaaet, under Ledning af min Fuldmægtig, medens jeg selv med den anden Afdeling havde isinde at undersøge Markerne. Controleuren meente rigtignok, at det var aldeles unødvendigt at undersøge Markerne, men jeg blev dog mit Forsæt troe. Min Karl bad mig om at maatte ledsage mig, Noget, som jeg gjerne tilstod ham, da jeg havde en Formodning om, at han vidste Mere om Sagen, end han vilde lade sig forlyde med. Vi vare Alle tilhest, og det varede ikke længe, forinden vi opdagede de omtalte Bogne, som vare belæssede med store Pakker Silke — Uld og Bomuldstøjer. Dette Kup har indbragt mig over 200 Rd. til min Deel. Hele Sagen har forresten varet temmelig længe, og jeg har først i disse Dage seet mig istand til at bringe den til Ende, da Bønderne have gjort mig alle de Knuder, som tænkes kunde."

Cap. XXIII.

De tre Uger jeg saaledes opholdt mig i Randers, gif saa at sige uformærket forbi, idet den ene Fornøjelse stadig afverlede med den anden. Da Skipper Jensen, som imidlertid var kommen fra Kjøbenhavn, atter var seilsfærdig, besluttede min Svigermoder, hendes Datter og jeg at gaae med ham.

Reisen gif meget heldigt, da vi i mindre end sytten Timer befandt os paa Kjøbenhavns Gader.

Vi begave os strax til Alsjesforens Bopæl. Da vi ikke havde tilmeldt dem, naar vi vilde komme, er det naturligt, at de Alle bleve behageligt overraskede ved vor uventede Ankomst.

Dagen derefter kom min Svigerfader til Byen, og jeg var netop ved et Tilfælde tilstæde ved hans Ankomst. Det var rørende at see den gamle Mand; han skjælvede næsten af Længsel efter at gjensee sin kjære Familie.

„Hvor jeg har længtes efter Eder,“ udbrod han; „jeg havde neppe modtaget Eders Brev, forinden jeg gjorde Forberedelser til min Reise. Allerede Kloffen to imorges begyndte jeg at purre den gamle Jens ud, som vel knurrede lidt derover, men jeg lod naturligtvis, som jeg ikke hørte det. En Time efter stod Vognen forspændt, men Hestene syntes ligesom Rudsken at være fortrydelige over den tidlige Morgen-

tour, og derfor gik det kun i Skridt den første halve Mil. Den gamle Jens og hans Heste bleve imidlertid lidt efter lidt mere muntre; Hestene rystede deres Maner og Jens brugte sin Bidst.

„Madamen og Jomfruen,“ udbød han endelig, „ere vel sagtens komne til Kjøbenhavn, siden vor Fa'er har et saadant Hastværk?“

„Ja min kjære Jens. Jeg fik først Brev fra dem igaar Aftes, da Du var gaaet iseng, og kunde derfor ikke sige Dig det, førend jeg gav Dig Ordre til at spænde for, og Grunden til, at jeg ikke har sagt Dig det før, er, at Du hele Tiden har forekommen mig saa vranten.“

„Jens har tjent mig i mange Aar og vidste nok, at jeg oversaae mange af hans Smaafejl; han pidstede nu paa Hestene, og vi naaede nu saaledes snart Byen.“

Efterat jeg den næste Dag havde fulgt mine Svigerforældre tilvogns, ilede jeg hen til min forrige Gymnastiklærer, som nu var bleven Lieutenant.

„Det er mig en Fornøjelse,“ udbød han, da han saa mig, „atter at hilse paa Dem Herr Greve. Vi skulle vel imorgen atter begynde med det Gamle eller rettere sagt med noget Nyt?“

„Ja min kjære Lieutenant, og hvis de kan, ønskede jeg gjerne at anvende to af mine Fritimer under deres Lidelse.“

„Det skal være mig en stor Glæde, Herr Greve, svarede han, „da jeg maa tilstaae, at jeg tjente langt Mere som Gymnastiklærer, end jeg nu gjør som Lieutenant. Jeg har ikke nu saamange Sportler som forhen, da jeg ikke som tidligere kan tilbyde min Underviisning. Jeg har, som Herr Greven seer, en stor Børneskole og maa derfor tage Alt med. Obersten har vel lovet mig et Gagetillæg; men det vil dog med min lille Secund-Lieutenantsgage ikke strække synderlig langt.“

„Det skal være mig en Glæde,“ sagde jeg, „at understøtte Dem saameget, som det er mig muligt, og jeg vil saaledes istedetfor to tage fire Timer hos Dem om Dagen.“

Han takkede mig for mit Tilbud og forstyrede mig for, at jeg ved mit gode Geni og Flid til næste Examen, som vilde blive afholdt den første Mai, kunde tage Examen som Officeer.

Jeg skal imidlertid forbigaae min Skoletid. Ved anstrængt Flid bragte jeg det saa vidt, at jeg efter et Aars Forløb kunde indstille mig til Officeersexamen og haabe et godt Udfald.

Dagen for den forventede første Mai havde vi Prøveexame for Obersten og bleve derefter anviste vore Pladser for den næste Dag. Hs. Majestæt Kong Frederik d. III. mødte personlig ved Præsentationen. Min Fader, som var kommen til Byen

for at overvære Examenen, gned sig i Hænderne af Glæde, da han saae, at jeg blev fremhævet fremfor mine Kammerater. Kongen roste min Flid og Dygtighed, og man kan derfor ikke undres over, at en Faders Hjerte, om det end var nok saa ufølsomt og koldt, kunde føle Glæde derover.

Efterat vi vare færdige, gif min Fader og jeg os en Tour ud paa Toldboden; han trak mig med ned paa en Biinkjælder og gav en udmærket Glasfe Blin.

„En saadan Blin er en brav Officeers Trost i Felten,“ sagde han; „hvad jeg selv har erfaret, da jeg var Capitain ved et svensk Grenadeer-Regiment. Da din Bedstefader døde, tog jeg min Afsked, da jeg derved blev dansk Underkapt og det tillige var din Moder, en ædel Dannekvinde, imod, at jeg var svensk Officeer.“

„Jeg seer,“ sagde han, efterat have læst Bladene, at Hertugen af la Feuillade har samlet et lille Corps af franske Adelsmænd, som agter at rejse til Den Candia til første Juni. Denne bekjendte Helt, som tidligere har besejret Tyrkerne, vil altsaa endnu engang vove en Dyst med dem; men jeg frygter rigtignok for, at han ikke længere vil have Lykke med sig, da han er forvoven og derved let ligeoverfor Tyrkernes store Troppemasse vil kunne styrte sig og sin lille Trop i Ulykke.“

Da vi vare komne hjem, bad jeg mine Fader om Tilladelse til at forlade ham et Avartheers Tid. Jeg ilede hen til Assesoren for i Korthed at fortælle ham, hvorledes det var gaaet mig til Examen og tilige bede ham om at meddele mine Svigerforældres Udfaldet, da jeg ikke selv paa Grund af min Faders Nærværelse kunde faae Leilighed dertil.

Jeg skal ikke beskrive min Faders Glæde over at høre, at jeg havde bestaaet min Examen med Udmærkelse, men den blev endnu mere forstørret, da vi begge modtog en Indbydelse til Middag fra Generalen paa Cadetsskolen. Min forrige Gymnastiklærer Lieutenant Jensen var ogsaa indbudet; deres Roes og Lovtaler over mig og hele min Opførsel syntes aldrig at ville faae Ende, og min Fader viste en saa synlig Glæde derover, som jeg endnu aldrig har været Vidne til.

Hermed skal jeg slutte mine Unglingear.

Ende paa første Deel.

